Barbara Cartland.

Fiica vicarului.

Capitolul 1.

Tania tresări când Kit, prietena ei, dădu buzna în cameră.

- Credeam că nu mai ajung! zise ea respirând greu. Am avut un accident şi poliţistul s-a chinuit mult să încheie procesul verbal de constatare.
- Ah, Kit, iarăşi! exclamă Tania.
- Este a treia bicicletă pe trimestrul ăsta, confirmă Kit.
- Eşti incorigibilă, o dojeni Tania. Cred că cei de la Asigurări nu vor mai risca să aibă de-a face cu tine.
- Păi, la ce se aşteaptă cu cei şapte mii de studenţi care se vântură aici la Cambridge? De fapt, a fost vina şoferului de pe camion.
- Nicidecum a ta, se înţelege! zise ironic Tania.

- Singurul lucru care mă îngrijora în timp ce aşteptam ca poliţistul să termine, era gândul că nu ne vom mai întâlni, continuă Kit fără să ia în seamă remarca prietenei. Ştiam că voiai să pleci cu trenul de după- amiază.
- Am hotărât să plec cu trenul următor, răspunse Tania. N-am reuşit să-mi fee bagajele aseară.
- Ai fost la o petrecere? întrebă Kit.
- Nici vorbă, am lucrat.
- în ultima seară din trimestru?
- S-ar putea ca în vacanţă să nu prea am timp de studiu.
- Dar ce ai de gând să faci, mă rog?
- Să-mi iau o slujbă, bineînţeles.
- O slujbă! Ce fel de slujbă? întrebă Kit.
- Drept să-ţi spun, nu prea ştiu. în cealaltă vacanţă am lucrat într-un magazin. Câştigam cam cinci lire pe săptămână, dar era o muncă groaznică. Pe de altă parte, una din fete spunea că o chelneriţă câştigă mult mai mult din bacşişuri.
- Dar n-ai putea să faci o asemenea muncă, protestă Kit.
- Nu m-ar deranja dacă aş câştiga bani, răspunse Tania.
- Contează aşa de mult banii pentru tine?
- Da, contează foarte mult, răspunse Tania. Părinţii mei au Scut sacrificii ca să mă trimită aici. Ştii bine că bursa pe care am primit-o nu ajunge şi dacă n-aş fi venit la Cambridge, aş fi câştigat bani şi aş fi putut să-mi ajut părinţii.
- Dar Tania, tatăl tău nu are salariu? întrebă Kit.
- Sigur că are, răspunse Tania. Ca vicar al unei parohii cu oameni săraci, după ce plăteşte taxele şi alte contribuţii din

banii pe care-i primeşte rămâne cu frumoasa sumă de patru sute de lire pe an.

- îmi pare rău Tania, spuse Kit îmbrăţişând-o. Ştii că eu am mulţi bani şi aş vrea să te ajut.

- Kit, am mai discutat despre asta înainte şi ştii bine că nu pot accepta.

- Ştiu, spuse Kit cu regret. N-am cunoscut pe nimeni să aibă atâta mândrie.

- Noi cei din fomilia Grazebrook, adică tata, mama, Donald, Edwina şi cu mine suntem la fel.

Luă apoi un şervet dintr-un sertar, îl puse pe mână şi spuse:

- Imaginează-ţi că sunt chelneriţă, mă apropii de un client aşezat la masă şi-i spun: domnule, vă recomand să luaţi budincă de cartofi cu came, specialitatea casei.

- Extraordinar! exclamă Kit. Tocmai mi-a venit o idee.

- Ce idee? întrebă Tania, suspicioasă.

- Am o slujbă pentru tine.

- Ce slujbă?

- Ţi-am spus că mama mea vitregă mă urăşte, sentiment de altfel reciprcx:. Nu ştiu ce să fac până când se termină vacanţa, adică tocmai în octombrie. N-am venit la Cambridge decât ca să scap de acasă.

- Biata Kit, zâmbi Tania cu simpatie.

- N-are niciun rost să-mi plângi de milă. La ce crezi că m-am gândit? Ce-ar fi să vii cu mine? Acum vreo două zile, mama mea vitregă mi-a trimis o scrisoare în care scrie că e foarte ocupată şi că ar fi bine să aduc cu mine o prietenă drăguţă cu care să-mi petrec timpul.

- Nu ştiu dacă mama ta vitregă mă va considera drăguţă, dar nu te supăra Kit, trebuie să-mi găsesc o slujbă.

- Dar am să te plătesc pentru asta. Te rog, Tania, vorbesc serios. Nu va fi doar o slujbă pentru tine, ci şi salvarea mea.

- Nu, Kit. Căseşte-ţi o prietenă drăguţă şi roag-o să meargă cu tine.

- Dar în afară de tine nu am nicio prietenă, ştii bine.

- Nu trebuie să fie neapărat de la Cambridge, spuse Tania. Cunoşti atâţia oameni la Londra.

- Sunt toţi prieteni cu mama mea vitregă şi majoritatea sunt plicticoşi.

In plus, ne privesc cu superioritate, deoarece ne consideră parveniţi. Ei ştiu că tata poate să cumpere tot ce doreşte, numai că nu poţi cumpăra un loc în societate.

- Kit, nu trebuie să vorbeşti aşa. Sunt convinsă că nu e adevărat. Eşti aşa de drăguţă, de veselă, ai tot ce-ţi trebuie.

- Tu vorbeşti despre asta, când ai o familie iubitoare şi plină de grijă faţă de tine, o femilie care îţi duce dorul. Eu nu am decât bani. Dar ştii că banii nu ţin loc de iubire.

- Nu-mi place să te văd nefericită, Kit, spuse înduioşată Tania. Ştii că dacă aş putea, te-aş ajuta.

- Poţi, dacă ţii cu adevărat la mine.

- Ştii bine că ţin, dar...

- Am să-ţi plătesc cât vrei - zece lire, douăzeci de lire pe săptămână cât timp vei dori să rămâi.

- Dar nu pot accepta bani de la tine! exclamă Tania.

- De ce? întrebă Kit izbucnind în plâns.

- Nu, te rog nu plânge, o imploră Tania. Am să fee ce vrei,

numai să nu mai plângi.

- Promiţi? Promiţi să mergi cu mine?

- Am să încerc... bine, promit, cedă ea în cele din urmă.

-Ai promis! exclamă Kit zâmbind printre lacrimi.

- Bine, încuviinţă Tania, dar feră bani.

- Ba ai să primeşti, insistă Kit. Dacă refuzi, am să-ţi cumpăr o broşă cu diamante sau altceva.

- Bine, cedă Tania, resemnată. Accept cinci lire pe săptămâmă şi promit să stau cu tine trei săptămâni. După aceea, trebuie să caut o slujbă.

- N-am să te las! Odată ce ai să vezi ce ai de iăcut, ai să înţelegi că nu |X)ţi să mă părăseşti.

- Bine, vom vedea, încuviinţă Tania. Aş vrea totuşi să ţii minte că nu vreau să iau banii tăi.

- Tu nu vrei, dar tatăl şi mama ta au nevoie de ei, precum şi Donald şi Edwina, nu poţi să negi.

- Nu, nu pot să neg, recunoscu Tania. Bine, Kit, ai câştigat, dar nu cred că mama ta vitregă va fi încântată să mă vadă.

- Stai puţin, am o idee! exclamă Kit. Am să-i spun mamei vitrege că eşti o persoană foarte importantă, o persoană cu care i-ar plăcea să mă vadă. Nu ştii cât de snoabă poate să fie Irene.

- în cazul acesta, zâmbi Tania, nu va fi impresionată de fata unui vicar.

- Dacă nu-i spui tu că este doar vicar, nu are de unde să ştie, zise Kit. La urma urmei, Grazebrook e un nume foarte frumos.

- Este un nume care a contribuit cândva la istoria Angliei.

- Ei bine, asta o să-i spunem Irenei. Dar cum se numea bunica ta,

de la care ai primit numele de Tania?

- Pavlovsky, răspunse Tania. Dar nu cred să-i facă cine ştie ce impresie. După revoluţie, mulţi ruşi au părăsit ţara. Bunica a ajuns aici şi a încercat să-şi găsească o slujbă ca fată în casă şi astfel a întâlnit-o bunicul.

- Oh, ţine lucrurile astea pentru tine, te rog, râse Kit. O să-i spunem că bunica ta era o rusoaică nobilă, prietenă apropiată a ţarului.

- Tatăl ei era doar consilier la curte, o corectă Tania.

- O să-i spun că eşti foarte bogată, că familia ta locuieşte în Canada - ceea ce ne va scuti să-i prezentăm - şi că ai venit la Cambridge numai ca să-ţi ocupi timpul.

- N-o să creadă că sunt bogată când se va uita la hainele mele.

- La asta nu m-am gândit. Dar am să-i spun că deoarece te pregăteai să pleci în Canada, ţi-ai trimis bagajele înainte şi când te urcai în trenul spre Liverpool te-am oprit şi te-am convins să mergi cu mine.

- La ce bun toate astea? întrebă Tania.

- Nu-ţi dai seama? Dacă lucrurile tale au plecat spre Canada, eşti nevoită să porţi haine de la mine. Avem aceleaşi măsuri şi am o mulţime de lucruri noi pe care Irene încă nu le-a văzut, astfel că putem să umplem o valiză pentru tine.

- Nu pot s-o mint pe mama ta vitregă, replică Tania.

- Te rog, insistă Kit. în vacanţa de anul trecut am fost atât de nefericită, încât am jurat că nu mă mai întorc acasă, dar n-am unde să mă duc.

în ochii albaştri ai lui Kit apărură din nou lacrimi şi pentru că Tania nu spunea nimic, continuă:

- Când trăia mama, era cu totul altfel. Şi tata era alt om - mai

apropiat, mai bun. Dar după moartea ei, totul s-a schimbat. Tata muncea şi uita de mine. Rămâneam cu servitorii care nu reuşeau să-mi aline durerea pierderii mamei.

Obrajii lui Kit erau scăldaţi în lacrimi, dar continuă fără să-i şteargă:

- E trist, nu-i aşa? Tu vrei să fii cu familia ta, dar nu-ţi poţi permite şi vrei să-ţi cauţi o slujbă. Eu pot să-mi permit orice, dar banii nu pot s-o aducă înapoi pe mama.

Tania se apropie şi o îmbrăţişă.

- Vin cu tine, spuse ea pe un ton mângâietor. Poate am ezitat, dar vreau să fii fericită, Kit. Nu cred că mamei tale i-ar plăcea să te vadă nefericită. Kit o îmbrăţişă la rândul ei pe Tania şi-şi şterse ochii.

- Dar te rog să faci cum spun eu, zise ea. Trebuie să treci drept fiica unui canadian bogat. Mama ta poate fi englezoaică, ceea ce explică

accentul tău. Tatăl meu călătoreşte mult în America, dar n-am auzit să fi fost vreodată în Canada, astfel că posibilitatea să-l fi întâlnit pe tatăl tău este exclusă. Ai venit în Anglia pentru că vrei să studiezi, să obţii o licenţă, dar n-ai de gând să-ţi faci o carieră.

- N-o să fie uşor să joc acest rol, replică Tania.

- Nu-ţi face griji. Odată ce ai impresionat-o pe Irene, n-o să-ţi mai pună întrebări. Este atât de egoistă, încât singurul lucru care o preocupă este propria ei persoană. Dacă te întreabă ceva ce nu-ţi convine, schimbă subiectul şi întreab-o despre bijuteriile şi hainele ei. în afară de înalta societate, numai astea o interesează.

- Dar eu nu ştiu prea multe despre înalta societate.

- N-are importanţă, o linişti Kit. Nu cunoşti pe nimeni în Anglia, pentru că nu eşti aici decât de două trimestre.

- Dar ştiu şi mai puţin despre Canada. Unde se presune că locuiesc când nu mă aflu aici?
- La Montreal, răspunse prompt Kit. O ştii pe studenta aceea cu păr roşcat din anul întâi? Este din Montreal şi se numeşte McCall.
- Dar ce fac cu hainele mele?
- De ce nu le-ai trimite acasă înaintea ta? sugeră Kit.
- Este o idee bună, dar ce va spune mama ta vitregă? Ce va crede? Cum este în realitate?
- Am să-ţi arăt cum este, răspunse Kit.

Deschise uşa şi Tania o auzi alergând pe culoar spre camera altor studente.

Rămasă singură, se întrebă dacă era bine să accepte s-o însoţească pe Kit. îşi aminti momentul când se cunoscuseră, în gara din Cambridge. în timp ce ea era sufocată de emoţie şi de timiditate, blonda Kit era încântată şi plină de energie.

Cu timpul, Tania începuse s-o iubească pe temperamentala Kit, cu stările ei schimbătoare de veselie şi tristeţe, cu gesturile ei generoase când cheltuia nesăbuit sume mari de bani. întoarcerea lui Kit îi întrerupse amintirile.

- Ştiam că Millicent are revista „Tatier" spase ea. în numărul de săptămâna trecută a apărut o fotografie a Irenei. M-ai întrebat cum arată. Poţi s-o vezi în toată splendoarea ei.

Deschise revista şi i-o întinse. Era un instantaneu luat la o recepţie. Dedesubt, era scris: *Frumoasa doanmă Waltcr Ncu imn■ luând cina cu domnul Michael Tarrant.*

Doamna Newbury era cu siguranţă extrem de elegantă şi arăta foarte bine. Avea un chip aspru, cel puţin aşa i se păru Taniei, dar nu e uşor

să-ţi dai seama cum arată cu adevărat dintr-o fotografie de revistă.
Mama vitregă a lui Kit era categoric o persoană distinsă.
Privi apoi bărbatul de lângă doamna Newbury. Era un bărbat tânăr, cu un chip plăcut. Faţa lui avea maxilare puternice, pomeţi proeminenţi şi bărbia voluntară.

- Cine este Michael Tarrant? întrebă Tania iară voia ei.

Kit ridică din umeri.

- Unul din musafirii frecvenţi ai Irenei. De când s-a căsătorit cu tata, Irene a insistat să-şi păstreze prietenii. La început au fost discuţii între ei, apoi tatei nu i-a mai păsat. Astfel că fel de fel de neisprăviţi se străduiesc s-o distreze pe plictisita doamnă Newbury.

- Nu-mi place cum vorbeşti, replică Tania.

- Dar este adevărat, insistă Kit.

- De unde ştii? Bărbatul acesta, de exemplu, nu pare cum spui tu. Priveşte-i fata.

Nu vreau să mă uit la el, răspunse neînduplecată Kit. Dacă iese cu Irene, pot să-ţi spun ce fel de om este.

-Nucred, spuseTania.

- Ai să-ţi dai seama că spun adevărul, răspunse Kit. Acum, vino. Maşina vine să mă ia la ora trei. Nu mai vreau să fac călătoria aceea infernală cu trenul şi cu atâtea bagaje. Aşa că, am cerut să-mi trimită Rollsul.

Tania îşi închise valiza.

- Kit, rni-e frică. N-aş vrea s-o fac.

- Ai promis. Nu mai poţi să dai înapoi.

- Va trebui s-o sun pe mama şi să-i explic, spuse Tania. Mă vor aştepta. Aveam de gând să merg acasă pentru câteva nopţi. Sper să nu

se supere. Donald are pojar şi mătuşa Christine stă deocamdată Ia noi. O gură în plus înseamnă destulă bătaie de cap.

- Trimite-le salariul tău pe prima săptămână, sugeră Kit.

Vârî mâna în buzunarul hainei şi scoase cânteva bancnote.

- Tocmai am schimbat un cec pentru bacşişurile hamalilor, spuse ea. Apoi, aveam de plătit o notă la librărie, dar mai poate aştepta. Uite o hârtie de cinci lire. E mai uşor de trimis prin poştă.

- Nu pot să primesc bani de la tine, Kit.

- Atunci, am să telefonez florăresei, să-i cer să expedieze mantei tale fiori în valoare de cinci lire. Sunt convinsă că o să-i placă.

- Nu, Kit! Cred că eşti în stare s-o faci, dar nu suport ideea să risipeşti astfel banii.

Tania primi banii de la Kit, o sărută pe obraz şi se duse la masă. Aşternu pe hârtie câteva rânduri, puse bancnota în plic şi scrise pe el adresa mamei sale.

-Q)borsădau un telefon, amintit ea

- Iar eu am să împachetez, răspunse Kil. Abia aştept vacanta, adăugă ea. O să fie minunat să fii cu mine.

Ieşi din cameră în timp ce Tania îşi deschise geanta ca să caute bani pentru telefon. Cum revista „Tatler" rămăsese deschisă pe masă, privi din nou fotografia cu femeia elegantă şi tânărul cu faţa prelungă şi ochi scrutători.

„Pare inteligent", îşi spuse Tania. "Să fie oare atât de rău cum spune Kt?"

Gândul că Kt ar fi putut să aibă dreptate o făcu să închidă revista, şi s-o arunce la coşul de hârtii înainte de a ieşi.

"N-ar fi trebuit să vin aici!" îşi spuse Tania când maşina trecu pe lângă căsuţa portarului şi-şi continuă drumul spre casa care se zărea în depărtare.

Regreta că cedase rugăminţilor lui Kt, dar era prea târziu. Se vedea deja casa albă impozantă, mult mai mare decât îşi imaginase.

- Mi-e teamă, îi şopti ea lui Kt, ca să n-o audă şoferul.
- Prostii! Seu Kt. O să fie bine, ai să vezi.

Casa, care se numea Earlywood, era construită în stil italian, cu coloane, cu o terasă în faţa ferestrelor de la parter şi cu un acoperiş drept.

Un valet coborî treptele de la intrare pentru a deschide portiera.

-Vino, spuse Kt nerăbdătoare.

Cobori din maşină, urmată de Tania. Intrară într-un hol mare unde totul era strălucitor.

- Tata este acasă, Morris? întrebă Kit majordomul.
- Domnul Newbury se află la Londra, *miss* Kit. Doamna este jos, la piscină.
- A primit mesajul meu în care o anunţam că voi fi însoţită de *miss* Grazebrook? îl întrebă Kit.
- Desigur, *miss* Kit. Eu însumi i-am transmis mesajul dumneavoastră. A spus că *miss* Grazebrook va ocupa camera lila, cea de lângă camera dumneavoastră.
- Perfect, spuse Kit. Vino, Tania.

O conduse într-un salon imens, care părea să ocupe jumătate din lungimea casei. Era mobilat cu canapele tapiţate cu brocart pe care erau perne cu broderii scumpe. Covoarele şi tablourile de pe pereţi completau acest interior luxos.

- Tata spune că antichităţile sunt o investiţie sigură, zise Kit văzând-o că cercetează încăperea.

Vocea ei avea o notă de amărăciune care o făcu pe Tania s-o privească gânditoare.

- Să mergem la piscină, zise Kit, ca Irene să te vadă cât de elegantă eşti. După aceea, ne schimbăm cu ceva mai lejer. Am sus o rochie de bumbac foarte drăguţă, pe care n-a văzut-o încă.

Tania se prinse de spătarul unui scaun.

- Lasă-mă să plec, Kit, o imploră ea. Vreau să mă întorc la Vicariatul din Bermondsey, să am sentimentul că sunt acasă. Nu sunt potrivită pentru mediul acesta.

- Uită-te puţin la tine, spuse Kit.

îşi trecu braţul după umerii Taniei si o conduse iu faţa uneia dintre oglinzile montate între uşile franţuzeşti.

Privindu-şi imaginea, Tania îşi recunoscu doar chipul cu trăsături delicate şi bărbia ascuţită. Restul aparţinea evident altcuiva. Pălărioara roşie foarte şic, garnisită cu pene aşezată cu dezinvoltură pe părul ei negru, costumul roşu de stofa, mănuşile şi geanta asortate completau o înfăţişare care putea să apară foarte bine în paginile unei reviste de modă.

- Cerule, doar nu sunt eu! exclamă Tania.
- Frumoasa şi eleganta *miss* Grazebrook! râse Kit. Crezi că m-ar contrazice cineva care te priveşte?

Ca să fie sinceră, Tania nu putea să nege. îi era greu să se recunoască în hainele lui Kit, care o schimbaseră incredibil.

-Vino odată, o grăbi Kit. Trebuie s-o impresionăm pe Irene.

Simţind că nu mai are putere să se opună, Tania o urmă pe terasă, de unde coborâră într-o grădină plină de trandafiri în diverse culori care te ameţeau cu mirosul lor.

- N-am văzut niciodată ceva mai frumos! exclamă Tania.
- Tata a cheltuit mult să arate aşa, răspunse Kit.

înaintară pe alei care şerpuiau printre flori şi mici bazine cu fântâni arteziene până când ajunseră la piscină.

Aceasta era mai mare şi mai albastră decât orice piscină pe care o văzuse Tania până atunci. De jur- împrejurul ei erau şezlonguri pe care puteai să te relaxezi după baie.

Un radio răspândea o muzică plăcută. Se auzea clinchetul cuburilor de gheaţă în paharele înalte pe care le aducea pe o tavă un bărbat ieşind

dintr-un pavilion spre femeia întinsă la soare.

- Bună, Irene!

Femeia ridică ochii. Era frumoasă, nu exista nicio îndoială. Foarte blondă, cu ochi albaştri scrutători, purta un costum de baie cu croială clasică din satin alb, cu şireturi albastre.

Se ridică în picioare cu mişcări leneşe. Avea buzele rujate cu roz, la fel ca unghiile de la picioare.

- Aşadar, te-ai întors, spuse ea cu un glas care contrasta ciudat cu frumuseţea ei.

- Da, iată-ne, răspunse Kit. Aceasta este prietena mea, Tania Grazebrook.

Irene întinse mâna Taniei. în ciuda căldurii, degetele ei erau reci.

- Mă bucur că ai venit să stai cu Kit, spuse Irene. Am primit mesajul ei în care anunţa că te-a convins să-ţi amâni plecarea acasă, în Canada, ca să ne faci o vizită.

- Sunteţi foarte amabilă că aţi acceptat să mă găzduiţi, spuse timid Tania.

- Cu cât mai mulţi, cu atât mai vesel! Acesta este motoul acestei case, răsună o voce undeva în spate.

Tania tresări. Uitase de bărbatul pe care-1 văzuse aducând paharele. îl privi şi-şi reţinu cu greu o exclamaţie.

Arăta ca în fotografia din revista „Tatler", dar parcă mult mai bine. Avea pielea închisă la culoare, ca şi cum petrecuse mult timp la soare. Ochii întunecaţi aveau o strălucire gravă, iar bărbia dreaptă şi gura fermă îi dădeau un aer foarte hotărât.

„E frumos", îşi spuse Tania, dar când îşi aminti ce-i spusese Kit, simţi că o cuprinde neîncrederea.

- Paharul dumneavoastră, spuse Michael Tarrant punând paharul în faţa Irenei ca şi cum oficia un ritual. Voi, fetelor, vreţi să beţi ceva?
- Bineînţeles, răspunse Kit. Aş bea un cocteil bine făcut şi la fel vrea şi Tania, dar mai întâi trebuie să ne schimbăm.
- Kit spune că tatăl tău este un om foarte important în Canada, se adresă Irene Taniei.
- Nu ştiu dacă este atât de important, răspunse ea roşind.
- Sigur că este, interveni Kit. Tania este prea modestă.
- Din ce parte a Canadei vii? întrebă Michael Tarrant.
- Nu se cuvine să pui întrebări cuiva până când n-ai fost prezentat, protestă Kit. *Miss* Grazebrook, ţi-1 prezint pe Michael Tarrant.

Tania,Michael.

- îmi pare bine, răspunse Michael, întinzând mâna.

Atingerea lui avea ceva cald şi alinător. Fără să-şi dea seama, teama începu s-o părăsească.

-Ai călătorit pe vaporul „Queen Elizabeth”? întrebă Irene.

- Bineînţeles, în suita regală, răspunse Kit în locul ei. De aceea bagajele ei au ajuns la Liverpool. Oricum, nu contează. Avem aceleaşi măsuri şi facem adesea schimb de haine.
- Dacă hainele sunt măsura pe care o porţi când te înapoiezi de la Cambridge de obicei, îmi pare rău pentru *miss* Grazebrook, spuse Irene pe un ton tăios.
- Ei bine, mă duc să găsesc ceva mai lejer de îmbrăcat pentru ea, spuse Kit. Să nu uitaţi de cocteil până ne întoarcem.
- N-o să uit, o asigură Michael Tarrant.

Tania avea impresia că el încerca să fie amabil. In timp ce se îndrepta

spre casă, era convinsă că o urmărea cu privirea.
„Ce o fi crezând?" se întreba ea. "Se gândea oare cât de bogată este? Sau sc temea că apăruse ca să-i strice socotelile?"
Se gândi cât de mult muncea tatăl ei. îşi aminti faţa lui trasă şi palidă după o săptămână de alergături. Era deseori chemat, uneori şi noaptea, obligat să iasă în ploaie sau zăpadă ca să ajungă la cineva care era pe moarte. Neavând o maşină, era nevoit să parcurgă mile întregi pe jos, dacă era târziu şi autobuzele nu mai circulau.
O auzea şi acum pe mama ei spunând: „îmi pare rău, draga mea. Va trebui să mai porţi un timp pantofii aceştia, deoarece nu avem bani pentru alţii".
Ce ştiu oameni ca bărbatul acesta despre viaţă, când n-ai bani pentru lucrurile necesare?
Ajungând în casă, Kit spuse:
- Vino să vezi camera mea, e drăguţă să ştii.
Urcară în grabă scara. Dormitorul lui Kit era deosebit de luxos. Decorat în nuanţe de roz, avea pat cu baldachin de satin.
- Oh, Kit, mă tem că o să fiu prinsă cu minciuna. Nu mi-a plăcut cum m-a privit domnul Tarrant când m-a întrebat din ce parte a Canadei vin.
- Nu-ţi face griji în privinţa lui, zise Kit. E la fel ca toţi cei dresaţi de Irene. Billy e un prostănac, dacă îl iei repede, nu ştie să arate Canada pe hartă. Eric e aproape la fel, deşi a călătorit puţin, când a făcut armata. Dar reuşeşte să se facă invitat în Bahamas în fiecare an. Se găseşte întotdeauna cineva care să-i plătească transportul.
- Mărturisesc că n-aş fi crezut că domnul Tarrant este astfel, spuse Tania.

- Spune-i Michael, îi ceru Kit. N-am încercat niciodată să ţin minte numele lor de familie. Nu sunt decât băieţii cu care se înconjoară Irene ca să alunge plictiseala.
- Nu eşti nedreaptă? o întrebă Tania. Mama ta vitregă pare destul de drăguţă.
- Drăguţă? râse ironic Kit. încă n-o cunoşti. Va fi drăguţă cu tine atâta timp cât crede că eşti o persoană importantă. I-am trimis un mesaj prin telefon pe care *miss* Bailey - una dintre secretarele ei - am convingerea că i l-a făcut cunoscut.
- Mai bine n-ai fi lăcut-o, spuse Tania.
- E prea târziu acum, răspunse Kit triumfător. Acum, să vedem cu ce te îmbrăcăm.

Capitolul 2

Trecuse un sfert de oră înainte să revină la piscină. Tania purta o rochie de mătase indiană de culoarea coralului care-i punea în evidenţă frumuseţea gâtului şi a braţelor.
Kit era îmbrăcată în albastru.
- îmi plac culorile luminoase, spuse ea.
- Se potrivesc cu ochii tăi, aprobă Tania. Mă bucur totuşi că ai cumpărat rochia asta de culoarea focului.
- Este una dintre cele mai frumoase rochii pe care le-am văzut.

Ajungând la piscină, Kit anunţă:
- Am sosit. Unde este cocteilul meu?

Irene şi Michael păreau surprinşi şi deranjaţi de sosirea lor. Faţa lui Michael fusese foarte aproape de cea a Irenei. Taniei i se păru că se

speriaseră şi se îndepărtaseră repede unul de celălalt şi Michael sări în picioare.

- Este la rece, răspunse el. V-arn preparat ceva care o să vă placă.
- Michael ştie să prepare un cocteil ca nimeni altul, spuse Irene privindu-1 printre gene cum se îndreaptă spre pavilion.

„Se iubesc", îşi spue Tania.

Michael reveni cu două pahare pentru tinere. Când i-1 întinse Taniei, o privi atât de insistent, încât ea plecă ochii, stânjenită.

- Mmm! E bun într-adevăr! exclamă Kit. Ce ai pus?
- Petale de pasiflora, gin şi un ingredient secret, răspunse Michael. Nu spun ce, deoarece mă gândesc să-l brevetez. O să-l numesc „Michael's kiss" sau ceva de genul acesta, care să-l facă atractiv.
- Ar putea să fie un succes, spuse Irene.
- Dacă l-ai lansa tu, ar face cu siguranţă furori, zise Michael.

Irene îi aruncă o privire elocventă, asigurându-1 că era cât se poate de dornică să-i dea o mână de ajutor. Scena fu întreruptă brutal de Kit.

- Unde e tata? întrebă ea. De ce nu e acasă?
- Bănuiesc că e ocupat, răspunse Irene. La urma urmei, ca să câştigi bani este nevoie de eforturi.

-Aşa se pare, zise Kit.

îi aruncă lui Michael o privire plină de venin şi se ridică.

- Vino, Tania, vreau să-ţi arăt restul grădinii.

Plecă, urmată e Tania. Era evident că Kit fusese nepoliticoasă, dar Taniei nu-i scăpă faptul că Irene ridică uşor din umeri, ca şi cum era de aşteptat din partea tinerei.

- De ce te porţi aşa? îi reproşă Tania când se îndepărtară.
- Cezi că nu ştiu ce pun la cale? răspunse Kit. Irene e îndrăgostită de Michael şi e în stare să-i pună pe tavă banii tatei; mi se face greaţă.

Tania o îmbrăţişă în semn de compasiune.

- Sunt fericită că ai venit cu mine, continuă Kit. O să fie mai uşor pentru mine decât să îndur totul singură, să nu am cu cine schimba o vorbă.
- Dar îl ai pe...

Tania nu reuşi să continue.

- Tata! exclamă Kit luând-o la fugă.

De pe terasă, cobora treptele un bărbat. Era îmbrăcat într-un costum închis la culoare, ca şi cum venea de la birou. Era scund, mai degrabă solid şi cu părul cenuşiu.

Tania era decepţionată. Se aşteptase ca tatăl lui Kit să arate bine, să tbrmeze o pereche potrivită cu superba Irene. Acest bărbat era însă în vârstă şi nu prea arătos.

- Tată, ea este Tania, o prezentă Kit.
- Sunt fericit să urez bun venit oricărui prieten al fiicei mele, spuse domnul Newbury întinzând mâna.
- Vă mulţumesc pentru primire, răspunse Tania forţându-se să zâmbească.

Bărbatul o privi insistent, ca şi cum voia să afle mai mult despre ea.

- Kit vorbeşte foarte puţin despre Cambridge, spuse el. Acum, o să ne poţi spune ce face ea acolo.
- Cred că se străduieşte să înveţe, răspunse Tania.
- Nu exagera, râse Kit. Prefer să mă distrez.

Domnul Newbury zâmbi şi se uită la Tania.

- O ia pe urmele mele cu munca? întrebă el. Mă duc s-o caut pe Irene, adăugă după aceea.
- E la piscină... cu Michael, îl înştiinţă Kit.
- Aşa credeam şi eu, spuse el.

Tania se întoarse spre Kit, observând că aceasta îşi urmărea tatăl cu o expresie tristă.

„I-a înşelat aşteptările", îşi spuse Tania cu compasiune pentru prietena ei. începea să înţeleagă nemulţumirile lui Kit. „Nici măcar tatăl ei n-o iubeşte".

Puse o mână pe braţul lui Kit.

- Ai spus că îmi arăţi casa, insistă ea.

Kit se însenină într-o clipă. Era ca şi cum ar fi vrut să se convingă, la fel cum o convingea pe Tania, că merita să vezi casa, că averea ei merita atenţie.

Vizitară salonul, biblioteca plină de cărţi frumos legate în piele, dar Tania se întrebă dacă le citise cineva. Urmă sala de dans, care după spusele lui Kit fusese construită de domnul Newbury cu cinci ani în urmă, pentru plăcerea Irenei. Era zugrăvită în auriu, iar candelabrele suspendate de tavan fuseseră copiate după cele de la Versailles. Sufrageria fusese adusă de la unul din frumoasele castele din Austria, care aparţinuse împăratului Franz Joseph. Trecură apoi în revistă sala de muzică şi sala de jocuri de societate.

-Acestea sunt camerele secretarelor, spuse Kit când traversau culoarul care ducea la sala de biliard.

- Câte secretare are tatăl tău? o întrebă Tania.
- Aici trei, răsună o voce în spatele lor. Are însă mai multe la

Londra. Tinerele tresăriră.

-Alt, dumneavoastră sunteţi, domnule Corea! exclamă Kit când dintr-una din încăperile aflate de-a lungul culoarului apăru un omuleţ cu faţa foarte albă şi cu ochelari.

- Nu ştiam că v-aţi întors, *miss* Kit, spuse el. A început vacanţa mare la Cambridge?

- Da, răspunse Kit. Ştiaţi foarte bine, deoarece ştiţi totul.

- Mă simt flatat, *miss* Newbury, replică domnul Corea schiţând ironic o reverenţă.

- Vo prezint pe prietena mea *miss* Grazebrook, spuse Kit. Să nu pretindeţi că nu ştiaţi că vine, pentru că sunt convinsă că *miss* Bailey v-a arătat mesajul trimis de mine înainte să-l predea mamei mele vitrege.

- încântat, *miss* Grazebrook, spuse domnul Corea. *Miss* Kit şi cu mine suntem, după cum o să vă daţi seama, vechi inamici.

Făcu o plecăciune şi dispăru la fel de repede cum apăruse, închizând uşa în spatele lui aproape iară zgomot.

- Brr! făcu Kit, cutremurându-se.

- Acesta este secretarul-şef al tatei. După cum ai văzut, o stârpitură libidinoasă!

- Psst! lacu Tania, speriată că ar putea fi auzită.

Kit se mulţumi însă să ridice din umeri.

- Ştie ce cred despre el, continuă Kt. Şi dacă nu ştie, spionii lui o să-l informeze. Are o ureche la fiecare gaură de cheie din casa asta. Nu se petrece nimic fără ca el să nu ştie. Când eram mică şi făceam vreo şotie, mă spunea întotdeauna tatei înainte s-o facă guvernanta.

Pomi apoi de-a lungul coridorului, urmată de Tania.

Oprindu-se în faţa unei ferestre, priviră în grădină. Donunul Newbury

pleca de la piscină la braţ cu Irene. în spatele lor, Michael Tarrant ducea în braţe nişte reviste.

- Ia uite lacheul, spuse Kt pe un ton ironic.

Tania regreta că se complăcea într-o asemenea situaţie, deoarece faţă de toţi cei cunoscuţi în casa aceasta, i se părea deosebit.

- Acum că au plecat, vrei să mergem la piscină? întrebă Kt.
- Ar fi plăcut, răspunse Tania.
- Atunci vino, zise Kt.

Străbătură culoarul care ducea la camerele lor. Kit îi dădu Taniei un costum de baie. Când îl îmbrăcă, constată că-i venea perfect. îşi puse o şapcă albă peste părul negru ca abanosul.

- E mai uşor să te schimbi în casă, îi strigă Kt din dormitorul ei. Găseşti un prosop de baie într-unul din sertare.

Câteva minute mai târziu, traversau în grabă grădina. Ajungând la piscină, Tania se urcă la trambulină şi privi apa pe care soarele crea străluciri pregătindu-se să apună. Inspiră adânc şi plonjă, având sentimentul că era începurul unei aventuri. Când ieşi la suprafaţă, se trezi surprinsă faţă în faţă cu Michael Tarrant. Era în apă lângă ea, cu faţa şi umerii incredibil de bronzaţi.

- Am simţit şi eu nevoie să înot, spuse el simplu.
- Voiam să folosim piscina numai noi, strigă Kt din capătul celălalt al piscinei.
- Ai putea încerca să nu fii egoistă, îi răspunse el.
- Deranjez? întrebă el, privind-o în ochi pe Tania.
- Nu... bineînţeles că nu, bâigui ea roşind, simţind nevoia să se îndepărteze înot de el.

Michael ieşi din piscină, dar numai pentru a plonja din nou, cu un salt

care smulse o exclamaţie de admiraţie chiar de la Kt.

- Unde ai învăţat să faci asta? îl întrebă ea.
- In călătoriile mele, o lămuri.
- Mă înveţi şi pe mine? ceru Kt.
- Sigur, răspunse acesta.

Repetă saltul de mai multe ori, urmat de Kt, dar pe lângă el ea părea stângace. Trupul lui zvelt avea o graţie care lisa impresia că zboară.

- E nevoie de mult exerciţiu, spuse el. Şi apoi, piscina asta nu e suficient de adâncă. E mult mai bine în mare.
- Aşadar, acolo ai învăţat să te scufunzi aşa, conchise Kit. în Indiile de Vest?
- Eşti prea curioasă, replică el.

O privi apoi pe Tania.

- Nu vrei să încerci şi tu? o întrebă el,
- N-am prea avut ocazia să înot, răspunse ea.
- Lasă-mă să-ţi arăt câteva scufundări uşoare, propuse el.

Tania clătină însă din cap. Nu voia să fie atinsă de el, cum făcuse Kit, să stea alături pe trambulina îngustă, atât de aproape încât trupurile lor să se atingă.

- încă o dată, îi spuse Michael lui Kit. După aceea trebuie să intrăm, ca să nu întârziem la cină.
- Nu mai vreau, refuză ea.

îşi scoase casca de pe cap şi se scutură ca să elibereze părul. Tania alergă să aducă prosoapele pe care le lăsaseră la capătul opus al piscinei. Se înfăşură într-unul din ele, întinzându-1 pe celălalt lui Kit. Aceasta pomi spre intrare înainte ca Tania să-şi găsească şi să-şi pună papucii.

Michael se apropie înot şi-şi puse braţele pe marginea piscinei.

- Tania! spuse el.

Ea se întoarse, surprinsă să-l vadă atât de aproape.

-Da?

- Lasă-mă să te învăţ mâine. Mi-ar face plăcere.

- Nu ştiu, răspunse ea. Nu aed că sunt destul de bună ca să fac asemenea salturi. M-aş putea lovi.

- Voi avea grijă să nu se întâmple, spuse el cu blândeţe.

O privi în ochi şi în momentul acela simţi o tulburare atât de mare, încât inima ei începu să bată gata să-i spargă pieptul.

Reuşi totuşi să se întoarcă şi să alerge spre casă.

Pe Tania o trezi dimineaţa razele soarelui strecurate printre perdele. Amintindu-şi evenimentele de ieri, se întrebă de ce domnea o atmosferă atât de tensionată în casa aceea.

îşi pusese aceeaşi întrebare şi la cina din seara trecută. Erau prezenţi trei oaspeţi şi ar fi trebuit ca masa să fie veselă şi plăcută. Era un prilej de bună dispoziţie, dar în aer plutea o stare încordată pe care nu putea s-o explice.

Să fi fost din cauza domnului Newbury, care stătea în capul mesei cu o expresie de nemulţumire pe faţă? în ceea ce o privea pe Irene, nu putea s-o acuze nimeni că nu-şi dădea silinţa. Sosise în salon înainte de cină, îmbrăcată ameţitor într-o rochie bleu din satin, care provenea cu

siguranţă de la Paris. La gât şi la încheieturile mâinilor străluceau acvamarine şi diamante, iar pentru cazul că se lăsa răcoarea, avea pe braţ un vizon alb.

Tania nu văzuse niciodată de aproape pe cineva care să poarte asemenea haine şi bujuterii. Până să-şi facă Irene apariţia în salon, Tania îşi cercetase ţinuta.

Kit îi oferise o rochie de sifon de culoare verde crud şi insistase să poarte la gât un colier de diamante.

- O să arăt de parcă aş merge la bal, protestase Tania.
- Aşteaptă s-o vezi pe Irene, spusese Kit şi Tania înţelesese că atâta timp cât doamna Newbury se afla în preajmă, nu puteai să te consideri prea bine îmbrăcat.

Oaspeţii - trei oameni de afaceri - îi tăcură Irenei nenumărate complimente, dar Tania nu putea să nu observe că Irene se întorcea de fiecare dată spre Michael, ca pentru a-i cere aprobarea.

- îţi place noua mea rochie, Michael? îl întrebă ea, ca şi cum numai opinia lui conta cu adevărat.
- îmi plac toate rochiile dumneavoastră, răspunse el. Ce pot să spun despre minunatele creaţii ale lui Pierre Balmain?

Urmă un schimb de priviri între cei doi care o îndignă pe Tania. “De ce trebuie să flirteze în faţa soţului ei?”, se întrebă ea. îşi spuse apoi că poate n-ar trebui să-şi iacă griji în privinţa sentimentelor domnului Newbury, care părea că nu-1 interesează nimic în afară de discuţia cu unul din oaspeţi. Avea în dinţi un trabuc şi ţinea una din mâini în buzunaul hainei de seară. “Arată ca un gangster” îşi zise ea, jenată totuşi că gândea astfel despre tatăl lui Kit.

După cină, când doamnele se întoarseră în salon, Kit se trânti pe un

scaun şi spuse:

- Sunt atât de plictisitori aceşti prieteni ai tatei!

- Nici tu n-ai încercat să fii drăguţă cu ei, îi reproşă Irene pe un ton aspru.

- Ba da, îi replică fiica ei vitregă. Am vorbit despre situaţia politică şi chiar despre criza economică, deşi mai mult am ascultat.

- Dar nu ştii să te controlezi, zise Irene arţăgoasă.

- Poate dacă Tania şi cu mine am avea cu cine să putem discuta şi altceva decât despre lucrurile plicticoase legate de afacerile tatei şi despre relaţiile tale ar fi mai bine, răspunse Kit cu îndrăzneală.

Irene se ridică şi pomi spre masă, ca să ia o ţigară.

- Ar trebui să te mai şlefuieşti. Un sezon la Londra ar face mai mult decât pierderea de timp de la Cambridge.

- Parcă nu ştiu ce urmăreşti, spuse Kit. Vrei să fii la Londra în timpul sezonului şi singura modalitate de a ajunge acolo este cu ajutorul meu. Nu-ţi face iluzii.

- Cred că eşti un copil foarte răzgâiat, izbucni furioasă Irene aruncând tabachera pe masă înainte de a ieşi trântind uşa în urma ei.

Tania se uită întrebător la Kit.

- Ştiu că dau dovadă de proastă creştere, zise Kit, dar o urăsc. Se ia întotdeauna de mine. Nu că i-ar păsa de mine, ci pentru că nu mă poate suferi.

- Nu cumva eşti prea aspră cu ea? întrebă Tania.

- Nimic no poate atinge pe Irene, răspunse Kit.

- Dar trebuie să locuiţi împreună, spuse Tania cu blândeţe. Ar fi mai bine să fiţi prietene.

- Cum să fiu prietenă cu egoista asta care nu este interesată

decât de propria persoană?
Tania oftă. O iubea pe Kit, dar ştia că atunci când era într-una din stările ei de încăpăţânare, nu putea nimic so scoată dintr-ale ei.
Din nefericire, nu mai aveau timp de vorbit. Bărbaţii părăseau sufrageria şi li se alăturară, iar Irene era şi ea prezentă. Toată lumea vorbea, aşa că Tania se furişă pe uşile franţuzeşti pe terasă.
Soarele se apropia de asfinţit, aprinzând cerul în culori roşietice. Putea încă să admire peluza şi rondurile pline de flori.

- Iii, cura ţi se pare? răsună o voce undeva în apropiere, lira Michael, pe care nu-1 auzise apropiindu-se.
- Ii minunat, absolut minunat! exclamă ea.
- Liniştea, peisajul sau oamenii?
- Cred că toate, răspunse ea uşor stânjenită.
- Nu eşti sinceră, replică el.
- Ce te face să crezi aşa ceva? întrebă Tania.
- Ochii, răspunse el. Nu sunt ochii ferestrele sufletului?

Vorbea în glumă, dar Tania îi răspunse serios.

- Nu sunt convinsă că este întru totul adevărat. Am avut o colegă care spunea cele mai gogonate minciuni în timp ce te privea drept în faţă.
- Sunt totuşi convins că pot să-ţi ghicesc caracterul după ochi, spuse Michael. Şi după gură.
- După gură? întrebă ea uimită.
- Da, o lămuri el. Este o gură foarte atrăgătoare. Când te amuză ceva, colţurile buzelor îţi freamătă uşor, iar când ţi-e teamă, se strâng.

Tania întoarse capul. Era stânjenitor să audă asemenea lucruri de la el, cu vocea lui gravă.

- înseamnă că m-ai studiat foarte atent, spuse ea degajat. Cred că ar trebui să fiu onorată.
- Spune-mi câte ceva despre tine, îi ceru el. Ce părerea ai despre Montreal?

Tania se orientă rapid:

- Cred că oricine consideră că acasă e cel mai minunat loc din lume, răspunse ea ocolind întrebarea.
- E adevărat, încuviinţă el. Atâta timp însă cât ai un loc numit „casă".
- Nu are toată lumea? întrebă ea.

Michael clătină din cap.

- Eu, nu. Mama a murit cu mulţi ani în urmă, iar tata s-a prăpădit acum două luni, într-un accident de motocicletă.
- îmi pare rău, spuse Tania.
- Au lăsat un gol, nu-i aşa? întrebă Michael cu durere în glas. Mulţi ar spune că totul are o compensaţie. Acum, pot să merg unde vreau, să fee ce-mi place. Nu trebuie să dau socoteală nimănui.
- în afera prietenilor, îl corectă ea.
- Poate nu am prieteni, spuse el. Sau doar câţiva. Constat că eşti atât de isteaţă, încât în loc să-mi vorbeşti despre tine, m-ai Scut să-ţi vorbesc despre mine.
- Pentru că nu mă interesează doar persoana mea, spuse Tania. Mai bine povesteşte-mi pe unde ai umblat şi ce ai văzut.
- Nu scapi aşa de uşor. Spune-mi, din câte persoane e formată femilia ta?
- Am un tată, o mamă, un frate de şaisprezece ani şi o soră de zece ani.

- Fratele tău studiază în Canada?
- Nu, urmează şcoala din Anglia.
- Ce înţelept! Nu există educaţie mai bună decât cea pe care o asigură bătrâna Anglie, spuse Michael. Acum, răspunse-mi la prima întrebare.

Ce părerea ai despre locul acesta?

- Este magnific, răspunse ea sincer.
- Dar despre oameni? insistă el. De exemplu, ce spui despre cina de aseară?
- De ce mă întrebi? întrebă Tania. Vrei să ajung într-o situaţie delicată faţă de gazde? Am fost învăţată încă de când eram copil că nu este nicidecum potrivit ca musafirul să-şi critice gazda.

Michael izbucni în râs.

- Mi-ai răspuns la întrebare iară să-ţi dai seama.
- Ce vrei să spui?
- Ai observat, aşadar, că în casa asta lucrurile nu sunt chiar cum ar trebui să fie.
- Nu am spus aşa ceva, negă Tania. Ar trebui să fii ultima persoană care să critice ospitalitatea domnului şi doamnei Newbury.

Duse imediat mâna la gură când realiză ce spusese.

- Iartă-mă, spuse ea. N-am vrut să insinuez nimic.

Michael nu păru ofensat. O privea mai degrabă admirativ.

- Ai spirit de observaţie, constată, el, după care se întoarse şi o părăsi. Tania rămase pe terasă, stânjenită şi regretând teribil cuvintele pe care le rostise. înainte să-şi revină, apăru Kit.
- Vino să jucăm canasta, spuse ea. Irene vrea să joci şi tu.

Nu era timp pentru discuţie sau meditaţie.

Tania o urmă pe Kit înăuntru şi spre uşurarea ei, observă că nu era nevoită să stea lângă Michael.
Mai târziu, când îşi spaseră noapte bună, Tania evită să-l privească pe Michael.
Frământată de gânduri, adormi târziu şi avu un vis ciudat; se lupta din răsputeri să atingă ceva Iară să reuşească.
„Trebuie să repar lucrurile cumva!", îşi spuse Tania, dimineaţă. Se întrebă dacă era bine să-şi ceară scuze, dar nu se simţea în stare. Kit avea poate dreptate spunând că nu contează pentru Michael. Tania simţea totuşi că pentru el avea importanţă.
Uşa se deschise şi Kit pătrunse în cameră.

- Te-ai trezit? întrebă ea.
- Bineînţeles, răspunse Tania. La ce oră se serveşte micul dejun?
- Când suni clopoţelul, răspunse Kit. M-am gândit să vin aici să mâncăm împreună.
- Bucuroasă, zâmbi Tania. Să trag perdelele?
- Nu, le trag eu, se oferi Kit. Tu sună clopoţelul. Nu ne cheamă nimeni la masă. A fost una din ideile Irenei. Nu renunţă la somnul de frumuseţe.

Trase perdelele şi deodată soarele inundă camera.

- Vrei să mâncăm aici, sau pe balcon? întrebă Kit.
- Pe balcon ar fi minunat, răspunse Tania.

Sări din pat şi îmbrăcă un capot pe care i-1 adusese Kit. Era aproape identic cu cel pe care-1 purta ea, doar că era de culoare roz, cu guler şi buzunare bleumarin.

- N-a fost o seară cumplită? o întrebă Kit în timp ce ieşeau pe balcon, în aşteptarea micului dejun.

- Mie mi-a plăcut, răspunse Tania.
- Nu pot să cred! izbucni Kit. Prietenii de afaceri ai tatei sunt atât de plictisitori.
- Ce facem astăzi? întrebă Tania, ca să schimbe subiectul.
- In primul rând, mergem să facem o baie bună înainte să ajungă cineva înaintea noastră la piscină, răspunse Kit. După aceea, jucăm tenis.

întinse mâinile deasupra capului.

- Să ştii că într-un fel mă bucur că nu trebuie să merg la cine ştie ce cursuri plicticoase. Dar dacă n-ai fi aici, aş tânji după Cambridge.
- Nu ţi se pare că eşti cam ingrată? Ai atât de multe lucruri, spuse Tania. Kit privi grădina. Ceaţa nu se ridicase complet, dar totul era minunat de

frumos.

- Depinde ce doreşti, spuse Kit în cele din urmă. Eu vreau un cămin adevărat, nu unul care să fi fost cumpărat pentru mine.
- Căminele se construiesc cu dragoste, nu cu ură, spuse Tania.
- Pe cine aş putea să iubesc? întrebă Kit.

Tania ridică din umeri. Ştia cât de dificilă era prietena ei, dar spera să ajungă cu timpul să vadă altfel lucrurile.

- Mă duc să-mi pun costumul de baie, spuse Kit după micul dejun. La piscină este frumos dimineaţa devreme, înainte să apară altcineva.
- Nu întârzii mult, promise Tania.

Se duse la misuţa de toaletă şi începu să-şi perie părul. Oricât de ocupată era, găsea întotdeauna timp să facă acest lucru. Era des şi

ondulat natural, negru ca pana corbului.

- L-ai moştenit de la bunica ta rusoaica, îi spunea adesea mama ei. Semăna uimitor cu femeia din portretul aflat în camera tatălui ei. Cât de înspăimântată trebuie să fi fost când fugise din Rusia, lăsând totul în urmă, ajungând în Anglia iară un ban şi fără să cunoască pe nimeni. Costumul de baie pe care-l îmbrăcă era alb şi-i venea perfect. Era însoţit de papuci roşii, o cască roşie şi un halat de baie garnisit cu roşu.

Cu casca de baie într-o mână, Tania deschise uşa să iasă când apăru o servitoare.

- Tocmai la dumneavoastră veneam, *miss*, spuse aceasta. Doamna Newbury doreşte să vă vorbească.

Servitoarea o conduse într-un dormitor foarte mare, unde o văzu pe Irene în mijlocul unui pat uriaş. Purta o cămaşă de noapte diafană, care nu-i ascundea aproape deloc formele.

- Ce faceţi astăzi, tu şi cu Kit? o întrebă ea pe Tania.

- Tocmai ne pregăteam să mergem la piscină, îi răspunse Tania.
- Ei bine, am invitat câteva persoane la masa de prânz şi aş vrea să fiţi şi voi aici. Vrei să-i spui lui Kit? Are obiceiul foarte enervant să plece cu maşina iară să spună unde se duce.
- Am să-i spun, desigur.
- Când cobori, du mesajul acesta secretarei, adăugă Irene întinzându-i o hârtie. Şi spune-i lui *miss* Bailey să sune odată, altfel ne apucă prânzul.
- Am să-i spun, răspunse Tania.
- E destul de greu să fac eu totul, se plânse Irene. Kit nu mă ajută niciodată.
- Sunt convinsă că este recunoscătoare, spuse Tania zâmbind.
- Nici vorbă de aşa ceva, replică Irene cu răceală. Degeaba are atâţia bani dacă nu ştie să-i folosească aşa cum se cuvine. Dacă nu e prudentă, singurele persoane pe care le va întâlni vor fi vânătorii de zestre şi o să aibă necazuri.

Tania era stânjenită.

- Plec să duc mesajul dumneavoastră domnişoarei Bailey, spuse ea.
- Şi spune-i să se grăbească, adăugă Irene.

-Am să-i spun.

Tania se grăbi să plece, mulţumită că nu mai trebuia să asculte bombănelile femeii la adresa lui Kit. Coborî scara, încercând să-şi amintească unde erau camerele secretarelor pe care i le arătase Kit. Ar fi vrut să întrebe un majordom, dar fiind foarte devreme, nu văzu niciunul.

Apoi, îşi aminti. Trebuia să treacă prin camera de muzică, s-o ia la

dreapta şi apoi la stânga. Da, aici erau camerele secretarelor, în faţa celei din care apăruse domnul Corea şi o speriase.
Auzind voci de bărbaţi, ezită să intre. Dacă domnul Newbury era în şedinţă sau discuta cu cineva, ar putea să se simtă deranjat de apariţia ei. ii recunoscu vocea, vorbea cu un alt bărbat. Auzi apoi vocea unei femei, urmată de hohote de râs. Domnul Newbury vorbi din nou şi femeia îi răspunse.
Tania împietri. Nu putea să-şi creadă urechilor. Avea senzaţia că visează. Acum, vorbea un alt bărbat. îi recunoscu vocea; era bărbatul care stătuse lângă ea aseară, la cină. îşi auzi apoi propria voce repetând o remarcă pe care o lâcuse seara trecută. Cuvintele şi frazele pe care le auzea repetau fidel ce se vorbise cu o seară înainte. Era conversaţia de la cină.
„Noi vă lăsăm acum”, se auzi vocea Irenei.
„Să nu întârzii prea mult, Walter. Ştiu cum sunteţi voi, bărbaţii, când beţi Porto".
Cu aceste cuvinte, îşi aminti Tania, Irene, Kit şi ea însişi plecaseră din sufragerie.
Se auzi scârţâitul unor scaune.
„ţipromit, draga mea, că vom G nerăbdătoii să ne ailăm lângă tine”.
Se auzi cum se deschide o uşă, apoi domnul Newbury continuă:
„Veniţi mai aproape, domnUor; colonele, nu luaţi alune?"
„Nu, mulţumesc".
După un moment de tăcere, discuţia continuă.
„ *Văd că nu vrei să bei Porto, Michael. Eşti bun să-mi Păci un serviciu? Du-te la garaj şi caută nişte hârtu pe care le-am lăsat în buzunarul portierei după-amiază.* Aş *G pus un senitor să mi Ie aducă, dar sunt hârtu importante şi n-aş vrea să le mai vadă nimeni”.*

„Desigur”.

Era vocea lui Michael.

„Bănuiesc că aţi folosit Cadillacul”, continuă Michael.

„Da. Sunt in buzunarul din spate. Nu ştiu cum am putut să 6u atât de neatent încât să le uit acolo ”.

„E in ordine. Puteţi avea încredere în mine, cel puţin sper”.

Se auzi o uşă deschisă, apoi închisă.

.Am găsit un pretext ca să scăpăm de el. răsună din nou vocea domnului Newbury. „ *Vom putea să vorbim pe îndelete după ce soţia mea se duce la culcare, dar este ceva ce vreau să subliniez, legat de... ”*

- *Miss* Grazebrook! Pot să vă ajut?

Tania se întoarse, tresărind. Domnul Corea o privea din spatele ochelarilor lui cu lentile groase.

- Păi... încercam s-o găsesc pe *miss* Bailey, se bâlbâi Tania, întrebându-se de când era domnul Corea acolo.

-Aveţi un mesaj pentru dânsa?

- Da. Doamna Newbury m-a trimis să-i dau asta.

Tania îi întinse hârtia. Domnul Corea îşi aruncă ochii pe ea.

- Un mesaj pentru maiorul Davidson. înţeleg. Am să-i telefonez imediat. Cred că *miss* Bailey este ocupată.

-Nu... eram sigură că lucrează în camera aceasta.

- Era de aşteptat, *miss* Grazebrook, doar aţi sosit aici abia ieri.

- Aşa este, încuviinţă Tania.

- Atunci, totul e în regulă. Vom avea grijă ca totul să rămână aşa, spuse domnul Corea.

Tania simţi o vagă ameninţare în tonul lui, dorind să se îndepărteze cât putea de repede. Se întoarse şi pomi grăbită pe coridor, iar când socoti

că nu mai putea fi văzută, începu să fugă.

Capitolul 3

Ajungând în grădină, Tania se opri lângă rondul cu trandafiri respirând greu şi asaltată de întrebări.

Ce însemnau toate astea? Conversaţiile de la cină fuseseră înregistrate! Auzise discuţia unor colegi de la Cambridge despre asemenea procedee, care se distraseră copios imaginându-şi ce ar însemna să fii înregistrat când faci dragoste cu o fată.

- Ar fi aproape imposibil să mai scapi de o promisiune de căsătorie, adăugase cineva.

Tania era acum convinsă că nu visase. Dar de ce fusese îndepărtat Michael? Dacă n-ar fi apărut domnul Corea în momentul acela, poate ar fi aflat. Nu voia să audă ce nu trebuia; era mai bine să stea departe de toate astea, dar nu-şi putea înfrânge curiozitatea.

Se trezi lângă piscină aproape fără să-şi dea seama.

- Haide, leneşo! îi strigă Kit. Unde ai dispărut?
- S-a întâmplat ceva extraordinar, răspunse Tania. Mama ta vitregă m-a trimis cu un mesaj la *miss* Bailey şi când am ajuns aproape de uşă, am

auzit... Ce crezi că am auzit?

- Nu ştiu, răspunse Kit. Spune-mi tu.
- Şi eu vreau să aud, răsună o voce din piscină.

Michael se afla în apă, dar Tania nu-l observase. Nu se aşteptase să-l vadă acolo. Nu o văzuse decât pe Kit, care stătea la soare în faţa pavilionului.

Tania ezită, dându-şi seama că n-ar fi trebuit să-i spună nimic lui Kit. La urma urmei, era secretul tatălui ei.

- Spune, îi ceru Kit. Ce ai auzit?

Tania întâlni ochii lui Michael, care aştepta cu o expresie pe care nu reuşea s-o descifreze pe chipul lui ars de soare. Părea cumva interesat şi nerăbdător să afle ce urma ea să spună.

De ce voia domnul Newbury să scape de el? Ce era de spus şi el nu trebuia să audă? Şi de ce i se încredinţaseră hârtii care erau prea importante ca să le vadă oricine?

Tania se înfioră. Lucrurile erau mult mai serioase decât îşi imaginase şi dăduse dovadă de imprudenţă exprimându-şi surpriza că îşi auzise vocea înregistrată. Dacă îi spunea lui Kit, trebuia s-o Iacă în secret, nu când Michael era acolo.

îşi dădu seama că amândoi aşteptau un răspuns.

- Nimic, spuse ea în cele din urmă. Am dus un mesaj pentru doamna Newbury. Se temea că vom fi treisprezece la masă.

- Oh, Tania, cred că altceva voiai să spui, protestă Kit. Aveai de gând să-mi spui ceva cu adevărat interesant. Numai din cauza lui Michael te-ai oprit. Pleacă, Michael. Nu reuşesc niciodată să rămân singură în piscină.

- Nu eşti cam egoistă? întrebă el. Ard de nerăbdare să aud ce vrea să spună Tania.

- Nu era... nimic, se bâlbâi ea. Am luat mesajul, am încercat să i-1 dau lui *miss* Bailey, dar domnul Corea a ieşit din camera lui şi a spus că i-1 va da el.

Michael se întoarse şi se îndepărtă înot.

- Văd că nu sunt dorit, spuse el.

Tania se aşează pe şezlong, lângă Kit. Era tulburată şi aproape înfricoşată.

- Nu-1 lua în seamă, îi spuse Kit. Ce voiai să-mi spui?

- Nimic, răspunse Tania. Absolut nimic.

Kit se ridică şi-şi trase casca peste părul ondulat.

- Eşti teribil de misterioasă şi cred că Michael e vinovat.

Bine, vino să înotăm. O să fie înghesuială mai târziu.

Se scufundă în apă urmărită de Tania, care îşi dezbrăcă halatul de baie şi urcă treptele trambulinei.

Când ajunse sus, îşi dădu seama că Michael o urmărise. Trebuie să fi înotat foarte repede, deoarece apăru lângă ea pe scândura trambulinei.

- Te-ai răzgândit în privinţa lecţiei? o întrebă el.

- Nu, răspunse ea cu arţag. Dacă vrei să sari, dă-i drumul. Nu-mi place să am pe cineva în spatele meu.

- Prea bine dacă aşa vrei, spuse el şi când trecu pe lângă ea, trupurile lor se atinseră.

După un salt graţios prin aer, dispăru în apa albastră. Peste câteva secunde, Tania îl urmă cu sentimentul că era ţeapănă şi stângace în comparaţie cu perfecţiunea saltului lui Michael.

Când ieşi la suprafaţă, auzi telefonul sunând în pavilion. Kit îl privi spre Michael, care urca din nou la trambulină.

- N-ai de gând să răspunzi? îl întrebă ea.

- De ce eu? Este puţin probabil să fie pentru mine.

- Oh, lua-te-ar naiba, mormăi Kit.

Se ridică şi intră în pavilion. Vorbi atât de tare, încât o auzeau şi cei din piscină.

-Alo!... Da, bună, tată!... Da, bineînţeles, ne-ar face plăcere... Da, am să-i spun Taniei. La ce oră plecăm?... Pe la trei. Perfect. Da, Michael e

aici. Merge şi el?... Bineînţeles că şi ea... Mulţumesc. Minunat.
Când termină, veni în fugă la piscină.

- Tania, spuse ea, diseară plecăm cu toţii la Deauville. Mergem cu iahtul. Acolo o să locuim la hotel, e mult mai confortabil.
- Deauville? repetă uimită Tania.
- Da, nu e grozav?
- D... dar eu... nu pot, replică Tania.
- Nici nu mă gândesc să nu vii cu noi. Tata te-a invitat în mod expres pe tine.
- Poate suferă de rău de mare, spuse Michael.

Kit se încruntă şi-i aruncă peste umăr.

- Şi tu vii cu noi. Te vrea Irene. Asta e o surpriză, nu-i aşa?
- Sunt foarte îndatorat, făcu Michael pe un ton glumeţ.
- Şi eu credeam la fel, spuse Kit. îi întoarse spatele şi se adresă Taniei: o să-ţi placă. Iahtul e minunat, ai să vezi că nu te mint.
- Dar Kit, cum să vin? Hainele mele...
- Ştiu că sunt pe mare în momentul acesta, dar le ai la dispoziţie pe ale mele, răspunse Kit.
- Dar nu pot accepta să plăteşti tu hotelul pentru mine, protestă Tania.
- Nu fi absurdă! exclamă Kit. O să-ţi placă la nebunie, te asigur. Şă intrăm în casă, adăugă ea.

Ii şopti apoi că are ceva important să-i spună

Nu-ţi dai seama că dacă vreau să merg în Franţa, am nevoie de paşaport? o întrebă Tania când se îndepărtară de piscină Kit îşi trecu mâinile peste faţă.

- Oh! La asta nu m-am gândit! exclamă ea. Nu ai paşaport?

- De fapt, am, răspunse Tania. Vara trecută, eram gata să-mi iau o slujbă. Trebuia să însoţesc nişte copii în Israel, să-i duc mamelor lor. în ultimul moment însă, s-au răzgândit. Au considerat probabil că sunt prea tânără.
- Păi, dacă ai paşaport, totul e în ordine, spuse Kit.
- Uiţi că ar trebui să am paşaport canadian.
- Ai dreptate, zise Kit gânditoare. După un timp exclamă: Ştiu ce să facem! Domnul Corea se ocupă de paşapoarte, bilete şi altele de genul acesta. O să-i cer să-ţi facă un paşaport canadian şi că este un secret pe care Irene nu trebuie să-l ştie; sunt sigură că buzele lui vor fi peceduite, deoarece o urăşte.
- Poate domnul Corea să facă aşa ceva? întrebă uimită Tania.
- Ştiu că are metodele lui. într-o zi, era cu tata în bibliotecă şi nu ştiau că eram acolo. Discutau despre un prieten ceh al tatei care avea necazuri. Tata i-a spus domnului Corea: Rezolvă odată cu paşaportul ăla şi fii atent să fie mai bun decât ultimul.
- Mi-a părut rău, dar omul care le face de obicei era bolnav, a răspuns domnul Corea.
- Nu am nevoie de scuze, a continuat tata. Fă rost de paşaportul ăla şi ai grijă să fie fără cusur.
- Este înfricoşător, spuse Tania. N-aş vrea să fiu implicată în lucruri de genul acesta.
- N-ai de ce să-ţi faci probleme, o asigură Kit. O să mergi cu mine la

Deauville, călătorind cu iahtul. Tocmai despre asta voiam să-ţi vorbesc.
- E vorba de un bărbat? întrebă Tania. De aceea eşti atât de încântată? De ce nu mi-ai vorbit despre el?

Kit privi peste umărul ei.

- Pentru că mă temeam că n-ai înţelege. Dar când o să-l vezi, o să-ţi dai seama de ce sunt fericită şi de ce sunt îndrăgostită.
- Cine e? întrebă Tania. Nu înţeleg de ce nu mi-ai spus până acum.
- Am vrut s-o fee, dar mi-a fost teamă.
- Cum îl cheamă?
- Jock MacDonald. Este ofiţer pe iahtul tatei.
- Ofiţer? repetă Tania. Kit, nu ţi se va permite niciodată să te măriţi cu el!
- Mi-a fost teamă că aşa ai să spui.
- Ştii că vreau să fii fericită, spuse Tania. Povesteşte-mi despre el.
- L-am cunoscut în vacanţa trecută, începu Kit. Am plecat într-o croazieră pe Mediterana şi am văzut Insulele Baleare, Sicilia, Capri şi alte locuri frumoase. La început, mă plictiseam îngrozitor. Irene îl avea pe Billy pentru amuzament, iar tata lucra aproape tot timpul, abia îl vedeam.

Tania îşi putea imagina perfect scenele.

- Eu eram în plus ca întotdeauna, continuă Kit, dar după aceea, stând pe punte, am început să-l observ. Arăta diferit feţă de ceilalţi din echipaj. Când căpitanul nu era pe punte, mă furişam acolo ca să vorbesc cu el.

La un moment dat, mi-am dat seama că sunt îndrăgostită de el.

-Şi el?

- N-a spus. Este întotdeauna foarte politicos, îmi vorbeşte cum se cuvine fetei şefului, dar ştiu că mă iubeşte, am văzut în ochii lui.

Dar nu l-ai văzut de atunci! replică Tania. l-am scris şi mi-a răspuns la scrisori. Răspunsuri politicoase care nu mi-ar spune mare lucru dacă nu

l-aş cunoaşte. Am de gând să-i înfrâng reticenţa şi să mă mărit cu el.

- Mi se pare o nebunie, spuse Tania. Nu-l cunoşti aproape deloc şi cred că eşti conştientă că va trebui să treci nu doar peste Irene, ci şi peste tatăl tău. Nu va fi niciodată de acord să te măriţi cu cineva care este...

-... în slujba lui, ştiu. La fel spunea şi Jock.

- Nu te grăbi, o imploră Tania.

- Dar nu l-am văzut de atâta timp! explamă Kit. Diseară am să-l văd şi chiar dacă nu dormim pe iaht când ajungem la Deauville, Jock va li în port.

- Ce va lace tatăl tău dacă te măriţi iară consimţământul lui? o întrebă Tania.

- Cred că mă dezmoşteneşte, răspunse Kit, dar nu rn-ar deranja.

- Nu ştii cum e să fii sărac, replică Tania. N-ai fost niciodată în situaţia să te întrebi dacă ai cu ce să faci mâncare, să îţi poţi permite să repari acoperişul, sau dacă ai putea să ieşi din casă iama iară palton şi multe alte probleme de felul acesta. N-ai putea să le faci faţă nici măcar o clipă.

- Dar aş putea să învăţ, spuse Kit cu îndărătnicie; nu sunt proastă.

- Nu e o problemă de inteligenţă, spuse Tania. Nu vreau să mă mărit cu un om care are mulţi bani, nu am nevoie de bogăţie, aşa cum ai tu. Numai că mi-e teamă să trăiesc în sărăcie întreaga viaţă. Urăsc sărăcia. E degradantă, întunecă tot ce e frumos în viaţă. Nu pot uita ochii plini de lacrimi ai mamei când a fost nevoită să refuze să-mi cumpere rochia pe care o doream. I-am văzut chipul îndurerat când tata a pus deoparte farfuria cu mâncare ca să ne-o lase nouă, copiilor.

Când termină, Tania avea ochii plini de lacrimi. Kit rămase tăcută un timp, apoi spuse:

- Nu m-am gândit la lucrurile astea. Am crezut că nu m-ar deranja să locuiesc într-o casă mică şi să gătesc, dacă aş face pentru cel pe care-1 o iubesc.
- Ba te-ar deranja când bucătăria ar fi murdară şi ai fi nevoită să freci podelele, replică Tania. Sau oricât ai economisi n-o să poţi plăti lumina şi gazul şi n-ai cum să găteşti. Nu ţi-ar plăcea să vezi că pereţii s-au scorojit şi nu-ţi poţi permite să-i zugrăveşti. N-o să vă puteţi descurca dintr-un salariu de ofiţer.
- Tata nu-mi poate lua toţi banii, replică Kit. Mi-a lisat şi mama nişte bani.
- Şi de unde ştii că Jock MacDonald ar fi de acord să trăiască din banii tăi? Dacă e un om de caracter, ar refuza.
-Tania, zise Kit, nu mi-am închipuit că o să mă descurajezi.
- N-am vrut să te descurajez, dar cred că trebuie să asculţi şi de raţiune, nu numai de inimă.
- Abia aştept să-l văd din nou pe Jock. Poate nici nu-i mai pasă de mine.
- Dacă te iubeşte cu adevărat, n-avea cum să te uite, spuse Tania cu blândeţe.
- Sper să ai dreptate. Oh, Tania, îl iubesc atât de mult!
Era evident că vorbea din adâncul sufletului, încât Tania nu mai spuse nimic.
- Să ne întoarcem în casă şi să ne îmbrăcăm, propuse Kit. Apoi, trebuie să alegem lucrurile pe care le luăm cu noi.
încerca să pară veselă, dar nu mai era la fel de entuziasmată. Părea mai puţin sigură de ea şi Tania se gândi că era vina ei.
Ajunseră în casă şi apoi în dormitorul Taniei.

- Acum, dă-mi paşaportul tău, îi ceru Kit.

Bine că l-am luat cu mine, spuse Tania. Era să-l trimit acasă cu valiza, apoi m-arn răzgândit. Eram atât de încântată că am paşaport, încât îl ţineam la mine ca pe un fel de talisman, crezând că într-o bună zi norocul îmi va surâde şi voi pleca în străinătate.

- N-ai mai fost în străinătate? o întrebă Kit.
- Nu, răspunse ea. De aceea am dorit aşa de mult să duc copiii aceia în Israel, dar cred că lipsa mea de experienţă i-a speriat pe părinţii lor. Scoase dintr-un sertar o mapă simplă de piele.
- Este aici, spuse ea, împreună cu ce am de lucru. Nici măcar n-am început să lucrez de când sunt aici.
- N-o să ai timp să studiezi la Deauville, zâmbi Kit.
- Va trebui să-mi fac. Dacă vreau să-mi iau diploma, nu trebuie să rămân în urmă.
- Ce ai de gând să iaci după ce obţii diploma? întrebă Kit.
- Vreau să fiu profesoară, răspunse Tania. Poate obţin o bursă când termin, ca să urmez nişte cursuri.
- O să fii măritată de mult atunci, spuse Kit.

Tania clătină din cap.

- Nu cred că o să mă mărit. După cum ţi-arn spus, mă tem de sărăcie şi nici şanse să cunosc un milionar nu am.

Glumea, dar Kit o luă în serios.

- Ai să întâlneşti o mulţime la noi, spuse ea, dar trebuie să te avertizez că sunt nesuferiţi.
- Cred că fiecare vrea altceva decât are, spuse Tania.
- Da, se pare că e adevărat. Aşa se face că eu vreau dragoste şi sărăcie, iar tu vrei bogăţie şi siguranţă.

- Şi eu vreau dragoste, replică Tania. Orice om doreşte să fie iubit mai mult decât orice pe lume, numai că unii nu găsesc persoana potrivită. 0 carieră îmi va ţine loc de bărbat; cel puţin aşa sper.
- Nici vorbă răspunse Kit. Nu cred că există ceva care să poată înlocui dragostea. De aceea, acum că am întâlnit-o, n-am de gând să trec pe lângă ea.
- Dar ai spus că nu ţi-a vorbit de căsătorie.
- O va fiice, răspunse Kit. Nu am de gând să-l las să-mi scape.

Se auzi o bătaie în uşă.

- Intră, spuse Tania.

Intră tânăra care o slujea pe Kit.

- Ce aveţi de gând să luaţi cu dumneavoastră la Deauville, *miss!* întrebă ea. Şi ce să împachetez pentru *miss* Grazebrook? Mi s-a spus că bagajele trebuie să fie gata la ora nouă şi jumătate.
- Grăbeşte-te, spuse Kit.

O luă pe Tania de mână şi merseră în camera ei. Kit începu să scoată rochie după rochie, pe care le aruncă pe pat în două grămezi.

- Impachetează-le pe cele de aici pentru miss Grazebrook, iar pe acestea pentru mine, îi spuse ea servitoarei.

Să nu uităm pălăriile, curelele, genţile şi pantofii.

- Nu, dar nu pot să le pun pe toate în valiza asta, se plânse slujnica.
- Caută, sunt destule în dulapuri.

Tania privi uimită maldărul de haine, cu senzaţia că visează. Erau acolo rochii, fuste, bluze, pulovere, compleuri elegante de lână, costume de baie şi halate.

- Ce noroc că avem aceeaşi măsură, spuse Kit. E nostim când te gândeşti că deşi măsurile noastre sunt identice, ca înfăţişare suntem

opuse.

1 Honda Kit întinse mâna şi mângâie părul negru al Taniei.

- Trebuie să ne îmbrăcăm, zise ea, apoi o să duc paşaportul tău domnului Corea.

Ajungând în camera ei, Tania luă paşaportul de pe măsuţa de toaletă unde îl pusese şi-şi privi pe gânduri fotografia.

„N-ar trebui să fac un asemenea lucru", gândi ea. îi era totuşi greu să renunţe, de vreme ce era atât de dornică să meargă în străinătate.

Se uita încă la paşaport când Kit dădu buzna în cameră.

- Tania, încă nu te-ai schimbat! spuse ea. Dă-mi paşaportul, să-l duc domnului Corea.

După plecarea ei, Tania îşi scoase halatul de baie şi începu să se îmbrace, astfel că la întoarcerea lui Kit era gata.

- N-o să sufle o vorbă, spuse Kit după ce închise uşa în urma ei.

- Mai am ceva de lăcut, zise Tania. Trebuie să-i anunţ pe mama şi pe tata unde merg. Aş putea să telefonez de aici?

- Nu poţi să telefonezi de aici, replică speriată Kit. Secretarele interceptează toate convorbirile.

- De ce este nevoie să iacă aşa ceva? întrebă Tania.

- Nu ştiu, dar le-am văzut făcând acest lucru. Mai mult, tata ştie unele lucruri pe care nu i le-am spus niciodată, dar pe care le-am discutat la telefon cu prietenele mele.

Tania îşi aminti că ascultase conversaţiile înregistrate la cină, încât nu se miră că secretarele ascultau convorbirile telefonice.

- Dar trebuie să vorbesc cu mama, spuse ea.

- Avem timp să ne furişăm în sat înainte de prânz, spuse Kit. Mă duc să aduc o maşină. Peste trei minute ne întâlnim la jumătatea şoselei.

- Să vin cu tine? o întrebă Tania.
- Nu, e mai bine să merg singură, răspunse Kit. Habar n-ai ce persoane curioase locuiesc în casa asta.

Tania aşteptă un timp, apoi coborî scara, ieşi pe uşa din faţă şi pomi pe şosea. Nu ajunsese departe când apăru Kit, la volanul unei maşini sport cu două locuri.

- Urcă, spuse ea, deschizând portiera. Te-ai întâlnit cu cineva?
- Cu nimeni în afară de valeţi, răspunse Tania.
- Perfect, făcu Kit. Mă temeam să nu dai nas în nas cu frene sau cu Michael.

Nu dură mult până când Kit opri maşina.

- Uite cabina telefonică! exclamă ea.

Tania coborî din maşină.

- Să-ţi spun ce am să fac, spuse Kit. Merg până la capătul drumului şi întorc. Cumpăr nişte bomboane acrişoare de la magazinul sătesc. Bănuiesc că aşa ceva nu se găseşte în casă. Este o scuză foarte bună, în caz că ni se cer explicaţii.
- Bine, zise Tania.

Intră în cabină şi formă numărul. După ce sună de mai multe ori, auzi vocea mamei ei:

-Alo!

- Bună, mamă! sunt eu, Tania.
- Bună, draga mea. Aşteptam să suni. Eşti bine?
- Da, mă distrez de minune. în după-amiaza aceasta plecăm la Deauville!
- Dar nu cred că ai haine potrivite pentru un loc ca Deauville.
- Totul e în ordine, nu-ţi face griji, o linişti Tania. Kit şi cu

mine avem aceleaşi măsuri şi îmi împrumută ce am nevoie.

- Atunci, e în ordine, spuse doamna Grazebrook. Mi-am Scut griji din cauza ta şi ţi-aş fi trimis înapoi banii aceia, dar suntem foarte strâmtorări. I Xmald are nevoie de regim pentru că e bolnav.

- Ştiu, mamă, nu am nevoie de nimic. Sper să vă mai pot trimite bani. liu... Am un fel de slujbă aici.

Tania nu reuşi să-i spună mamei că primea bani de la cea mai bună prietenă a ei. Era sigură că tatăl ei n-ar lisa-o să accepte. Era sărac, dar avea foarte multă mândrie.

- Splendid! Nu-ţi face griji pentru noi, ne descurcăm. Nu uita să mulţumeşti gazdelor că te-au invitat şi pentru atenţia cu care te înconjoară.

- Sărută-l pe tata şi transmite toată dragostea mea lui Donald şi Edwinei, iar tu să nu te oboseşti prea mult, da?

- Am să încerc. La revedere, draga mea, Domnul să te aibă în pază. Tania închise şi ieşi din cabină. Nu era nici urmă de Kit, dar văzu la umbra unor copaci o maşină gri decapotabilă din care cobori Michael şi se îndreptă spre ea.

- Pot să te conduc acasă? o întrebă el.

-Nu... mulţumesc. O aştept pe Kit.

- Am văzut-o puţin mai devreme în sat şi m-am întrebat ce a făcut cu tine. Dar când am trecut pe lângă cabina telefonică, m-am lămurit. Ai avut de transmis un mesaj urgent?

- Mi-am amintit că am uitat să fac ceva, improviză ea rapid şi persoana cu care am vorbit ar fi putut să plece până când ajungeam acasă.

-Aşa deci, zâmbi el.

- Da, aşa.

-Aştepţi călătoria cu iahtul? întrebă el.

- Cu nerăbdare.

- Te simţi bine pe mare?

- Dacă este liniştită.

- Dacă vii pe punte după cină, îţi arăt luminile vechii Anglii. Pot fi foarte frumoase, după cum cred că ştii.

- Desigur, răspunse ea cam nesigură.

în momentul acela, apăru maşina lui Kit, oprind lângă ei.

- lartă-mă că am stat atât de mult, spuse ea. Tu ce cauţi aici? îl întrebă ea pe Michael.

- Ce cauţi şi tu, bănuiesc, răspunse el.

- Ne spionezi, îl acuză Kit. Nu e treaba ta ce facem noi sau unde mergem.

Tania ar fi vrut ca prietena ei să nu fie atât de agresivă.

- Am venit în sat să cumpăr lame de ras, spase Michael. îmi pare rău dacă am dat peste ceva ce n-ar fi trebuit să ştiu, dar să ştiţi că n-am vrut să vă deranjez.

- Ei, bine, am venit să cumpărăm bomboane, spuse Kit. Dacă nu crezi, uite-le aici, pe scaun.

- Dar te cred, spuse Michael gânditor. De ce să nu te cred?

Tania urcă în maşina lui Kit.

- Nu mai spune nimic, şopti ea.

Kit demară fără să se uite la Michael.

- Irene îşi pune spionii pe urmele mele izbucni ea furioasă.

- Cred că te înşeli, spuse Tania.

- Tu nu înţelegi, i-o tăie Kit. Dacă ai sta mai mult aici, ţi-ai da

seama că
rste adevărat ce ţi-am spus despre Irene. O urăsc şi-l urăsc la fel de mult si pe Michael.
1'ania rămase pe gânduri. Simţea în mod confuz că nu putea spune că-1 ura pe Michael.

Capitolul 4

Tania stătea în cabina ei şi asculta cum apa lovea coastele iahtului, înaintau încet, deoarece domnul Newburv dăduse ordine ca traversarea Canalului să dureze întreaga noapte, pentru ca doamnele să nu fie trezite prea devreme când vasul va ancora în portul Trouville.
- Trebuie să ancorăm la Trouville, îi spasese Kit, pentru că Deauville nu are port. Dar între cele două oraşe este cam o milă. Din nefericire, Irene consideră că Trouville e prea gălăgios, aşa că nu rămânem pe iaht şi mergem la un hotel.
Taniei nu-i păsa cât de devreme trebuie să se trezească. Aproape nu-i venea să creadă că voiajul începuse, că Anglia rămăsese în urmă şi că în faţa ei se afla Franţa.
Călătoria cu maşina până la Southampton fusese o plăcere. Kit, Tania, Irene şi Michael urcaseră într-un Rolls. Domnul Newbury, împreună cu domnul Corea şi secretara-sefă îi urmau în altul. în spate, urmau două maşini pline de servitori şi bagaje. Acolo erau camerista Irenei şi camerista lui Kit, care avea grijă şi de Tania, valetul domnului Newbury
si un al doilea bucătar-şef care îi însoţea întotdeauna când călătoreau pe mare. Pe lângă echipajul de pe iaht, mai erau doi majordomi care

deveneau acum stewarzi.

¡11 port erau o mulţime de vase şi Tania se gândi ce minunat ar li să i inverseze Atlanticul.

- Ţi-e dor de casă? răsună un glas în spatele ei. lira Michael.
- De ce să-mi fie? întrebă ea, iară să înţeleagă.
- Mi s-a părut că aveai o privire nostalgică admirând vaporul „Queen Elizabeth", răspunse el. Nu l-ai recunoscut?
- Nu imediat, răspunse ea cu un aer indiferent. Nu mă pricep la vapoare.

Se întoarse repede, speriată de ce ar mai putea să spună Michael şi ţieste câteva minute se afla la bordul lui „Heron".

Tania nu mai văzuse un iaht atât de frumos.

- E minunat! exclamă ea.

Kit îi aruncă o privire cu subînţeles, dar domnul Newbury păru încântat.

- Este într-adevăr confortabil, spuse el. Nici n-ar putea fi altfel, având în vedere cât a costat.
- Tata ştie întotdeauna pe ce dă banii, remarcă Kit uşor ironic.

Privea în jurul ei pe punte, căutând nerăbdătoare pe cineva, Tania ştiind prea bine pe cine.

- Eu urăsc marea, spuse Irene iritată. Walter, mi-ai promis că nu pornim până după cină.
- Bineînţeles, îi răspunse domnul Newbury. Nu pornim până când nu vei fi gata de culcare şi dacă prinzi un somn bun, n-ai să ştii nimic până când pui piciorul pe celălalt ţărm al Canalului.

Irene coborî sub punte, la cabina ei.

- Vino să vedem cabinele, îi propuse Kit Taniei, aceasta înţelegând că prietena ei era dezamăgită. Nu-1 văd nicăieri, îi şopti Kit în

timp ce coborau.

- Poate e pe chei, îi sugeră Tania.

- M-am aşteptat să fie aici, să ne întâmpine, spuse Kit.

Cabinele erau la fel de luxoase ca restul vasului. Paturile erau obişnuite, nu ca cele pe care le găseai pe orice vas şi nu lipseau măsuţele de toaletă luminate discret din spatele oglinzilor. La capătul cabinei Taniei se afla o baie şi lângă pat era un aparat de radio.

- Mă tem să nu apăs un buton greşit, spuse ea râzând, să mă trezesc cu un duş rece.

Kit duse un deget la buze.

- Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai arăta atât de încântată de tot ce vezi. Aminteşte-ţi că eşti bogată, foarte bogată. E posibil ca tatăl tău să fi achiziţionat şase iahturi ca ăsta.

- E ridicol, râse Tania. Nu pot să cred că cineva ar putea să creadă aşa ceva. Cred că o să le spun adevărul tatălui şi mamei tale vitrege.

- Dacă o faci, m-aş mira să ajungi cu noi la Deauville, o avertiză Kt.

Dacă ar şti că eşti fiica unui biet paroh, ar spune că n-ai o influenţă bună asupra mea şi că trebuie să-mi găsesc prieteni din clasa căreia îi aparţin. Dacă ar fi aşa, ar trebui ca prietenii mei să fie ospătari şi muncitori în fabrică.

Tania ridică din sprâncene.

- De ce spui asta?

- Pentru că este adevărat, răspunse Kt. Irene m-ar ucide dacă ar afla că îţi spun. Bunicul meu a venit de pe continent în Anglia fără un ban în

I II i/unar. Era ceh şi nu-i păsa cât de greu munceşte atâta timp cât

câştigă I îani. A început de la cinci şilingi pe săptămână, pe care-i câştiga măturând podelele într-o fabrică de ghete.

- Ar trebui să fii mândră de el, spase Tania.

- Sunt. Numai Irene pretinde că familia tatei era una de aristocraţi. E atât de snoabă!

N-o lua în seamă, zise Tania.

- Chiar asta încerc să fac, răspunse Kit. Mă duc să dau o raită, poate îl intâlnesc pe Jock. Vii şi tu?

- Vreau să mai stau puţin aici, răspunse Tania, să mă obişnuiesc cu cabina şi să mă ciupesc de mână, ca să mă conving că este real.

Kit pufni în râs şi ieşi din cabină.

Rămasă singură, Tania privi în jurul ei. Copleşită de luxul care o înconjura, se gândi la casa modestă în care trăia familia ei, la alergătura tatălui ei toată ziua şi uneori şi noaptea la apelul enoriaşilor care aveau nevoie de ajutor, la truda zilnică a mamei pentru a ţine casa curată şi a-şi creşte cum se cuvine copiii. Părinţii ei nu se plângeau însă niciodată, deoarece între ei domnea o înţelegere deplină. Câtă deosebire faţă de ce vedea în familia lui Kit, cu tot luxul în care trăiau.

Alungând asemenea gânduri, se pregăti să iasă şi s-o caute pe Kit. în momentul acela, reveni Kit.

- L-am văzut pe jock! anunţă ea cu ochi strălucitori.

- S-a bucurat că te-a văzut? o întrebă Tania.

- Cred că da, răspunse Kit. E un scoţian care nu-şi exteriorizează sentimentele. Dar trebuie să fi fost bucuros, pentru că şi eu am fost bucuroasă să-l văd.

Tania o privi gânditoare, ezitând să-i spună că era o concluzie naivă.

- îl iubesc, spuse Rit. Nu mai ştiam ce să cred, deoarece nu l-am

văzut de atâta timp. Acum că l-am revăzut, ştiu sigur că-1 iubesc.

- Cum poţi să fii sigură? întrebă Tania.

- Când ai să-l cunoşti pe Jock, ai să înţelegi. Deocamdată are ceva de făcut, dar cred că într-un sfert de oră voi putea să vorbesc cu el. Putem să aşteptăm aici, pe urmă mergem să-l vedem.

Tania nu spuse nimic. Ştia cât de mult suferise de singurătate şi de lipsa de afecţiune. Se temea că sentimentele ei apăruseră făţă de primul bărbat care i se păruse diferit de cei de acasă.

- Cel puţin dacă am fi putut să vorbim, spuse Rit. Se teme de ce vor spune căpitanul şi restul echipajului, iar eu mă tem de tata şi de Irene. După un sfert de oră, Rit plecă în recunoaştere şi se întoarse curând.

- E pe punte, spuse ea. Vino repede. Nu e nimeni prin preajmă.

Tania o urmă pe Rit pe punte, unde se afla un bărbat tânăr, solid şi ars de soare. Era chipeş, avea ochi albaştri şi o privire de nepătruns.

-Jock, ea este Tania, buna mea prietenă, o prezentă Rit. I-am spus totul despre... noi.

Jock McDonald se întunecă la faţă.

- Nu e nimic de spus, zise el neînduplecat.

- înţeleg, zise Tania.

- *Miss* Rit este fiica şefului meu.

- Dar nu are nicio importanţă pentru noi, protestă Rit.

-Are mare importanţă, o contrazise el. Dacă sunt văzut stând de vorbă cu tine în timpul voiajului, voi avea necazuri. Acum, trebuie să plec.

- Dar te rog, insistă Rit fără succes, deoarece bărbatul dispăru.

- Lasă-1 să plece, spuse Tania. Doar nu vrei să-i faci necazuri.

- Bineînţeles că nu, răspunse Rit, dar avem atâtea de discutat.

I)ar nu se poate acum, când e ocupat. Trebuie să Iii prudentă, adăugă ea sărutând obrazul lui Kit înainte ca aceasta să plece.

„N'ii vreau să sufere” îşi spuse Tania când rămase singură. Poate Jock McDonald este un om de treabă, dar nu era greu să-ţi imaginezi reacţia li enei şi mai ales a domnului Newbury dacă ar alia ce se petrece.

In momentul acela, auzi o bătaie la uşă.

- Intră, spuse ea crezând că este servitoarea, dar când se deschise uşa avu surpriza să-l vadă pe domnul Newbury.
- Pot să intru? întrebă el.
- Desigur, răspunse Tania.

Bărbatul intră şi închise uşa în urma lui.

- Vreau să-ţi cer o favoare, spuse el. Vrei să faci ceva pentru mine?
- Bineînţeles, răspunse ea.
- De fapt, nu e mare lucru, continuă el. Joi este ziua de naştere a lui Kit si i-am cumpărat un mic cadou. Când ajungem în portul Trouville, vameşii vor veni la bord şi uneori scotocesc peste tot. Pe scurt, n-aş vrea să dea peste cadoul pentru Kit. Nu că m-aş sustrage de la taxele vamale, dar ţin foarte mult ca ea să nu afle ce i-am cumpărat. Vreau să fie o surpriză.
- înţeleg, spuse Tania. Dar ce vreţi să fac?

-Aş vrea să ascunzi cadoul printre lucrurile tale. Tu eşti oaspete şi nu vor fi interesaţi de lucrurile tale la fel de mult cum vor fi de ale mele.

Cei suspecţi de a transporta diamante şi arme sunt în primul rând posesorii unui iaht.

- Da, am să-l ascund undeva, spase Tania.
- Eşti drăguţă că vrei să mă ajuţi, spuse domnul Newbury, dar te

rog să nu spui nimănui, nici Irenei, nici lui Michael. Au lăcut întotdeauna mare caz că nu obişnuiesc să ofer cadouri de zilele de naştere şi toată lumea
va fi uimită când va fi primi câte un cadou.
îi puse în mână un pacheţel ambalat cu grijă, sigiliat cu ceară roşie.
- îţi mulţumesc, spuse domnul Newbury. Ascunde-1 bine, adăugă el înainte să iasă din cabină.
Tania privi pacheţelul pe care-1 ţinea în mână. Ce putea să fie? Bijuterii, probabil.
Se uită atentă prin cabină, gândindu-se care ar fi cea mai bun ascunzătoare. Pe pereţi erau dulăpioare şi rafturi, dar erau primele locuri unde ar căuta un vameş.
Tania rămase pe gânduri. Era mult mai greu decât crezuse să găsească un loc de ascuns. Apoi, îi veni o idee. De suportul pentru prosop de lângă chiuvetă era agăţată o pungă de plastic în care Ella îi pusese buretele, mănaşa de baie, peria de păr, pieptenele şi periuţa de dinţi, singurele obiecte personale pe care le luase de la Cambridge. Zâmbind mulţumită, strecură pacheţelul înăuntru. Citise undeva că dacă vrei să ascunzi ceva, este bine să alegi locul cel mai la vedere.
Realizând că era ora cinei, plecă din cabină şi când se întoarse, după vreo trei ore, prima grijă fu să verifice punga de plastic. Pacheţelul era acolo.
Auzind apoi clipocitul apei afară, îşi aminti ce-i spusese Michael mai devreme: “Am să-ţi arăt luminile Angliei”.
De când erau pe iaht, nu rămăseseră singuri nici măcar un moment şi chiar dacă ea îşi amintea vorbele lui, se gândi că poate uitase.
Când îşi uraseră toţi noapte bună, nu-i aruncase nicio privire.

Irene se culcase pe la zece. Domnul Newbury îi ţinuse treji jucând bridge. Făcuse pereche cu Tania împotriva lui Kt şi Michael. Tania I.K usc multe greşeli pentru că nu era o jucătoare experimentată şi când i li imnul Newbury îi atrase atenţia, fu surprinsă să constate că n-o tăcea cu ironie.

Ajunsă în cabină, începu să se dezbrace deşi se îndoia că putea să (l< larmă. De ce nu s-ar duce pe punte, să vadă singură luminile despre

i are-i vorbise Michael?

îmbrăcă un pulover împrumutat de Kit, stinse lumina şi ieşi pe culoar. Ajunse curând la scară şi urcă pe punte.

Sprijinită de balustradă, privi conturul coastei de care se îndepărtau, marcat de luminile caselor şi ale vaselor ancorate la chei; semănau cu un colier de nestemate înconjurând vechea Britanie.

- Ţi-am spus că o să ţi le arăt, auzi o voce în spatele ei. Nu-i aşa că sunt frumoase?

Nu-1 auzise pe Michael venind.

- Da, sunt minunate, răspunse ea. Atât de minunate, încât par ireale.
- Fiecare dintre ele reprezintă un bărbat şi o femeie, poate un copil. Fiecare lumină înseamnă ceva şi toate la un loc Anglia.
- E ca un tărâm fermecat, spuse Tania după un timp.
- Şi eu am avut aceeaşi senzaţie prima dată când am văzut luminile de la Monte Carlo, spuse Michael.
- N-am fost niciodată la Monte Carlo, spuse Tania, dar nu aed că poate

ii mai frumos decât ce văd acum.

- Pentru mine, frumuseţea trebuie împărtăşită. Mi-am dorit

întotdeauna să nu fiu singur. Vreau să pot spune: “Nu simţi la fel?” sau “Nu crezi ce cred şi eu?”

- După cum vorbeşti, se pare că ai fost foarte singur, conchise Tania.

- Atât de singur, încât uneori simţeam că nu mai pot să îndur, răspunse
Michael, dar am mers mai departe, pentru că ştiam că singurătatea nu durează la nesfârşit.

- De aceea ai vrut să văd luminile alături de tine în seara asta?

- N-aş fi suportat să mă uit singur la ele, răspunse Michael. Am dorit foarte mult să fii şi tu aici.

Tania îl privi, încercând să înţeleagă senzaţia ciudată de care era cuprinsă. Era o bucurie care creştea, un soi de aşteptare febrilă că urma să se întâmple ceva.

- Eşti fermecătoare!

Vocea gravă şi cuvintele lui erau atât de neaşteptate, încât i se tăie respiraţia.

- Spui prostii, replică ea ca şi cum voia să risipească vraja.

- Nu spun decât adevărul. Eşti mai fermecătoare decât aş fi crezut că poate fi o iată.

- înseamnă că n-ai văzut prea multe.

- Tania, şopti el, acum suntem în Ţara Nimănui. Ieri eram în Anglia, mâine vom fi în Franţa. Nu simţi că şi noi ne aflăm între trecut şi viitor? Doar tu şi cu mine - Tania şi Michael.

- Intre trecut şi viitor, repetă ea. Nu avem de ales, prezentul devine oricum trecut.

- Dar nu te întrebi ce va aduce viitorul?

- Mă întreb, dar nu ţin să ştiu, răspunse Tania.
- Mie mi-ar plăcea să ştiu. Sunt convins că ce trebuie să fie se apropie. Nu crezi?
- Nu ştiu ce vrei să spui, şopti ea.
- Ba cred că ştii, mica mea Tania, spuse el apropiindu-se.

Nimeni nu se poate opune destinului.

MU liael o cuprinse în braţe şi Tania se înfiora când îi simţi buzele peste ik ei. Vru să-l îndepărteze, dar tulburarea care pusese stăpânire pe ea îi l'.nalizase parcă voinţa.

' and buzele lor se despărţiră în cele din urmă, Tania se sprijini Hipleşităde el.

Iubita mea! şopti Michael. Eşti atât de adorabilă. Am ştiut de când le-am văzut că eşti fata pe care o aştept de o viaţă.

In momentul acela, Tania îl revăzu pe Michael în timp ce ducea la piscină paharele cu băutură Irenei.

Se îndepărtă instinctiv de el.

Te iubesc! spuse el.

I ieclaratia bărbatului o emoţionă. Cu toate acesta, nu se putu împiedica să-l întrebe:

-Şi... Irene?
- Ce-i cu Irene? replică el surprins.
- Nu înţelegi ce vreau să spun? reuşi ea să întrebe.
- Irene nu are nicio legătură cu noi. Ceea ce este între noi este secretul nostru, Tania.

Tania nu putea accepta ideea unor lucruri care trebuie ascunse.

- Trebuie să plec, zise ea.
- Nu, te rog, nu mă părăsi, o imploră bărbatul.

întinse braţele şi o îmbrăţişă din nou, cu toată opunerea ei. Deşi întoarse capul, Michael reuşi să-i găsească buzele şi s-o sărute cu pasiune.

Tania încercă să se opună, dar tulburarea încercată la primul sărut pase din nou stăpânire pe ea, făcând-o să tremure şi să-i răspundă la rândul ei.

- Te iubesc! Să nu uiţi nicio clipă, murmură Michael.

Revenindu-şi cu greu, Tania găsi puterea să fugă. Nu se opri decât când ajunse în cabina ei.

Trase uşa în urma ei şi o încuie, apoi se prăbuşi pe marginea patului. îşi luă capul în mâini, frământată de gânduri contradictorii.

"Te iubesc!"

Cuvintele lui Michael continuau să răsune în urechile ei, făcând-o să retrăiască senzaţiile necunoscute stârnite în făptura ei. îl revăzu însă vorbind foarte apropiat cu Irene la piscină, zâmbindu-i când îi aducea halatul, ţinându-i scaunul la masa de seară.

Dar Irene era o femeie măritată şi... bogată! în sfârşit, gândul pe care-1 alungase până acum reveni cu insistenţă în mintea ei: Michael credea că este bogată.

Tania îşi îngropă faţa în pernă. Nu putea să fie adevărat! Ce bărbat putea să se prefacă atât de bine? Putea s-o facă să tremure de emoţie şi să declare ipocrit că o iubeşte?

Revedea chipul lui privind-o din revista "Tatler", care rămlsese în camera ei de la Cambridge. îşi aminti totodată cuvintele încărcate de dispreţ ale lui Kit: " Unul din neisprăviţii care roiesc în jurul Irenei"

De fapt, ce importanţă avea? La ce putea să ducă un sărut între doi tineri? Kit, ca şi alte prietene ale ei, se sărutaseră cu mai mulţi băieţi, uneori fără măcar să le cunoască numele.

Tania simţea însă că în cazul ei era vorba de ceva profund. Era îndrăgostită!

II iubise pe Michael de la prima privire. îl iubise când îi simţise apropierea lângă piscina de la Earlywood, când stătuseră de vorbă pe terasă, când se speriase că o văzuse ieşind din cabina telefonică. îl iubise

M .(siă-seară, când ieşise pe punte cu speranţa să-l întâlnească.

trebuie să-l urăsc, spase Tania cu voce tare. Trebuie să-l văd aşa cum i sic si să-l dispreţuiesc. Să înfrunt adevărul că urmăreşte doar banii pe • .ni' crede că-i am.

Se infioră însă când îşi aminti săruturile lui şi-şi dădu seama că era greu s.i-sl înăbuşe dragostea pentru el.

\bia intr-un târziu se pregăti Tania de culcare.

Nu mai vreau să-l văd niciodată, spuse ea cu voce tare întinzându-se pe pat, rugându-se însă ca noaptea să treacă mai repede, ca ziua să-l revadă pe Michael.

I ieşi crezuse că n-o să poată dormi, se dovedi că era mai obosită decât isi închipuise.

Capitolul 5

Când se trezi dimineaţă, Tania constată că era aproape ora nouă. Motoarele fiind oprite, înţelese că nu auzise când intrase iahtul în port. Sări din pat şi trase perdeauna de pe hublou. Se vedeau cheiul, copacii care adăposteau magazine şi oameni plimbându-se sau grăbindu-se la treburile lor.

Era în Franţa! îmbrăcă încântată halatul şi fugi în cabina lui Kit.

Kit era încă în pat, cu micul dejun în faţă, pe o tavă.

- Bună! Ai întârziat! exclamă ea. Credeam că vei fi în picioare când răsare soarele, ca să vezi când ajungem.

- Mi-e teamă că am pierdut momentul, spuse Tania. Kit, nici n-am visat să ajung în Franţa.

-Vorbeşte mai încet, îi ceru Kit. Când motoarele sunt oprite, se poate auzi tot ce se vorbeşte pe vas. Nu uita că eşti o pasageră *bogată.*

Cuvintele lui Kit îi amintiră problemele pe care încercase să le uite la culcare. *Bogată!* Ea, care nu călătorise niciodată, fiica unui biet paroh! Era gata să-i spună lui Kit că voia să spună adevărul, dar îşi aminti că Kit

avea necazurile ei şi trebuia să-şi ajute prietena.

Ai reuşit să vorbeşti cu Jock McDonald aseară? o întrebă ea pe Kit.

Da! A fost minunat, răspunse ea în şoaptă. Ştiam în ce tură este şi in-am furişat pe punte. Nu era nimeni acolo în afară de noi. Am avut o discuţie lungă. Mă iubeşte, Tania.

- Şi tu, îl iubeşti? întrebă Tania.

- Bineînţeles, spuse ea. Dar jock spune că nu se va însura cu mine, adăugă ea oftând.

- Dar de ce? întrebă Tania.

- Din cauza banilor blestemaţi pe care-i am. Spune că n-o să trăiască niciodată pe spinarea soţiei lui. M-a pus să aleg. Să renunţ la el sau să ne căsătorim şi să trăim din ce câştigă el.

- Şi tu ce ai spus? întrebă Tania.

- Am spus că banii n-au importanţă pentru mine, dar nu m-a ascultat. A spus că trebuie să mă gândesc serios, nu să mă las pradă primului impuls, cum fac de obicei. A mai spus că nu poate fi vorba de

căsătorie până când nu va fi convins că poate să mă facă fericită.

- Mi se pare foarte frumos, spuse Tania. De ce eşti necăjită?

- Pentru că mi-e teamă că n-am să fiu în stare să-l conving că-l iubesc cu adevărat. Şă fiu sinceră, mi se pare că nu mă iubşte destul. Dacă mă iubeşte la fel de mult cât îl iubesc eu, de ce să nu fugim acum, astăzi?

- Cred că este foarte înţelept. Te-ai gândit că vei avea nevoie de consimţământul tatălui tău?

- Eu nu, dar s-a gândit Jock. De aceea spune că n-are rost să fugim. Va trebui să-l anunţ pe tata că vreau să mă mărit cu el şi că n-am nevoie de niciun ban. Dar tata va face totul să ne despartă.

- N-aş fi prea sigură de asta, spuse Tania. Poate tatăl tău va admira faptul că vreţi să vă întreţineţi singuri.

- Nu-l cunoşti pe tata, spuse Kit. Este la fel de îndărătnic ca Irene. Înainte de plecarea mea la Cambridge, mi-a prezentat o mulţime de fii de-ai prietenilor lui drept partide bune.

Tania izbucni în râs.

- Oh, Kit, eşti o fiică foarte dificilă. De ce nu vrei să laşi lucrurile să meargă în voia lor?

- Pentru că ştiu ce vreau, răspunse Kit. îl vreau pe Jock şi o să-l am. Dar te rog să mă ajuţi. Vreau să-l convingi că-l iubesc şi că n-o să regret că renunţ la tot pentru el.

Tania privi cabina luxoasă şi văzu trusa de machiaj din aur de pe măsuţa de toaletă, brăţara cu diamante şi cerceii din aur cu rubine pe care le purtase Kit aseară, rochia din şifon albastru de la o casă de modă care costase probabil mai mult decât câştiga Jock în şase luni de muncă pe iaht.

- La ce te gândeşti? o întrebă Kit.
- Mă gândeam cum ar fi viaţa ta cu Jock, răspunse Tania.
- Cred că va fi minunat să fiu soţia lui!
- Cum de poţi fi aşa de sigură? întrebă Tania.
- Ştiu eu, răspunse Kit. Ştii că încă nu m-a sărutat? L-am fiicut să promită că ne întâlnim diseară.
- Te duci la hotel? întrebă Tania.
- Cred că da, îndată ce scăpăm de controlul vamal, răspunse Kit.

Se auzi o bătaie în uşă.

- Intră, strigă Kit.

Uşa se deschise şi intră domnul Newbury, care purta o haină cu butoni de aur.

liună dimineaţa, fetelor, spuse el. După cum vedeţi, suntem în port. A li >M o călătorie uşoară, până şi Irene a dormit bine.

liu am dormit şi am pierdut momentul intrării în port, spuse Tania cu regret.

liste un compliment pentru căpitan că nu te-a trezit, replică domnul Newbury.

- Cobori de pe iaht, tată? îl întrebă Kit.
- Vameşii sosesc îndată, răspunse domnul Newbury. Am înţeles că au de gând să scotocească serios iahtul. Se pare că-i suspectează pe marinari că transportă mărfuri de contrabandă.
- Ar fi mai bine să mă dau jos din pat, spuse Kit. N-am chef să văd cum se vântură pe aici o mulţime de bărbaţi când sunt în cămaşă de noapte.
- Şi eu trebuie să mă îmbrac, spuse Tania plecând spre cabina ei.

Se îmbrăcă repede, întrebându-se dacă ascunsese bine pachetul dat de

domnul Newbury.

- Când apăru Kit, deciseră să urce pe punte.

il găsiră pe domnul Newbury aşezat pe unul din scaunele de sub tendă, cu un vraf de ziare pe genunchi.

- Nu puteţi cobori încă de pe iaht, spuse el, trebuie să aşteptaţi.

Kit şi cu Tania se aşezară. în momentul unnător, inima Taniei tresări. Din capătul opus al punţii venea alene Michael, cu mâinile în buzunare şi cu cămaşa deschisă la gât. Când se întoarse spre ea, Tania văzu în ochii lui o strălucire aparte, ca şi cum se gândise la ea.

- Bună dimineaţa! Aţi dormit bine?

întrebarea părea să se adreseze tuturor, dar Tania ştia al cui răspuns aştepta.

- Tania a dormit până la nouă, spuse Kit.

- înseamnă că e un marinar experimentat. Eu m-am trezit când s-au oprit motoarele, la şase treizeci şi cinci, spuse Michael.

-Aşadar, erai treaz, conchise Kit.

- Bineînţeles. Pe mare sunt întotdeauna în stare de alertă.

- Ţi-e teamă? întrebă Kit cu ironie.

- Nu pe *Heron* răspunse el. Dar pe alte vase s-a întâmplat.

Tania se întrebă dacă Michael fusese în marină. Nu ştia mai nimic despre bărbatul întâlnit doar de câteva zile, dar care avea darul să-i accelereze bătăile inimii.

„îşi aminteşte oare ce se petrecuse aseară?" se întrebă ea.

Apăru un steward care-i spuse ceva domnului Newbury şi el coborî sub punte.

-Vameşii îşi fac datoria, spuse Michael. Se pare că au găsit ceva.

- Ce te face să crezi asta? întrebă Tania.

- Pari îngrijorată, spuse el părând surprins. Să nu spui că ascunzi lingouri sau altceva.
- Nu, bineînţeles că nu, răspunse Tania.
- Poate au găsit o ladă cu arme, sugeră Kit, ceea ce înseamnă că vom merge toţi la închisoare. Francezii sunt foarte duri când e vorba de arme.
- Mai degrabă e posibil să fi găsit diamante, spuse Michael. Lucrurile de preţ cu volum mic pot fi ascunse uşor, de exemplu în tubul cu pastă de dinţi sau în crema de bărbierit.
- Vrei să spui că vameşii caută cu adevărat în pasta de dinţi sau în locuri asemănătoare? întrebă Tania.
- Pari îngrijorată, spuse Michael. Să cred că ascunzi ceva?
Vocea lui avea acum accente grave.

I u... nu sunt îngrijorată, răspunse Tania, cu gândul la punga de plastic din baie.

I)ică în pacheţel nu era o surpriză pentru Kit, ci diamante pe care i li minul Newbury le trecea dintr-o ţară în alta? se întrebă ea. Dacă ar fi ' Icscoperite şi el neagă că are cunoştinţă de ele?

Isi dădu seama dintr-odată că Michael o urmărea cu atenţie. In clipa aceea, Irene apăru pe punte.

Am fost nevoită să mă scol, spuse ea nemulţumită. Cabina mea e plină de bărbaţi care caută nu ştiu ce sub pat şi prin dulapuri.
- Vino şi ia loc, spuse liniştitor Michael.

(lând se aşeză, Michael îi pase galant o pernă în spate.

„il plăteşte şi-i este îndatorat", îşi spuse Tania. Se dojeni că era suspicioasă.
- Ne întrebam de ce toată agitaţia asta, spuse Michael.

- Ca şi cum îl auzise, domnul Newbury apăru pe punte şi anunţă:
- Am o veste bună pentru voi: vameşii au găsit totul în ordine şi prin unitare putem să coborâm de pe iaht când dorim.
- E prea devreme, protestă Irene. De ce n-ai aranjat cu vameşii să vină mai târziu?
- Să nu ne certăm cu ei, spuse domnul Newbury pe un ton neobişnuit de vesel pentru el. Cred că în momentul acesta ofiţerii servesc un pahar de vin şi vă propun acelaşi lucru. I-am cerut stewardului să aducă o sticlă de şampanie.
- Şampanie! exclamă Kit. Sărbătorim ceva?
- Sosirea noastră în Franţa, răspunse domnul Newbury.
- Un pretext la fel de bun ca oricare altul, spuse Michael. Au găsit ceva? întrebă el.

Domnul Newbury clătină din cap.

- Nimic, răspunse el. Sunt foarte curios să ştiu ce se aşteptau să găsească.
- Nu v-au spus? întrebă Michael.
- Nicio vorbă, răspunse domnul Newbury. Control de rutină, au spus ca de obicei.

Stewardul aduse şampania şi o deschise cu grijă. împărţi cupele cu licoarea aurie şi domnul Newbury ridică paharul.

- Pentru cele trei frumoase de pe *Heron!* toastă el.
- Nu înţeleg de ce bem şampanie Moet, se plânse Irene. Doar ştii că nu mi-a plăcut niciodată.
- Şi eu vreau să ţin un toast, spuse Michael ridicând cupa.
- Pentru luminile Angliei... şi pentru dragoste, zise el.

Tania simţi că se sufocă. Nu-i putea întâlni ochii.

- Ce înseamnă? întrebă Irene.
- Pentru mine, răspunse pe un ton grav Michael, înseamnă tot ce-şi poate dori un om.
- îmi place, spuse Kit. Beau pentru luminile Angliei şi pentru dragoste. Goli repede cupa şi se ridică.

-Vino, Tania! Mergem pe ţărm.

- Luăm prânzul în grădină la „Normandie", spuse Irene. Ar fi bine să ne întâlnim acolo la unu şi jumătate.
- Perfect, Seu Kit.

Când cobora pasarela, Tania întoarse capul, să vadă dacă Michael le urmărea. Simţi un junghi în inimă. Michael stătea aproape de Irene şi-i vorbea fără să le arunce o privire.

Luară un taxi spre Deauville, privind vilele şi hotelurile luxoase, clădirea i .1/111< ml ui şi străzile pline de magazine cu vitrine atrăgătoare.

I lai să bem o cafea, spuse Kit cerând şoferului să oprească, l'l.m si coborâră, apoi se aşezară la o măsuţă aflată pe trotuar, sub o umbrelă cu dungi multicolore.

Ikux cafés noirs, s-il vousplaît, îi spuse Kit ospătarului. Ce bine mă simt, adăugă ea. Dacă n-aş fi fost cu tine, aş fi fost singură şi nefericită. Vum, am să-ţi arăt Deauville.

I .u ria încerca să nu se gândească la Michael, să uite că-1 văzuse atât de aproape de Irene. Toastase pentru luminile Angliei şi pentru dragoste, i vea ce fusese un mesaj pentru ea personal; şi totuşi, nu avea încredere in el.

Ar li mai bine să ne întoarcem, spuse după un timp Kit. Mi-e foame, ţie nu?

- Nu, răspuase Tania.

Simţea nevoia urgentă să se întoarcă unde se afla Michael şi se mustră în sinea ei. Era o nebunie să-şi închipuie că-l iubeşte. Trebuia să-l alunge din gândurile ei.

- Ce-i cu tine? întrebă Kit. Eşti foarte tăcută şi pari nefericită. Să nu spui că nu te simţi bine aici.

- Cum să nu mă simt bine? răspunse ea. Mă bucur de fiecare clipă. îţi sunt recunoscătoare că m-ai adus aici, Kit. Nu mi-aş fi imaginat că există ceva atât de frumos.

- E o surpriză pentru tine, nu-i aşa? Vezi acoperişurile acelea verzi-albastre de la „Normandie”? Acolo vom locui.

Când intrară în hotel, îl văzură pe Michael stând lângă Irene în holul hotelului. “Trebuie să-l urăsc!”, îşi spuse Tania.

Michael se ridică la apropierea lor şi când privirile lor se întâlniră, îşi dădu seama că hotărârea ei era inutilă. îl iubea!

- După ce se culcă ceilalţi, vreau să-ţi arăt cum te poţi distra cu adevărat, şopti o voce la urechea Taniei.

Tania urmărea ruleta, hipnotizată de bila care se rotea, de vocile liniştite ale crupierilor şi de clinchetul fiselor împinse spre bancă.

- Ce-ai spus? întrebă Tania.

- Am spus că vreau să te duc undeva unde te poţi distra cu adevărat, răspunse Michael. Aici e teribil de plicticos, doar dacă nu vrei

să-ţi arunci banii pe fereastră.

- Tu nu joci? îl întrebă Tania.

- Nu pot să-mi permit, răspunse el. Dar tu?

Tania roşi uşor.

- Nu-mi plac jocurile de noroc, răspunse ea.

- Dacă vrei, faci cum ţi-am propus. Irene se va duce curând acasă, ca şi domnul Newbury. După ce le spui noapte bună, coboară în hol. Am să te aştept.

Primul impuls fu să refuze.

- Cred că poate... începu ea ezitant.

Simţi atingerea mâinii lui Michael.

- Te rog, vino, insistă el.

împotrivirea ei se topi. Voia să meargă neapărat. Se întrebă de ce să nu profite de ocazie ca să se distreze puţin.

S-ar cuveni să refuz, răspunse ea.

I);ir n-ai s-o faci, replică el. Am să te aştept.

¡1 adresă un zâmbet care o ameţi şi se întoarse în spatele scaunului pe i are stătea Irene.

Ki iata se mai învârti de două sau de trei ori, apoi Irene se ridică de la masă.

Strânge jetoanele, Michael, spuse ea cu tonul stăpânului când se adresează sclavului.

Plecaţi acasă, doamnă Newbury? întrebă Tania.

Da, sunt obosită, răspunse Irene. Apoi, e mai bine să plec când sunt in căştig.

- Aţi căştigat mult? o întrebă Tania.

- Nu ştiu, răspunse Irene. Oricum, destul ca să merit somnul.

Râse de propria-i glumă. Michael sosi, cu buzunarele hainei de seară pline de jetoane.

- Vrei să le schimb? întrebă el.

-Da.

Michael se îndreptă spre casier, iar Irene o căută cu privirea pe Kit.

- Mai bine ne-arn întoarce toţi acasă, spuse ea. Nu cred că soţul meu mai vrea să rămână.

- Este la bar, vorbeşte cu unul din bărbaţii cu care am luat masa, spuse Tania. Vreţi să-i transmit ceva?

- Da. Spune-i că vreau să plecăm acasă.

Domnul Newbury discuta cu doi bărbaţi. Toţi trei iumau trabucuri, iar lângă ei, întro frapieră era o sticlă de şampanie. Tania se opri ezitând lângă masă.

- Ce este, Tania? o întrebă domnul Newbury.

- Doamna Newbury doreşte să plece acasă.

- Mă bucur, spuse el ridicându-se în picioare.

Dădu mâna cu prietenii lui, vorbind într-o limbă pe care Tania n-o înţelegea. Apoi, luând-o de braţ, se îndreptă spre Irene şi Michael. Domnul Newbury se opri o clipă să stea de vorbă cu o cunoştinţă şi Tania îşi continuă drumul. Irene şi Michael nu arătau că i-ar fi observat prezenţa şi când Michael se întoarse cu un teanc de bancnote în mână, Irene exclamă:

- La naiba! Uite un jeton la mine în geantă; unul de zece mii.

- îl schimb, spuse Michael.

- Nu, păstrează-1, îl meriţi. Cred că astă-seară mi-ai purtat noroc.

Tania avu impresia că Michael ezită o clipă înainte de a lua jetonul şi a-1 pune în buzunar.

- Mulţumesc, spuse el.

-Acum putem să plecăm, spuse Irene căscând. Unde este Kit? întrebă ea. Copila asta dispare întotdeauna când nu te aştepţi.

- Mă duc s-o caut, se oferi Tania.

Plecă iară să se uite la Michael. “Ce înjositor, gândi ea, ca un bărbat să accepte bani sau cadouri de la o femeie!”.

Nu ştia de ce, dar episodul acela o şocase mai mult decât orice i se întâmplase în ultimul timp. înţelegea acum ce voise să spună Kit când îl numise pe Michael hoţ şi pisică dresată. S-ar fi aşteptat din partea lui să primească maşini şi cai de curse ca daruri, după cum primeau Eric şi Billy, dar să se înjosească să accepte un bacşiş, ca un băieţandru de şcoală sau, ca un servitor, era ceva ce Tania nu şi-ar fi imaginat că este posibil.

Şi totuşi, înainte de a ajunge lângă Kit, începuse să-i găsească scuze. Fără n x k âală, pentru a veni într-un loc ca acesta, erau o mulţime de lucruri i Ic plătit, chiar dacă domnul Newbury îi asigura un adăpost şi hrana **/Unică.**

i c diferenţă era între a primi bani şi a primi un cadou? Tania ştia foarte I îine că era o diferenţă fundamentală şi totuşi, se ferea s-o exprime în i m inte. Nu voia să ştie decât că ura gândul că jetonul de zece mii de franci se afla în buzunarul lui Michael.

- Se duc la culcare? o întrebă Kit când o găsi. Foarte bine! Am avut un ghinion teribil şi am pierdut toţi banii. în seara asta mă întâlnesc cu Jock, şopti ea.

Alăturându-se celorlalţi, Irene îi reproşă lui Kit:

- îl faci întotdeauna pe tatăl tău să aştepte.

Afară, Michael făcu semn cu mâna uneia din maşinile închiriate de

domnul Newbury. înainte să urce în maşină, Michael îi şopti Taniei:

- Peste o jumătate de oră.

- Nu voi veni, răspunse ea.

Ajungând la hotel, se îndreptară spre lift.

în ciuda hotărârii de a nu-1 privi pe Michael, ochii lor se întâlniră.

„Vino, te rog", spunea privirea lui.

Neavând loc în cabină, Michael rămase jos şi le făcu semn cu mâna când uşile se închiseră.

- Noapte bună!

- Noapte bună, Michael. Pe mâine dimineaţă, îi strigă Irene.

Liftul se opri la etajul al treilea, unde era apartamentul soţilor Newbury şi cele două camere pe care le ocupau Kit şi Tania.

- Noapte bună, Kit. Noapte bună, Tania.

- Noapte bună, tată.

Kit îl sărută pe domnul Newbury cu mai multă afecţiune ca de obicei şi domnul Newbury strânse mâna Taniei.

- Sper că nu te-ai plictisit în această seară, spuse el. Am observat că n-ai jucat.

- Mi-a făcut plăcere să privesc, răspunse Tania.

- Mâine, trebuie să facem ceva să te distrezi.

Le zâmbi şi intră în apartament. Kit intră în camera Taniei şi o anunţă:

- Jock mă aşteaptă la ieşirea din hotel.

O sărută pe Tania pe obraz, se strecură pe uşă şi pomi ţie culoar. Tania închise uşa şi se aşeză la măsuţa de toaletă. Şi ea trebuia să coboare. în ciuda hotărârii pe care o luase după episodul cu jetonul de zece mii de franci primit de la Irene, nu putea rezista dorinţei de a-1 vedea pe Michael şi a-i vorbi.

Auzind bătăi la uşă, se duse să deschidă crezând că este Michael, furioasă că puteau fi văzuţi, în prag era însă domnul Newbury.

- Ah, dumneavoastră sunteţi! exclamă Tania.

Domnul Newbury duse un deget la buze, intră şi închise cu grijă uşa în urma lui.

- Nu vreau să ne audă Rit, spuse el. Am venit pentru cadoul ei pe care ai avut amabilitatea să-l ascunzi.

- Ah, desigur, spuse Tania.

Aproape uitase de pacheţel. Se duse în baie, scoase din punga de plastic buretele, mănuşa de baie şi săpunul, găsi pacheţelul şi-l duse domnului Newbury.

- Iată-1, spuse ea. Mă tem că s-a udat puţin în punga cu obiecte de toaletă.

I >i nunul Newbuy zâmbi.

l isti o domnişoară foarte inteligentă, o lăudă el. Trebuie să-mi dai voie vt-ti ofer un mic dar pentru amabilitatea ta şi pentru isteţimea de care ai tl.it dovadă păcălind vameşii.

I)ar nu ştiu dacă au căutat şi în cabina mea, spuse Tania. De fapt, nimeni nu rn-a întrebat dacă am ceva de declarat.

Sper că n-ai să povesteşti nimănui cât de deşteaptă ai fost. Dacă ajunge la urechile vameşilor, la percheziţia următoare vor fi mult mai atenţi.

- N-am să spun nimănui, îl asigură Tania.

- Te rog să n-o iaci. Femeile - chiar şi cele mai bune dintre ele, cum sunt soţia şi fiica mea - sunt foarte vorbăreţe şi vorba nu stă pe loc, înţelegi?

- Da, bineînţeles, răspunse Tania.

O bătu din nou pe umăr şi ieşi din cameră.

Când rămase singură, Tania se întrebă dacă Michael o mai aştepta.

Se uită la ceas. Era trecut de miezul nopţii.

Sună telefonul, făcând-o să tresară.

-Alo!

- Tu eşti, Tania?
- Da, Michael.
- Te aştept.
- Ţi-am spus că nu vin.
- Ascultă! spuse Michael pe un ton grav, trebuie să ne vedem, este foarte important pentru amândoi. înţelegi?
- Dar cum... poate să fie important?
- Am să-ţi explic. Totul o să fie în ordine, promit.

Era ceva irezistibil în vocea lui.

- Bine, se decise ea. Cobor.

Michael o aştepta în hol. Când o văzu, pe faţa lui apăru o lumină pe care Tania n-o mai văzuse.

- Ai venit. Ştiam că ai să vii.

îi luă mâinile şi le duse la buze, apoi o conduse afară, în întunericul cald al nopţii. Opri un taxi şi o ajută să se urce. Spuse şoferului o adresă şi se aşeză lângă ea.

- îţi mulţumesc că ai venit.
- N-ar fi trebuit, răspunse ea.
- De ce? Eşti propria ta stăpână.
- Sunt musafira domnului şi doamnei Newbury.
- Dacă îţi sunt gazde, nu înseamnă că trebuie să-ţi fie şi gardieni. Dacă vrei să ieşi, de ce să n-o faci? Apoi, o să am mare grijă

de tine.

- Mă bucur. N-aş vrea să păţesc ceva.

- S-au întâmplat şi lucruri de genul acesta, îi spuse Michael. Dar nu când sunt eu prin preajmă. N-ai văzut că toţi bărbaţii de la cazinou se uitau la tine?

- Bineînţeles că nu, răspunse Tania. Nimeni nu mi-a aruncat măcar o singură privire. Toţi erau prea preocupaţi să urmărească roata ruletei. Sunt convinsă că nicio femeie nu are vreo şansă să concureze cu zeiţa norocului.

- Nici măcar când arată ca o zeiţă?

Tania simţi apropierea lui şi aşteptându-se s-o sărute, întoarse capul.

- Nu, te rog, murmură ea.

- De ce? întrebă Michael. Am lăcut ceva nepotrivit?

Ea se gândi la jetonul de zece mii de franci din buzunarul lui şi pentru

i ,i nu era obişnuită să mintă, nu reuşi să răspundă.

Aşadar, este ceva, spuse el.

Nu, nimic... Eu n-am niciun drept să... bâigui ea.

Ai toate drepturile, spuse el tandru.

Se aplecă, trase geamul care separa şoferul de clienţi, şi-i spuse ceva în Iranceză. Vorbise atât de repede, încât Tania nu înţelese, dar observă că maşina se întoarce şi porneşte înapoi.

Isi spuse că Michael o ducea înapoi la hotel, dar când taxiul opri, Tania văzu cu mare uimire că se aflau în faţa unei biserici.

- De ce suntem aici? întrebă ea
- Durează doar un minut, răspunse Michael.

Deschise portiera şi o ajută să coboare. II urmă uimită, iară să poată rosti o vorbă.

intrând în biserică, Michael se duse la amvon. Tania văzu în partea dreaptă o statuie înconjurată de mai multe lumânări decât celelalte. Michael se opri în faţa ei şi Tania îşi dădu seama că era statuia Sfintei Therese de Lisieux. Rămaseră un timp acolo, apoi Michael scoase din buzunar jetonul de zece mii de franci pe care i-1 dăduse Irene. îl privi lung, apoi întoarse capul şi privirile lor se întâlniră.

- Pentru sfânta care îndeplineşte dorinţele celor care se roagă la ea, spuse el în şoaptă.

întinse mâna şi strecură jetonul în cutia milei de la picioarele statuii.

- Acum că am scăpat de el, zise Michael, suntem liberi.

0 luă pe Tania de mână şi o conduse afară, pe treptele bisericii.

Se urcară în taxiul care pomi din nou spre Trouville.

Simţea că nu e nevoie de cuvinte. Era uimită că Michael o înţelesese atât de bine, că ştia ce gândea şi se comportase în consecinţă, schimbând tot

ce crezuse greşit despre el.

-Acum, putem fi fericiţi, spuse el.

Trecură podul şi intrară în Trouville.

- Mergem undeva unde pot să-mi permit, spuse Michael.

- Şi mie mi-ar plăcea, răspunse Tania.

Capitolul 6

Restaurantul în faţa căruia oprise taxiul se numea „La Caprice”.

Dincolo de o încăpere lungă al cărui bar se întindea pe toată lunginea ei, se afla o terasă cu măsuţe având vedere la mare. Câteva perechi dansau, alţii stăteau la mese mână în mână, schimbând cuvinte de dragoste.

Ocupând o masă la marginea terasei, Michael comandă o carafă de vin alb, apoi se întoarse spre Tania.

- Mai târziu, comandăm mâncare, spuse el. Deocamdată, vreau să vorbim.
- Despre ce? întrebă Tania.
- Despre noi, răspunse el. Nu este cel mai interesant subiect din lume?
- Povesteşte-mi despre tine, se grăbi Tania să spună.
- Mai întâi doamnele, replică Michael.
- Nu e corect. Eu am întrebat prima.
- Dar vreau într-adevăr să ştiu câte ceva despre tine, replică el.

Tania ezita. Nu voia să-l mintă, dar trebuia să-i răspundă.

- Prea bine, spuse ea, dar nu sunt multe de spus. După cum ştii, sunt la Cambridge, cu Kit. Mă duceam acasă în vacanţă şi Kit a insistat să vin cu ea la Earlywood. Restul, îl ştii.
- Şi bineînţeles, eşti foarte bogată.
- Ce contează banii? întrebă Tania.
- Contează foarte mult când nu-i ai, răspunse Michael.
- Păi, de ce nu-ţi iei o slujbă? întrebă Tania.
- Este exact ce mi-a cerut Kit astă-seară. Numai că n-a Scut-o aSt de politicos. De fapt, chiar a fost grosolană.
- Nu trebuia, dar are o ură nestăvilită împotriva bărbaţilor Irenei.
- Mi-ar plăcea să gândeşti altfel despre mine.

Michael privi gânditor în jur, fiind evident că nu urmărea dansatorii care se mişcau în ritmul muzicii.

Apoi, se întoarse şi luă mâinile Taniei.

- îţi propun ca astă-seară să uităm ce credem unul despre celălalt. Să ne prefacem că suntem doi oameni care s-au întâlnit şi s-au îndrăgostit şi nu există bariere care să-i împiedice să se iubească. Să nu ne punem întrebări, să ne intereseze doar ce este în inimile noastre.

Inima Taniei începu să bată mai repede.

- Te iubesc, spuse Michael cu un glas marcat de emoţie. Să uităm orice altceva.
- Orice altceva în afară de asta, murmură Tania.
- Vino să dansăm, propuse el.

Când simţi braţele lui Michael în jurul ei, îşi potrivi perfect mişcările cu ale lui, ca şi cum erau o singură fiinţă.

- Am vrut să dansăm ca să te pot ţine în braţe, spuse Michael.

îşi lipi obrazul de al ei şi când o strânse mai tare, o simţi vibrând de lericire că se află atât de aproape de el.

- Eşti atât de frumoasă încât am adormit foarte târziu, cu gândul la chipul tău în lumina lunii.

înconjurară dansând terasa, apoi Michael o conduse înapoi la masă.

- Acum, puteam sta de vorbă, spuse el. Vreau să te privesc, să-ţi spun că eşti frumoasă.
- Mă întreb dacă şi acum o săptămână mi-ai li spus acelaşi lucru.
- De ce acum o săptămână? întrebă el.
- Pentru că m-am schimbat mult de atunci, răspunse ea. Kit m-a convins să mă tund şi să-mi aranjez altfel părul.
- Eşti oricum frumoasă. Ochii tăi sunt atât de misterioşi, încât

mă întreb tot timpul la ce te gândeşti. Când eşti supărată pe mine, îmi este pur şi simplu teamă.

- Este ridicol, spuse Tania, stăpânindu-şi cu greu emoţia din voce.

- Iubito, uită-te la mine, o rugă Michael.

îşi înfrânse timiditatea şi-şi întoarse faţa spre el.

- Nu mă pot opri să-ţi spun încă o dată că te iubesc, spuse Michael. Vreau să te păstrez pentru totdeauna, să fii numai a mea. Asta este dragostea, Tania. Numai că este o dragoste atât de copleşitoare, încât aproape mă tem.

- Şi eu... mă tem, şopti Tania.

O iubea oare pe ea? se întrebă Tania, sau o iubea pe *miss* Grazebrook din Canada, care avea o avere poate mai mare decât a familiei Newbury. Apoi, pentru că era îndrăgostită, pentru că era tânără şi pentru că prezenţa lui Michael o resimţea ca o vrajă, spuse:

- Să continuăm să ne prefacem că numai seara asta contează.

- Chiar asta contează, răspunse Michael. Să fim împreună, să ştim că ne iubim. Tania, mă iubeşti şi tu?

- Da, te iubesc, răspunse ea şi vocea i se frânse într-un suspin.

- Trebuie să ne întoarcem, spuse Tania într-un târziu.

- Da, ştiu.

Nu făcură însă nicio mişcare. Stăteau sprijniţi de dig, urmărind apariţia

zorilor.

Era sfârşitul celei mai frumoase nopţi pe care o trăise vreodată Tania. Dansaseră la “La Caprice” până când rămăseseră numai ei şi orchestra.

- Trebuie să plec, zise Tania.
- Nu pot suporta gândul că această noapte se sfârşeşte, spuse el.
- Mi-ar fi plăcut să dureze la nesfârşit, răspunse ea, dar trebuie să ţinem seama de realitate.
- Ar putea fi dificil să mai fac aşa ceva, spuse el.
- De ce? întrebă Tania.

El ezită înainte să răspundă.

- Irene se duce rareori devreme la culcare. De obicei, nu părăseşte cazinoul decât pe la patru-cinci dimineaţa.
- Trebuie să faci întotdeauna ce spune Irene?

Michael oftă.

- Pentru moment, răspunse el.
- De ce? Nu poţi să-mi explici?
- N-ai cum să înţelegi, spuse Michael. Tania, să nu te desparţi astfel de mine. Ştii că te iubesc, dar sunt lucruri despre care nu pot să vorbesc.

1 Inul dintre ele este relaţia cu doamna Newbury, spuse Tania.

Michael nu spuse nimic şi o strânse în braţe.

- Crede ce vrei, spuse el, dar nu poţi nega că mă iubeşti.

(lând termină, se aplecă şi-i căută buzele. Tania nu se împotrivi, ar fi fost imposibil s-o facă.

Sărutul lui deveni tot mai insistent; apoi îi sărută ochii, gâtul şi din nou buzele, până când Tania ceru îndurare.

- Te rog, Michael, nu mai pot să respir.

- Mă iubeşti! spase el triumfător. Spune că mă iubeşti, îi ceru el. Vreau să te aud spunând.

-Te... iubesc.

- Spune-o din nou, îi ceru el.

- Te iubesc Michael, trebuie să plecăm.

- Aşa cum sunt?

- Aşa cum eşti.

Simţi că era satisfăcut. Apoi, se aplecă şi o sărută din nou, dar mai uşor şi cu tandreţe.

- Bine, ne înapoiem la hotel. Trebuie să te odihneşti.

Porniră pe drumul pustiu, Michael ţinând-o după umeri.

- Sper că nu ne-a văzut nimeni, zise Tania când se apropiară de hotel.

- Oricum, nimeni important, replică Michael.

Ajunseseră la intrare când Michael se opri.

- Noapte bună, iubito, îţi mulţumesc pentru noaptea asta minunată.

- Am fost foarte fericită, spuse Tania, dusă pe gânduri.

El o mai sărută o dată şi o conduse înăuntru.

Portarul de noapte le ură noapte bună.

- Crede că am fost la cazinou până acum, spuse Tania.

- Nu se gândeşte decât la micul dejun şi la patul lui, răspunse Michael.

- Noapte bună, îi ură Taniai începând să urce scara.

Când ajunse în camera ei, abia mai putea să respire. Se aştepta să adoarmă imediat, dar când se întinse în patul confortabil, gândurile ei zburară la Michael şi la ce trăise în noaptea aceea. N-ar fi crezut niciodată că va fi atât de fericită.

II iubea! Simţea şi acum îmbrăţişările lui, buzele îi ardeau încă după săruturile lui pasionate.
îşi duse degetele la buze. Până şi durerea pe care o simţea era un fel de plăcere scumpă.
“îl iubesc”, repetă ea nu mai ştia a câta oară înainte de a adormi.

Când se trezi, Tania iu surprinsă s-o vadă pe Kit aşezată pe marginea patului.

- Somnoroaso, spuse Kit râzând. Ştii că e ora unsprezece? N-am ştiut că dormi atât de mult dimineaţa.
- Nu sunt obişnuită să mă culc târziu, răspunse ea.

-Acum, comandă micul dejun, spuse Kit şi după aceea putem să vorbim.
Tania sună şi comandă cafea şi comun, apoi spuse:

- Acum, sunt numai ochi şi urechi. Ce s-a întâmplat aseară?
- Am mers cu Jock pe dig şi am vorbit mult. M-am simţit minunat, dar i i-am progresat cu nimic.
- De ce? întrebă Tania.
- Jock vrea să-i spun tatei. I-am spus că e imposibil. Dacă aş face aşa, aş li trimisă imediat acasă, iar Jock ar trage ponoasele. I-am propus să lugim. Sunt pregătită să plec cu el şi să-l forţez pe tata să accepte căsătoria.
- Şi dacă nu cedează? întrebă Tania.

- Asta a spus şi Jock, dar i-am răspuns că nu mai avem de aşteptat decât un singur an până împlinesc douăzeci şi unu.
- Şi ce a spus Jock?
- Să aşteptăm un an, răspunse Kit cu un ton disperat.
-Atunci, de ce nu iaci cum spune el? Spune-i tatălui tău şi vezi ce se întâmplă.
- Tata e nemilos când nu fee cum vrea el. Timpul care a trecut de la moartea mamei l-a scliimbat. A devenit un adevărat tiran.
- Cred că exagerezi, replică Tania. Te întâlneşti diseară cu el?
- Da. Spunea că pe la nouă e liber. Am să-i spun Irenei că mă doare capul.
începu să râdă, apoi continuă:
- Aseară, înainte de a coborî la cină, Irene mi-a ţinut o mică predică despre cât de drăguţă trebuie să fiu cu lordul Quarry. L-ai văzut? Un tip pricăjit, cu mărul lui Adam foarte proeminent şi cu ochelari.
- Mi s-a părut îngrozitor! exclamă Tania.
- Şi mie, răspunse Kit. Numai că fiind lord este tot ce contează pentru Irene. Cred că e ruinat şi ea încearcă s-o convingă pe maică-sa că banii tatei şi zestrea mea i-ar putea salva.
- Vai, Kit, nu pot să cred.
- Dar e adevărat, Am auzit-o când îi spunea ladyei Quarry: "Fiica mea vitregă îl admiră atât de mult pe fiul dumneavoastră. Mi-a spus de nenumărate ori cât de deştept e."
In momentul acela, bătu cineva la uşă facându-le să tresară. Era camerista Irenei.
- *Miss* Kit, doamna vrea să vă vadă imediat, anunţă ea.

Kit îi aruncă Taniei o privire întrebătoare şi o urmă pe cameristă. Trecu mult timp până să revină. Tania coborâse din pat, făcuse baie şi era aproape îmbrăcată când Kit năvăli în cameră. Trânti uşa în urma ei, apoi se lăsă să cadă pe un scaun lângă măsuţa de toaletă.

- Am avut o discuţie îngrozitoare cu Irene, spuse ea.
- Despre ce? întrebă Tania.
- Despre lordul Quarry, se înţelege. Mi-a reproşat că n-am fost destul de drăguţă cu el. I-am răspuns că am fost mai drăguţă decât merita pocitania aia înfumurată şi atunci şi-a pierdut controlul şi a început să ţipe la mine. A spus că i-am adus numai dezamăgire, că de când s-a măritat cu tata i-am fost tot timpul potrivnică şi că dacă n-ar fi avut simţul responsabilităţii, şi-ar fi luat de mult mâinile de pe mine. l-am replicat că nu vreau să se simtă responsabilă pentru mine, dar a fost zadarnic. A ţipat întruna la mine, repetând că are de gând să mă mărite cu idiotul ăla lipsit de simţire şi din câte am dedus tata e şi el de acord.
- Doar nu vrea să te măriţi cu un bărbat pe care nu-1 iubeşti, spase Tania.
- Cred că tata a uitat înţelesul acestui cuvânt. Şi din ce mi-a spus Irene, am priceput că tata crede că lordul Quarry ar fi deosebit de util pentru afacerile lui. Unele companii ale lui sunt destul de insignifiante şi un lord le-ar face să pară mai importante, atâta timp cât nu-i vede nimeni

mutra.

Kit vorbea cu atâta amărăciune, încât Tania se aplecă şi o sărută pe obraz.

- Nu-ţi face griji. Găsim noi o cale să ne descurcăm, spuse ea.
- Singurul lucru plăcut pe care l-a spus Irene, a fost că e păcat

că nu sunt ca tine, continuă Kit. Şi cu totul întâmplător, a întrebat care este numele de botez al tatălui tău. Probabil vrea să trimită un anunţ la vreun ziar despre importanta petrecere la care am luat parte şi vrea s-o includă şi pe bogata *miss* Grazebrook.

- Vai, Kit, n-o lăsa să facă aşa ceva! Dacă mama şi tata văd aşa ceva în ziar? Tata ar fi foarte furios că am minţit şi mi-ar cere să-i mărturisesc lotul tatălui tău.

- Asta ar pune paie pe foc, spuse Kit. Irene, care te-a acceptat, se va simţi jignită pentru faptul că nu eşti cine credea ea.

- Cred că ar fi mai bine să plec înainte să iasă totul la iveală, spuse Tania.

Nu vorbise cu prea mare convingere. Voia să rămână aici, să fie aproape de Michael chiar dacă asta îngreuna şi mai mult situaţia. Noaptea trecută evitase înfruntarea cu adevărul. îl iubea, dar era de nesuportat faptul că trebuia să ascundă iubirea.

Michael repetase de multe ori că o iubeşte, dar nu vorbise despre căsătorie.

Să-i fi spus că o iubeşte pentru că o credea bogată? se întreba ea.

- Dar nu mă poţi lăsa acum, spuse Kit trezind-o la realitate. Ştii că nu m-aş descurca iară tine. Nu trebuie să te îngrijoreze ce spune Irene. Dacă suntem prudente, n-o să tifle niciodată. Mergi cu mine diseară, când mă întâlnesc cu Jock?

- Nu e periculos să procedăn astfel? întrebă Tania.

Kit ridică din umeri.

- Uneori, trebuie să-ţi asumi riscuri. îndată ce ajungem la cazinou, îi spun Irenei că mă doare capul. Odată ce se aşează la masa se joc, nu-i mai pasă de nimic. Tu trebuie să spui că mă însoţeşti.

- Bine, se învoi Tania.

Pe timpul zilei, nerăbdarea lui Kitt se transmisese şi Taniei. La masa de prânz, se desfăşurase o petrecere de zile mari. După aceea coborâseră pe plajă, unde domnul Newbury închiriase două corturi cu scaune, perne şi tot confortul.

Toată lumea lăcuse baie în afară de Irene, care stătea întinsă, în costum de baie de satin, halat şi papuci, făcând-o să arate absurd de elegantă. Şi Michael făcuse baie, dar Tania îl zărise în apă mult timp după ce ieşiseră ceilalţi pe nisip. Când ieşi şi el se duse şi se aşeză lângă Irene, să facă plajă şi să converseze cu ea. Tania simţi ghearele geloziei înţepându-i inima.

Aflând că seara urma încă o mare petrecere, simţi că leşină când o auzi pe Irene, spunând:

- Michael, iubitule, astă-seară vei avea plăcerea să stai cu mine. De data asta, vom trage la sorţi locurile la masă. Eu te-am ales deja pe tine.

- N-ai trişat? întrebă Michael.

Stând cu spatele n-o observă pe Tania, care se întrebă dacă o privea pe

Irene cu aceeaşi expresie pe care o avusese când o privise pe ea aseară.

- Este permis, în anumite împrejurări, replică Irene.

Tania simţea că nu mai poate suporta. Era gata să plece, când o văzu pe Kit intrând grăbită în sala unde se serveau cocteilurile.

- Am întârziat? întrebă ea.

Michael şi Irene, care stăteau de vorbă în partea unde se aflau mesele rezervate pentru petrecere, se întoarseră şi le văzură.

- Haideţi, fetelor, spuse Irene. Tocmai îi spuneam lui Michael că în seara aceasta vom trage la sorţi partenerii. Eu am tras deja.

ii aruncă lui Michael o privire triumfătoare, apoi se îndreptă spre Kit cu un vas care conţinea biletele împăturite pe care erau scrise numele invitaţilor. Kit trase unul.

- La naiba! făcu ea. Lordul Quarry. Cred că l-ai pus intenţionat deasupra. Pot să mai trag un bileţel?

- Nu se poate, reluză Irene. Trebuie să jucăm cinstit. în plus, şi eu doream să stai lângă lordul Quarry.

- Evident, spuse Kit. Pe cine ai tras, Tania?

- Pe tatăl tău, răspuase ea.

- Ei bine, sper să-l scoţi din starea în care se află zilele astea, spuse Irene. Nu ştiu ce-i cu Walter în ultimele zile.

Toţi invitaţii terminaseră cocteilurile înainte ca domnul Newbury să apară.

- Unde ai fost, Walter? întrebă arţăgoasă Irene.

- îmi pare rău. Am avut convorbiri telefonice importante, răspunse el. Ne aşezăm la masă? Eu am luat sus cocteilul.

- Prea bine, aprobă Irene ridicându-se.

Tania ajunse la locul ei când majoritatea musafirilor erau deja aşezaţi la

masă. însoţitorul ei părea preocupat, astfel că Tania rămase tăcută.

- Te-ai distrat bine astăzi? o întrebă el la un moment dat.

- Da, mulţumesc, răspunse Tania. Apa mării a fost foarte caldă. Dar nu v-am văzut la plajă.

- Am prea mult de lucru, răspunse el.

- Vă cred, spuse Tania. Dar nu puteţi face o pauză câteva zile?

- Nu-mi place să las afacerile pe mâinile altora.

- Dar trebuie din când în când să vă odihniţi, insistă Tania.

- Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine, răspuase el. Dar munca are şi compensaţiile ei.

Ridică paharul şi-l goli. Apoi, o întrebă:

- Mâine este ziua lui Kit, n-ai uitat, nu-i aşa?

- Nu, bineînţeles, răspunse Tania. I-am cumpărat un mic cadou după-amiază.

- Bine. Când vrei să pleci acasă? întrebarea o luă prin surprindere pe Tania.

- Păi... nu... ştiu, se bâlbâi ea. încă n-am discutat cu Kit despre asta.

- Sper că nu te grăbeşti.

- Nu... nu mă grăbesc.

- O săptămână sau două, n-ar avea prea mare importanţă pentru tine.

- Nu, dar va trebui să ajung acasă, răspunse Tania.

- Da, desigur. Dar deocamdată eşti stăpână pe timpul tău.

- Da, încuviinţă Tania, uşor încurcată.

- *Miss* Grazebrook, cred că m-ai putea ajuta, spuse el privind-o în ochi. Vreau să te rog să faci ceva pentru mine, dacă eşti de acord.

în clipa aceea, Irene apăru la capătul mesei.

- Dacă nu plecăm la cazinou, spase ea, va fi greu să găsesc un loc la

masa mare şi simt că în seara asta am noroc.

As vrea să pot spune acelaşi lucru, se auzi vocea doamnei Quarry. I'ană acum, am pierdut în fiecare noapte - nu mult, dar suficient ca să-mi pară rău.

(aud Tania se pregătea să-i urmeze pe ceilalţi care se îndreptau spre hol, domnul Newbury îi puse o mână pe umăr.

Stai puţin, spuse el.

Domnul Newbury vorbi doar când ultimul invitat se afla suficient de departe ca să nu audă.

- Ai fi dispusă să pleci în sudul Franţei pentru mine? Vreau să duci un pachet despre care nimeni nu trebuie să ştie.

Tania era atât de uluită, încât nu reuşi decât să bâigue:

- Dar cum? Adică...
- Vei afla toate detaliile, spuse el. Trebuie să ştiu dacă accepţi.
- Da, dacă doriţi atât de mult, răspunse ea.
- îţi mulţumesc, spuse domnul Newbury. Asta voiam să ştiu. N-ai să spui nimic nimănui, nu-i aşa?
- Nu, bineînţeles, promise Tania.

Porniră apoi în unna celorlalţi. Prin geamul care despărţea restaurantul de hol, Tania văzu că Michael o urmărea cu privirea.

Capitolul 7

Ieşind din restaurant, Kit îi şopti Taniei.

- Nu uita că mă doare capul.

Tania nu-şi revenise încă după propunerea incredibilă a domnului Newbury.

In faţa hotelului îl văzu pe Michael, care n-o slăbea din ochi. Stătea cu câţiva bărbaţi care discutau, dar el nu participa la conversaţie. O urmărea.

Se simţi dintr-odată stânjenită şi începu să se teamă, fără să poată explica de ce.

- Maşina ne aşteaptă, spuse Irene uşor nervoasă.
- Mai bine facem o plimbare, propuse cineva. Este o seară atât de încântătoare, încât e păcat să ne închidem într-o maşină.
- Eu aşa am să fac, spuse Kit. Am o durere cumplită de cap.
- Poate ai stat prea mult la soare, spuse cu vădită compasiune doamna Quarry. Mi-am avertizat întotdeauna fiul să se ferească de insolaţie.
- Asta trebuie să fie cauza, spuse Kit.

I U dans cu lordul Quarry, te va vindeca, spuse Irene cu ironie. Să mergem, văd că bărbaţii fac tot posibilul să ne evite.

Irene ajunse la limuzina care o aştepta. Nu mergea niciodată pe jos, deşi i a/inoul era la două minute de mers.

împreună cu ea se urcară în limuzină lady Quarry şi încă o doamnă vârstnică. Restul invitaţilor mergeau pe strada luminată de stele. Când Michael apăru lângă ea, Tania nu se arătă surprinsă.

- Ce-ţi spunea domnul Newbury? o întrebă el.
- Nimic, minţi ea, jenată că nu spune adevărul, dar conştientă că nu putea da alt răspuns.
- Trebuie să-ţi fi spun ceva, insistă el.

Tania îl privi cu coada ochiului. Se întrebă dacă nu cumva era gelos. Ideea i se părea absurdă. Domnul Newbury era bătrân şi nu părea interesat de femei. Dar Michael era evident curios.

- Vorbea despre... ziua de naştere a lui Kit, spuse ea în cele din urmă.
- Când va fi?
- Mâine, răspunse Tania. Domnul Newbury rn-a rugat...

Se opri brusc, dându-şi seama că era gata să vorbească depre pacheţelul pentru Kit încredinţat de domnul Newbury la plecarea din Anglia.

- Ce spuneai?
- Spuneam că domnul Newbury... mi-a spus că are... un cadou pentru ea, se bâlbâi ea.
- împlineşte douăzeci de ani? întrebă Michael.

-Da.

- Un an înainte de a se putea mărita, spuse Michael. Bine că mi-ai spus.
- Ce vrei să spui? îl întrebă ea uimită.
- Kit trebuie să mai aştepte, răspunse el. Ar fi păcat să facă o greşeală.

în momentul acela, apăru Kit.

- Michael, mă doare capul atât de tare! se plânse ea luând braţul Taniei. -Adevărat? îmi pare rău.

Părea sincer, dar pe Tania o frământau cuvintele lui. Despre ce greşeală vorbea? Cunoştea povestea cu Jock McDonald, sau vorbise la întâmplare?

Nu mai era timp de vorbit. Ajunseseră la cazinou, unde se întâlniră cu

Irene, care tocmai sosise cu maşina.

- Dacă se accentuează durerea, mă duc acasă, spuse Kit.
- Vin cu tine, o asigură Tania.
- Kit, este foarte nepotrivit ca o tânără să se plângă astfel, spuse Irene cu ironie. Bărbaţii nu agreează asemenea atitudini.

Intrând în sala de jocuri, Irene scoase un teanc de bancnote şi-i ceru lui Michael să le schimbe în jetoane.

Irene fiind cunoscută în cazinou, i se aduse în grabă un scaun care fu aşezat la masa mare de ruletă. Michael se plasă în spatele scaunului ei, pentru cazul că ar avea nevoie de el.

- Acum, să ne încercăm norocul, spuse Kit îndată ce o văzu pe Irene aşezată la masa verde.

Se duse la Michael şi-i atinse braţul.

- Mă doare şi mai rău capul, spuse ea, dar nu vreau s-o deranjez pe Irene. Vrei să-i spui că am plecat?
- O iei şi pe Tania cu tine? întrebă el.
- Da; i-am spus să rămână, dar a refuzat.
- Prefer să plec cu Kit, confirmă Tania.

încercă să-i prindă privirea, dar el nu se uită la ea. Sperase să-i propună o întâlnire, cât timp juca Irene. Ar fi putut să meargă în altă cameră, să

sica pur şi simplu de vorbă. Ar fi vrut să-l întrebe dacă uitase ce se întâmplase noaptea trecută. Michael părea altul decât cel care o ţinuse iu braţe şi-i acoperise faţa cu săruturi pasionate.

- Am să-i spun, îi răspunse Michael lui Kit. îţi urez o noapte plăcută. Noapte bună, Tania.

Zâmbi cu nonşalanţă, apoi se întoarse la masă.

- Vino, spuse Kit luând-o de mână pe Tania.

Isi croiră loc prin mulţimea adunată în jurul meselor de joc şi când ajunseră la uşă, dădură nas în nas cu domnul Newbury.

- Bună! Unde vă duceţi? le întrebă el.

- Tată, mă doare rău capul şi mă întorc la hotel, răspunse Kit. Cred că din cauza soarelui. Am stat cam mult astăzi în apă.

- Merge şi Tania cu tine?

- Da. Nu vrea să mă lase singură şi oricum nu e obişnuită să se culce târziu.

- Prea bine, atunci. Ne vedem mâine dimineaţă.

Tania ştia că ei îi vorbise.

- Noapte bună, tată, spuse Kit. Vino, Tania.

Ieşind afară, Kit inspiră adânc.

- Mă simt ca şi cum aş fi mers pe o funie suspendată deasupra Niagarei, zise ea.

- Nu crezi că ar fi bine să ne întoarcem mai întâi la hotel? întrebă Tania când Kît pomi în direcţia opusă.

- Nu are rost, răspunse Kit. N-o să ne caute nimeni. Şi apoi, Jock ne aşteaptă pe faleza unde am fost aseară. Nu e nimeni prin preajmă la ora asta.

Tania era cuprinsă de tristeţe. în sinea ei, ştia că Michael nu putea să dezvăluie public dragostea pentru ea, dar i-ar fi plăcut ca el să-i dea un semn al afecţiunii lui.

- Trebuie să găsim o soluţie, o smulse Kit din gândurile ei. Ştii că numai în tine am încredere.

în clipa aceea, strigă:

- **Uite-l!**

în acelaşi timp, o luă la fugă spre un bărbat care se zărea pe faleză.

Jock McDonald deschise braţele şi o cuprinse pe Kit care se aruncă de gâtul lui.

- îmi pare rău că am întârziat, spuse Kt. Abia la nouă şi jumătate s-a terminat cina. Dar ştiai că venim.

- Am fost sigur că mai devreme sau mai târziu o să apari, spuse Jock McDonald.

- Ea este Tania, dar ai cunoscut-o. Am pretins că mă doare capul şi ea a spus că merge cu mine la hotel, ca să-mi ţină companie.

Jock MacDonald îi întinse mâna.

- Mă bucur, îi spuse el.

Se aşezară pe plajă şi Tania îl privi. N-ar fi putut explica, dar impresia ei la această a doua întâlnire nu era la fel de favorabilă ca prima dată.

Nu mai părea la fel de chipeş cum i se păruse. Poate că acum îşi scosese cascheta de ofiţer de marină. Avea o frunte prea îngustă, iar părul negru tuns scurt îi dădea un aspect ciudat.

- Presupun că ţi-a vorbit Kt despre noi, îi spuse el Taniei.
- Da, răspunse ea.
- E încăpăţânată. Sper să-i bagi minţile în cap. I-am spus că singurul lucru care trebuie să-l facă este să-i spună tatălui ei. Nu are rost să fugim, ca apoi să fim aduşi înapoi. Trebuie să dăm cărţile pe faţă.

IIICA VICARULUI _____

- Dar ce rost are? întrebă Kit. capăt al lumii, iar tu ai să rămâi fără slujbă.
- N-aş crede, spuse Jock. Uneori, nu e înţelept să dai afară un om.
- (ie vrei să spui?
- Vreau să spun că atunci când omul respectiv ştie prea multe, nu-i bine să-i dai papucii, explică Jock.

I'ania întoarse capul spre apele mării. în momentul acela, îşi dădea seanţa că Jock McDonald nu era bărbatul potrivit pentru Kit. Nu-i plăcea insinuarea pe care o făcuse Jock.

Se înţelegea că domnul Newbury făcuse lucruri ilegale cu care Jock McDonald era dispus să-l şantajeze.

„Poate sunt nedreaptă. Nu trebuie să trag concluzii pripite", îşi spuse Tania.

- Nu înţeleg prea bine, spuse ea. Ce a făcut domnul Newbury ca să-i fie teamă să te concedieze?
- Ei, am spus numai aşa, replică Jock cu falsă nepăsare.

- Spune-ne, te rog, îl rugă şi Kit. A dosit ceva?
- Se prea poate, răspunse el evaziv. Nu vreau să spun nimic ca să-l bag în bucluc. Şi nici eu nu vreau să am probleme.
- Nu, bineînţeles, spuse Kit. în tot cazul, ştiu că orice ai spune, tata va fi oricum furios dacă l-aş anunţa că vreau să mă mărit.
- Tu spune-i, de restul mă ocup eu, replică Jock McDonald. Ştiu cum să tratez cu el.
- Trebuie să existe o modalitate mai bună, spuse Kt. Tania tu ce spui?
- Eu cred că domnul McDonald are dreptate, spuse Tania, dar nu cred că tu eşti cea care să-i spună tatălui tău.

Văzu apoi o umbră de îngrijorare trecând peste chipul lui Jock McDonald, semn că ideea nu-i surâdea.

- Cam dificil pentru mine, spuse el. Nu l-am văzut prea des pe bătrân. Dacă aţi fi stat pe iaht era altceva, dar la hotel nu mi-e la îndemână.

-Ai putea să-i trimiţi un mesaj mâine dimineaţă.

- Dar mai este şi individul ăla, Corea, spuse Jock. Nu suport să-i văd mutra prin preajmă. îţi lasă întotdeauna impresia că te va sfredeli. îmi face scârbă.
- Poţi cere să vorbeşti singur cu tata, spuse Kit.
- Nu! Tu trebuie s-o iaci, replică el.
- Dar de ce să nu iugim? întrebă Kit.
- Ei bine, dintr-un motiv foarte evident: nu avem bani răspunse Jock.
- Dar Jock, am înţeles că n-ai nevoie de banii mei, că vrei să trăim din ce câştigi tu.

Jock McDonald era uşor jenat.

- E romantic până o să dăm de greutăţi, spuse el. Tu n-ai gătit niciodată, n-ai făcut curat în casă, n-ai spălat o cârpă. Nu, dacă ne căsătorim, trebuie să trăim cum eşti obişnuită, în confort şi lipsită de griji. N-ar fi drept altfel.

Pentru Tania, era foarte limpede ce urmărea Jock McDonald. Domnul Newbury trebuia să-l plătească regeşte ca să-i lase fata în pace, sau să-i dea suficienţi bani ca să poată trăi toată viaţa liniştit alături de Kit.

Tania începea să se teamă pentru prietena ei. Kit nu se putea căsători cu un asemenea om. Biata Kit, rămasă fără mamă, singură şi nefericită, fiinţa ei visa la dragoste.

- Dar Jock, nu înţeleg, spuse Kit.

- Nici nu încerca. Lasă totul în seama mea. Tu trebuie să fii ascultătoare şi să faci ce spun eu.

- Bine, Jock, dar...

I'ania se ridică în picioare. Simţea că nu mai poate suporta.

- Să mergem, Kit. Te poţi întâlni cu domnul McDonald în altă seară. Nu suntem în siguranţă.

- Ar trebui s-o asculţi, spuse Jock McDonald. N-ar fi bine ca lucrurile să se afle dinainte. E mai bine dacă tatăl tău va avea o mare surpriză.

- Bine, spuse Kit cu părere de rău. Nu înţeleg de ce gândeşte Tania astfel. Noapte bună, Jock.

- La revedere! Pe curând, spuse Jock.

- Vin pe iaht mâine, anunţă Kit. Am să spun că am uitat ceva în cabină şi o să putem stabili unde ne întâlnim mâine-seară.

- Bine. Ai grijă de tine, Kit.

Le lacu semne cu mâna în timp ce se îndepărtau, dar Tania grăbi pasul.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Kit când nu mai puteau fi auzite. Stii la fel de bine ca mine că Irene n-o să apară la hotel.

- Trebuie să ne întoarcem, spuse ferm Tania.

- Dar de ce? întrebă Kit. Azi-noapte era trecut de două şi nimeni nu şi-a făcut griji că am lipsit atât de mult.

- Ulciorul nu merge de multe ori la apă, spuse Tania. Servitoarele ar putea să devină suspicioase dacă domnul Newbury le spune că ne-am întors mai devreme.

- Este adevărat, spuse Kit. La asta nu m-am gândit. Rosa se poartă ca o spioană în serviciul Irenei. Am prins-o de câteva ori.

- înţelegi, aşadar, că trebuie să fim prudente.

Nu mai vorbiră pe drumul până al hotel. în dormitorul lui Kit, totul era în ordine şi nu era nimeni care să le vadă.

- Poftim, spuse Kit. Amândouă servitoarele sunt jos şi se distrează. Puteam să mai rămânem cu Jock. Ce impresie ţi-a făcut?

- Câţi ani are? întrebă Tania.

- Nu ştiu, răspunse Kit, nu l-am întrebat niciodată. Vreo douăzeci şi cinci - douăzeci şi şase. Are multă experienţă, dacă a călătorit atât de mult.

- Ce a făcut până acum?

- A fost în Marina Comercială. De aceea a primit slujba pe iaht.

Tania rămase pe gânduri. Nu avea încredere in Jock, dar nu ştia cum s-o facă pe Kit să înţeleagă că nu urmărea decât banii ei.

- Am o idee, spuse Tania. Fiind încă devreme, am putea să ne întoarcem la cazinou. Poţi să spui că ai luat câteva aspirine şi te simţi mai bine. Dacă stăm aici, nu facem decât să ne facem griji.

- Cred că ai dreptate, răspunse Kit.

- O să fie amuzant, spuse Tania. înainte să-mi formez o părere despre Jock McDonald, trebuie să mă gândesc bine.

- Ai văzut ce bărbat minunat este. Sunt hotărâtă să mă mărit cu el, orice ar spune tata sau altcineva. Oricum, Jock greşeşte. Nu înţelege cum stau lucrurile cu tata şi cu Irene. Cum ar putea, de fapt, dacă nu-i cunoaşte?

- Da, cred că în privinţa asta tu ai dreptate, nu Jock, replică Tania. Dar să nu mai vorbim despre asta.

- De acord, spuse Kit. Mergem înapoi la cazinou, să vedem dacă Irene a câştigat o avere.

- De unde are atâţia bani să joace? întrebă Tania. Credeam că toată lumea care trece graniţa nu are voie să aibă asupra lor decât o anumită sumă.

- Nu şi tata, o lămuri Kit. El are afaceri în toate ţările din Europa. Oriunde mergem, putem cheltui cât vrem.

Tania se întrebă ce fel de afaceri erau acelea şi dacă Jock McDonald avea cunoştinţă de ele.

(îizinoul era mult mai aglomerat decât atunci când plecaseră, încât îşi cmiră cu greu drum prin mulţime până la masa unde juca Irene. întrucât Michael nu mai era în spatele scaunului ei, porniră în căutarea lui.

Tania îl descoperi prima. Stătea sprijinit de bar şi vorbea cu doi bărbaţi. (,'ând le văzu, facu un semn scurt din cap către cei doi şi veni în întâmpinarea lor.

- V-aţi întors! exclamă el. S-a întâmplat ceva?
- Lui Kit i-a mai trecut durerea de cap şi ne-am gândit că ar fi păcat să ne culcăm la ora asta când aici e atâta veselie, răspunse Tania.
- înţeleg! zise el privindu-le cu neîncredere.

Taniei îi veni brusc o idee.

- Ce-ar fi să mergem să dansăm? spuse ea. Nu vin şi prietenii cu care vorbeai?

Regretă imediat propunerea pe care o făcuse, dar Kit se entuziasmă ca de obicei.

- Să mergem să-i întrebăm! îi spuse ea lui Michael.

Michael păru să ezite o clipă, apoi se întoarse la bărbaţii care rămăseseră la bar.

- Aş vrea să vi le prezint pe *miss* Kit Newbury şi pe *miss* Tania Grazebrook, spuse el. Ted Burlington şi Jim Garson.

îşi strânseră mâinile. Amândoi erau tineri, bronzaţi şi fermecători, părând bine dispuşi.

- Aţi jucat la ruletă? întrebă Tania, surprinsă de iniţiativa ei, urmărind de fapt să alunge din mintea lui Kit bărbatul rămas pe faleză.

- Am pierdut cât ne puteam permite, răspunse Ted Burlington, care era mai înalt decât prietenul lui blond.
- Ce-ar fi să mergem să dansăm? reluă Michael ideea Taniei.
- Este o idee bună, răspunse Jim Carson.
- Du-te şi găseşte o masă, îi ceru Michael lui Kit. Ar fi bine să-i spun Irenei ce se întâmplă.
- Da, du-te şi dă raportul, încuviinţă ironic Kit, dar zâmbindu-i lui Ted Burlington alături de care mergea, urmaţi de Tania şi de Jim Carson. Găsiră o masă lângă ringul de dans, de unde puteau să urmărească şi spectacolul de cabaret. Tania se străduia să întreţină conversaţia, aşteptând cu emoţie revenirea lui Michael.

După un timp, Ted Burlington propuse să meargă la clubul de noapte.
- E peste drum, spuse el, o să ne distrăm bine.
- Grozav! exclamă Kit. Mie îmi convine, ţie nu, Tania?
- Şi mie, răspunse ea, forţându-se să nu se uite după Michael.

Nu crezi că ar fi bine să-i spunem Irenei unde plecăm? o întrebă ea pe Kit, în timp ce însoţitorii lor achitau consumaţia.
- Dacă o interesează aşa de mult, să ne caute.

Era un răspuns categoric, pe care Tania îl acceptă ca o fatalitate. Acum, trebuia să iacă faţă clubului de noapte.

Nu mai fusese niciodată într-un asemenea local unde lumina difuză, canapelele confortabile în care te afundai şi orchestra care executa o muzică antrenantă erau noi şi emoţionante pentru ea.
- Eşti foarte drăguţă, Tania, spuse Carson în timp ce dansau.

O trase mai aproape şi-şi lipi obrazul de al ei. Tania consideră că ar fi nepoliticos să-l respingă.
- Cum de nu ne-am întâlnit până acum? Am fost la multe seri dansante

la ljondra în acest sezon, dar nu te-ani văzut niciodată.

N-am fost la Londra, răspunse Tania. Sunt la Cambridge.

- Studentă! Doamne Dumnezeule! Nu arăţi ca o tocilară.
- Studiez foarte mult, ca să pot să-mi iau diploma.
- Dar la ce-ţi trebuie diploma? întrebă el. Când te măriţi, la ce o să-ţi folosească o diplomă?
- Poate nu mă mărit.
- în tot cazul, nu din lipsă de pretendenţi, spuse el. Eşti cea mai drăguţă fată pe care am văzut-o în ultimii ani.
- Mulţumesc, zise ea.
- Ce noroc că ne-am întâlnit, continuă Jim. Ted şi cu mine nu cunoaştem multă lume aici. Am venit pentru Săptămâna de Polo, care începe mâine. De fapt, niciunul n-a mai fost la Deauville.
- Mi se pare nostim, spuse Tania. Nici eu n-am mai fost.
- Atunci, o să cunoaştem împreună oraşul, spuse el. Promiţi?
- Nu ştiu dacă pot, răspunse Tania. Locuiesc împreună cu domnul şi cu doamna Newbury; Kit este prietena mea.
- Nu trebuie să ne facem griji în privinţa prietenei tale, spuse Jim. Ted este îndrăgostit până peste cap de Kit.

Tania privi masa unde se aflau Kit şi Ted. Stăteau foarte aproape unul de celălalt şi după expresia lui Kit şi zâmbetul care-i stăruia pe buze, se vedea că era încântată.

Era mulţumită că-i ceruse lui Michael să le prezinte celor doi tineri. Spera că poate reuşeşte s-o îndepărteze pe Kit de Jock McDonald.

- Pari preocupată, o smulse jim din gândurile ei.
- Nu, răspunse Tania. Mă gândeam la ceva.

închise ochii în timp ce dansa şi încercă să-şi imagineze că se află la “La

Caprice", în braţele lui Michael, când fusese atât de fericită. Fusese sincer când spusese că o iubeşte şi o sărutase cu atâta pasiune? Atunci, de ce o evita? De ce singurele întrebări pe care i le pusese fuseseră despre domnul Newbury?

- îl cunoşti bine pe Michael Tarrant? îl întrebă ea pe Jim Garson.

- Am fost colegi de şcoală, răspunse el, dar nu pot să spun că-1 cunosc bine. E un om ciudat. Dai de el în cele mai neaşteptate locuri şi întotdeauna iară un ban. însă cineva mi-a spus astăzi că e pe calea cea bună. Are în vedere o fată foarte bogată. Simţind că Tania tresare, o întrebă:

- Nu cumva tu eşti fata aceea bogată?

Dimineaţă, pe Tania o trezi soneria insistentă a telefonului. Ridică receptorul şi privi ceasul, care arăta că era opt şi jumătate.

- Bună dimineaţa, *miss* Grazebrook.

Vocea domnului Corea o surprinse.

- Bună dimineaţa, domnule Corea. E cam devreme, nu-i aşa?

- îmi pare rău că v-am trezit, *miss* Grazerbrook, dar domnul Newbury doreşte să vă vadă. Vă roagă să veniţi pe plajă fără s-o treziţi pe *miss* Kit. Domnul Newbury vă aşteaptă în cortul pe care l-aţi folosit ieri împreună cu ceilaţi invitaţi.

- Bine, domnule Corea. Voi fi acolo îndată ce voi fi gata.

Tania puse receptoml în furcă şi rămase pe gânduri. Se duseseră la ruteare

abia către dimineaţă şi nici măcar atunci nu reuşise să adoarmă.
I)e fapt, zăcuse mult timp cu faţa scăldată în lacrimi, mai nefericită ca niciodată.
încercase să înfrunte adevărul. Jim Garson spusese că Michael avea o fată bogată. Nu putea fi vorba de Irene care era căsătorită, poate zvonurile o \izau pe Kit. îşi aminti însă că prietena ei o prezentase tuturor că era o canadiană bogată.
(fricum, vorbele lui Jim Garson o răniseră profund şi erau cu atât mai amare cu cât nu puteau să învingă dragostea ei pentru Michael. îl iubea cu toată fiinţa ei.
Noaptea trecută nu-şi mai luase ochii de la uşa clubului de noapte, sperând că până la urmă va apărea. Numai când clubul de noapte rămăsese aproape pustiu şi Kit vorbise de plecare îşi dăduse seama că Michael nu va veni.

- A fost grozav, spuse Kit după despărţirea de cei doi tineri.
- Domnul Burlington mi se pare foarte drăguţ, spuse Tania.
- E minunat! exclamă Kit şi dansează divin.

Gu toată tristeţea ei, Tania se bucură de entuziasmul lui Kit, care părea să-l fi uitat pe Jock McDonald.

- Ted a propus să luăm masa de prânz împreună, spuse Kit când ajunseră la camerele lor. Eu am spus că sunt de acord. Noapte bună, Tania. Gred că eşti obosită, dar a fost o seară ca-n poveşti.

Alungă însă gândurile; ştiind că o aşteaptă domnul Newbury, începu să se îmbrace.

Capitolul 8

Ieşind pe plajă, Tania se îndreptă spre unul din corturile ¡re care-1 ocupaseră ieri. Domnul Newbury era acolo, lungit pe un şezlong. Citea un ziar, având altele în poală. Ţinea un trabuc între degete.

- Bună dimineaţa, domnule Newbury!

- Bună dimineaţa, Tania, răspunse el lăsând ziarul. Scuză-mă că nu mă ridic, dar şezlongurile astea sunt atât de incomode.

- Staţi liniştit, spuse Tania.

Luă din cort o saltea pneumatică şi o aşeză lângă el.

- Te-am trezit prea devreme? întrebă el. Presupun că v-aţi dus la culcare foarte târziu.

- Este adevărat, mărturisi Tania, dar am petrecut o seară foarte agreabilă la clubul de noapte.

- M-am gândit că este un bun prilej, continuă domnul Newbury, să discutăm despre ce ţi-am amintit aseară.

- Despre plecarea mea în sudul Franţei? întrebă Tania. Păi... nu ştiu dacă pot să plec.

- Dar ai promis să mă ajuţi, spuse domnul Newbury. N-o să fie greu ce ai de făcut. Să-ţi explic?

- Da, vă rog, răspunse Tania, întrebându-se cum ar putea să refuze să facă ce o rugase.

- După cum ştii, sunt foarte interesat de tot felul de afaceri, continuă el. Din când în când, dăm peste tot felul de invenţii. Acestea sunt o mare tentaţie, deoarece aplicarea lor aduce mari beneficii. Acum, sunt în posesia planurilor unui nou procedeu de exploatare a

zăcămintelor minerale.

- Şi ce vreţi să fac eu? întrebă Tania.

- Aş vrea să duci planurile acestei noi invenţii cuiva care le poate utiliza mult mai bine decât alţii.

- Dar de ce tocmai eu?

- Pentru că rivalii mei sunt pe urmele mele, hotărâţi să pună mâna pe acestea.

- Dacă le-aţi expedia prin poştă, n-ar avea ce face.

Domnul Newbury zâmbi.

- Vreau să-ţi arăt ceva.

Luă un ziar, îl deschise, şi-i arătă un mic paragraf în partea de jos a paginii.

- Ştii să citeşti în franceză, nu? întrebă el.

- Cred că da, răspunse ea.

Citi paragraful cu voce tare:

- „Poştaşul Henri Bierot, care a împlinit de curând douăzeci şi cinci de ani de serviciu, a fost atacat joi dimineaţă, în timp ce livra scrisori lângă Cannes. Henry Bierot, care este internat în spitalul din Cannes cu multiple traumatisme, a declarat că n-a văzut feţele atacatorilor. Se crede că n-a fost decât o farsă, deoarece s-a constatat că nu lipsea nimic din geanta lui".

Tania termină de citit şi se uită întrebător la domnul Newbury.

- Henry Bierot, spuse el, ducea scrisori şi la vila unui prieten al meu.

- Prietenul căruia doriţi să-i trimiteţi planurile? întrebă Tania.

- Exact. Din fericire, scrisoarea pe care am trimis-o prietenului meu nu conţinea nimic important. Am expediat-o numai pentru a

verifica siguranţa poştei.

- Dar este... incredibil, spuse Tania.

Domnul Newbury clătină din cap.

- Asta dovedeşte cât de înverşunaţi sunt să le obţină.

- Şi credeţi că sunt persoana potrivită? întrebă Tania.

- Sunt convins că eşti persoana perfectă pentru planurile mele. Cunoşti puţină lume şi nimeni nu va fi surprins dacă vei pleca în sudul Franţei pentru o zi sau două.

- Dar cum o să pot? întrebă ea.

- Te gândeşti probabil ce pretext să invoci. Părinţii tăi au vreo rudă apropiată - un frate sau o soră?

- Mama are o soră, spuse ea. Dar e retrasă şi nu prea călătoreşte.

- Foarte bine. Cum o cheamă?

- Jane Woodruff, răspunse Tania, dar...

- Merge, spuse domnul Newbury. Acum, ascultă-mă cu atenţie. în dimineaţa asta, ţi se va strecura o scrisoare sub uşă ca venind de la mătuşa ta, Jane Woodruflf expediată de la hotelul Carlton din Cannes. Te roagă să stai cu ea câteva zile, după care pleacă în Italia. Tu îi vei trimite o telegramă, precizând că ajungi acolo mâine. Am să aranjez să călătoreşti cu maşina până la Paris, de unde vei avea loc rezervat la vagonul de dormit, la trenul care pleacă astă-seară, la opt şi jumătate.

Dar... nu pot... începu Tania, dar domnul Newbury o întrerupse ferm.

- Soţiei mele şi lui Kit le vei spune că trebuie să-ţi vezi mătuşa. Vei lăsa la vedere scrisoarea pe care ai primit-o de la ea.

Domnul Newbury trase din nou din trabuc.

- Vei ajunge la Cannes la ora unsprezece. Mătuşa ta te va aştepta la gară si te va recunoaşte, încât nu vei avea altceva de făcut

decât s-o săruţi şi să mergi cu ea la hotel. Mâine şi poimâine vei rămâne în compania ei, după aceea te întorci aici.

- Dar această... femeie care trece drept mătuşa mea... începu Tania.

- Este o femeie respectabilă între două vârste, de origine canadiană, răspunse domnul Newbury.

Cuvântul „canadiană” o făcu pe Tania să tresară.

„Trebuie să-i spun cine sunt de fapt”, se gândi Tania, inspirând adânc, îşi aminti însă de Kit, prietena ei care se temea de tatăl ei, implicată într-o complicată relaţie de dragoste de care trebuia protejată.

Şi mai era Michael, la care Tania nu dorea să se gândească acum.

- Kit va încerca desigur să te împiedice să pleci, continuă domnul Newbury. Va trebui să-i promiţi că te vei întoarce cât vei putea de repede, iar eu îmi voi exprima regretul că trebuie să pleci. înainte să te urci în maşină, domnul Corea îţi va oferi un buchet de orhidee, împreună cu complimentele mele. Ţi-l prinde de haină şi-l vei lăsa acolo. Când ajungi la Cannes, în camera de hotel, scoţi bucheţelul prins de taior, îl arunci în coşul de hârtii şi-l laşi acolo. E clar?

- E clar, răspunse Tania.

- Acum, îţi cer să-ţi dai cuvântul de onoare că n-ai să spui nimănui ce am vorbit. îmi promiţi? întrebă el întinzându-i mâna.

- Vă... promit, murmură Tania strângându-i mâna.

- Iţi mulţumesc, draga mea. îmi faci un mare serviciu. Sper ca cineva să facă acelaşi lucru pentru tine, dacă vei avea nevoie.

„E o nebunie!” îşi spuse Tania după plecarea lui. îi era greu să creadă că acceptase să iacă ce-i ceruse domnul Newbury. Se întreba ce ar spune părinţii ei despre evenimentele care se pregătesc, în care avusese nesăbuinţa să implice şi numele unui membru al familiei, în

cele din urmă, îşi scoase halatul de baie şi papucii şi intră în apă. Apa era rece, dar o învioră. înotă un timp, apoi se întoarse la ţărm. îşi trase casca de baie şi trecându-şi mâinile prin păr, se îndreptă încet spre cort. Şezlongul pe care stătuse domnul Newbury era acum ocupat de altcineva. Aproape se lovi de el înainte de a realiza cine era noul ocupant şi inima ei încetă o clipă să-i bată.

- Michael!
- Bună dimineaţa, iubito.

Michael se ridică, luă halatul ei de baie şi i-1 puse pe umeri.

- Cum ai ştiut că sunt aici? întrebă Tania.
- N-am ştiut, răspunse el. Am venit să fac o baie şi ţi-am văzut halatul. Te-ai trezit foarte devreme astăzi.
- Este adevărat.

Intră în cort, îşi scoase costumul de baie, îşi puse halatul şi ieşi înapoi la soare.

- Eşti foarte drăguţă, spuse Michael cu tandreţe.

Tania îşi feri privirea.

- Eşti supărată pe mine? o întrebă el.
- Da, răspunse ea oftând.
- Iubita mea, nu trebuie să te superi, zise el luându-i mâna. Este foarte

i lilidl pentru mine, dar te iubesc, crede-mă.

(ium pot să fiu sigură?

Tania uită-te la mine. Ce este între noi nu are nevoie de cuvinte.

Dar ieri... începu ea.

- Da, ştiu, spuse el. Nu vreau să vorbim despre asta. Mai bine să ne amintim noaptea în care am fost împreună, când eram doar noi doi pe lume şi nicio problemă nu ne întuneca fericirea.

Vocea lui era atât de liniştitoare, încât Tania uită amărăciunea pe care o încercase aşteptându-1 ore întregi.

- Pari foarte tânără, aproape un copil, cu părul liber şi în halatul alb de baie, spuse el. Ai o privire inocentă, ca la prima împărtăşanie sau a unui inger rătăcit pe pământ.

- Râzi de mine, zise ea.

- Nici vorbă. Eşti atât de frumoasă, încât nu rn-aş sătura să-ţi sărut mâinile şi mai mult ca orice, buzele dulci.

Tania plecă ochii, copleşită de o nespusă bucurie.

- Spune-mi, zise Michael, este ceva ce mă preocupă din noaptea aceea.

- Ce anume?

- Sunt primul bărbat care te-a sărutat?

- Singurul, răspuns ea mulţumită că putea fi sinceră, că nu era nevoie să se prefacă.

- Dragostea mea! exclamă el sărutându-i mâinile. Ştii ce mi-ar plăcea să facem? întrebă apoi. Să luăm o barcă şi să vâslim până când găsim o insulă unde să fim singuri, să stăm întinşi pe nisip toată ziua iară să ne deranjeze nimeni. Vreau să-ţi pot spune cât de mult te iubesc şi ce însemni pentru mine.

O minge cu care se jucau nişte copii ajunse la picioarele lor şi rupse

vraja.

- Trebuie să plec, spuse Tania.

- De ce ai coborât singură? întrebă Michael. De ce n-ai luat-o pe Kit cu tine?

- Pentru că dormea şi n-am vrut s-o trezesc.

- Era cineva aici când ai venit? întrebă Michael.

Fără să-şi poată explica, Tania simţi că întrebarea lui Michael are importanţă pentru el.

Era tentată să spună că nu fusese nimeni, dar văzu în nisp restul trabucului pe care-1 fumase domnul Newbury.

- Ah, da, domnul Newbury a fost aici, răspunse ea. Am fost surprins când l-am văzut. Nu m-am gândit că-i place înotul.

- E un om ciudat, spuse gânditor Michael. Despre ce aţi vorbit?

- M-a întrebat dacă am ajuns târziu aseară la hotel, răspunse ea sincer.

- Ţi-au plăcut Jim şi Ted? o întrebă Michael.

- Foarte mult.

Se ridică apoi în picioare.

- Trebuie să plec, spuse ea ezitant.

Michael se ridică la rândul lui.

- Eu vreau să fac o baie, încât te rog să mă scuzi că nu te conduc.

- Apa e cam rece, spuse Tania.

- Iubita mea, iartă-mă, şopti Michael. Ştiu că te dezamăgesc, dar nu pot să fac altfel. Ai încredere în mine.

Era atâta emoţie în glasul lui, încât Tania nu putea să-i refuze rugămintea.

- Am să încerc, răspunse ea fără convingere.

- Ai încredere în mine, te rog, o imploră el sărutându-i mâna.

Tania se întoarse şi plecă. Ştia că o urmăreşte cu privirea, dar se forţă să nu întoarcă nici măcar o dată capul.

(ând se apropie însă de hotel, nu se mai putu stăpâni şi privi înapoi. Michael alerga spre mare. II zări intrând în apă şi înotând, părul lui negru plutind pe albastrul mării. Oftă, întrebând-se de ce nu-i spusese că în seara aceea pleca la Cannes? Acum, regreta promisiunea pe care i-o făcuse domnului Newbury. Dormitorul era exact cum îl lăsase. Făcu duş, apoi se aşeză la măsuţa de toaletă ca să se pieptene. Auzind mişcare în faţa aşii, se dase să vadă despre ce era vorba. Cineva îi strecurase plicul despre care-i vorbise domnul Newbury.

Era de necrezut. Numele ei scris cu litere rotunjite, şi ştampila poştei arăta că plicul fusese expediat din Cannes cu o zi în urmă, întocmai cum o avertizase domnul Newbury.

întoarse plicul pe partea cealaltă şi constată că deşi părea bine lipit, era evident că fusese deschis. îl deschise în grabă, cu degete tremurânde. Scrisoarea din interiorul plicului purta antetul *Splendide Hotel Cannes,* şi începea astfel.

„Scumpa mea Tania..."

îi venea să râdă, dar în clipa aceea Kit dădu buzna pe uşă.

- Te-ai trezit? întrebă ea. Credeam că o să dorm mai mult, dar nu sunt câtuşi de puţin obosită. Dar tu?
- Nici eu nu sunt obosită, răspunse Tania.
- Ai primit o scrisoare?

Tania o puse pe măsuţa de toaletă.

- Kit, sunt la ananghie, spuse ea.
- Doamne Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? întrebă Kit, aşezându-se pe

marginea patului.

- Este vorba de tatăl tău, răspunse Tania. Cred că va trebui să-i spunem adevărul. N-avem ce să facem.

- Nu poţi să-mi faci aşa ceva, protestă Kit. Chiar aseară mă gândeam ce minunat este că eşti cu mine. Nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă nu ne prefăceam că eşti o persoană foarte importantă. Irene nu m-ar fi lăsat nici în ruptul capului să te aduc aici.

- Numai că s-au întâmplat lucruri mult mai serioase, spuse Tania. Tatăl tău doreşte să mă duc la Cannes. Mi-a cerut aseară şi scrisoarea pe care ai văzut-o se presupune că vine de la mătuşa mea care se află acolo şi cu care trebuie să mă întâlnesc.

- Dar de ce ţine să faci aşa ceva?

- Nu ştiu, minţi Tania, conştientă că trebuie să fie prudentă, să no lase pe Kit să suspecteze că ştie mai mult. M-a rugat să merg şi pentru că am atâtea de ascuns, n-am vrut să-mi pună întrebări. Am aşteptat să te văd şi să te întreb ce e mai bine să fac.

- Vrea să te duci la Cannes? repetă Kit parcă fără să-i vină să creadă.

- Da, răspunse Tania. Să mă întâlnesc cu o mătuşă a mea care este bineînţeles canadiană. Va avea numele mătuşii mele adevărate şi când mi-a propus asta, n-am putut să-i spun ce-am făcut noi. Mi s-a părut îngrozitor că am minţit.

- Bineînţeles că nu trebuie să-i spui. Pentru cât timp vrea să pleci?

- Numai două nopţi, răspunse Tania.

- Atunci, este în ordine, spuse Kit uşurată. Fă cum vrea el. Cred că are motive temeinice. Dar mă surprinde că nu l-a trimis pe Corea în locul tău.

- Crede că eu sunt persoana potrivită.
- Atunci, e minunat. Dacă tata te simpatizează, lucrurile vor merge mult mai uşor.
- Dar nu înţelegi că totul este atât de dificil pentru că n-am voie să-ţi spun. Scrisoarea aceasta a fost scrisă pentru a vă convinge pe tine şi pe mama ta vitregă că am fost chemată de o mătaşă care vrea să mă vadă.
- Ascultă, Tania, făcând acest lucru, dai dovadă de mare bunătate şi mă ajuţi pe mine cum n-a facut-o nimeni niciodată.
- Nu ştiu ce să fac, spuse Tania.
- Dar este foarte simplu. Faci ce ţi-a cerut tata şi totul va fi în ordine. Dacă le spui că i-am minţit şi că eşti o impostoare, se vor înfuria peste măsură, vei fi trimisă acasă şi eu voi fi foarte nefericită. Şi dacă insişti, am să-l fac ¡se Jock să fugă cu mine.
- Kit, să nu faci nimic necugetat, o imploră Tania.
- Pare un şantaj, dar vorbesc serios. Este atât de bine să fim împreună. Gândeşte-te la noaptea trecută, de exemplu. Dacă n-ai fi fost tu, nu i-am fi cunoscut niciodată pe tinerii aceia drăguţi. Toţi tinerii pe care mi i-a prezentat Irene sunt nesuferiţi.
- Bănuiesc că ai avut o părere proastă despre ei înainte de a-i vedea, spuse Tania.
- Cred că da, râse Kit. O urăsc atât de mult pe Irene, încât urăsc instinctiv pe oricine spune ea că e drăguţ.
- Dar sper să nu se întâmple la fel şi când e vorba de alte persoane.
- Oricum, Ted nu face parte din categoria asta. Ştii că ne întâlnim cu ei la prânz. La ce oră trebuie să pleci?

- Trebuie să prind diseară la Paris trenul spre Cannes. Tatăl tău a spus că a stabilit cu domnul Corea să plec cu maşina la Paris.
- înţeleg, zise Kit. Aşadar, nu e nevoie să pleci înainte de ora trei, astfel că vom avea suficient timp pentru prânz.
- Dar cât voi fi plecată, îmi promiţi să nu iaci nicio prostie legată de Jock?
- Iţi promit.

Tania simţi că i se luase o piatră de pe inimă. Ştia că Ted era motivul pentru care răspunsul lui Kit venise simplu şi iară rezerve. N-ar fi vrut să plece. Dacă ar fi fost aici, ar fi fost mult mai uşor să încurajeze prietenia lor, încât Kit să scape de atracţia pentru Jock McDonald.
Văzând că priveşte nehotărâtă scrisoarea, Kit o îndemnă:
- Sună-1 pe domnul Corea şi spune-i că ai primit scrisoarea.
- Fii atentă, spuse Tania. Singura persoană care trebuie să fie surprinsă şi mâhnită de plecarea mea eşti tu.

-Ştiu.
- Vai de mine, Kit! exclamă Tania. Am uitat că este ziua ta. La mulţi ani. draga mea; ţi-am luat un cadou, adăugă ea luându-1 dintr-un sertar.
- E minunat! exclamă Kit. Nu trebuia să-ţi cheltuieşti banii pentru mine, dar este tocmai ce doream.

încercă şalul peste halatul de casă şi lacu piruete în faţa oglinzii.
Tania se duse la telefon şi ceru cu domnul Corea şi când acesta răspunse, îi spuse:
- Domnule Corea, am primit o scrisoare de la mătuşa mea, care se află la Cannes. Vrea să mă duc s-o vizitez şi să rămân cu ea câteva nopţi. Aţi putea să aranjaţi plecarea mea?

- Desigur, domnişoară Grazebrook. Va trebui să prindeţi trenul de opt patruzeci şi cinci care pleacă de la Paris. Am să-l întreb pe domnul Newbury dacă vă poate trimite cu maşina până acolo. Ar fi mult mai simplu să călătoriţi astfel.

- Vă mulţumesc foarte mult, spuse Tania.

1)upă ce pase receptorul în furcă, Kit o întrebă:

- Sper că mătuşa ta e bogată.

- Trebuie să fie, răspunse Tania. Stă la hotelul "Splendide" la Cannes. Izbucniră amândouă în râs.

- Ştii, spuse Kit, este prima dată când reuşesc să-i păcălesc pe tata şi pe Irene. îmi place mai mult ca orice să-i duc de nas. Şi pe Michael la fel. După o clipă de tăcere, Tania îi spuse pe un ton schimbat.

- Da, desigur, îl păcălim şi pe Michael.

- Trebuie să mă îmbrac, spuse Kit. Şi tu ar trebui să faci la fel. îndată ce se trezeşte Irene, va trebui să te duci să-i spui că pleci.

Rămasă singură, Tania se îmbrăcă rapid. Alese o rochie drăguţă din bumbac, a cărei simplitate nu lăsa impresia că era creaţia unei case de modă din Paris.

Tania se privi în oglindă şi se întrebă dacă Michael va spune că e drăguţă. Intrând în camera lui Kit, constată că nu era gata.

- Ce repede te-ai îmbrăcat! exclamă ea.

- Crezi că mama ta vitregă a fost deja sunată? întrebă Tania.

- Cred că da. Sun-o pe Rosa, servitoarea ei. Dacă nu e în camera ei, înseamnă că este cu Irene.

Tania se apropie de telefon tocmai când începu să sune.

- Să răspund eu? întrebă ea.

- Da, te rog.

Tania ridică receptorul.

- Aş putea vorbi cu *miss* Newbury? întrebă o voce profundă.
- Aşteptaţi o clipă, spuse Tania.
- Cred că e Ted, spuse ea în şoaptă.

Ochii lui Kit se luminară imediat.

-Alo!

Privind-o vorbind, Tania îşi dădu seama că Kit era interesată de Ted Burlington.

.,Are nevoie de dragoste", gândi Tania. "Să fie dorită, să simtă că este importantă pentru cineva".

- Ar fi minunat, spuse Kit. Da, am să-i spun Taniei, dar nu cred că ea va putea să vină. Bine, cobor în două minute. Ne întâlnim în hol.

Lăsă receptorul jos şi se întoarse spre Tania.

- Era Ted, explică ea inutil. Vrea să jucăm tenis, cu el şi cu Jim. l-am spus că tu eşti ocupată deocamdată. Oricum, Jim are ceva de făcut, aşa că voi juca doar eu şi cu Ted.
- Foarte bine, aprobă Tania.
- După aceea, continuă Kit, facem o baie înainte de a lua masa de prânz. Au de gând să ne ducă într-un mic local despre care spunea că nu e cine ştie ce de capul lui, dar eu i-am răspuns că nu ne pasă.
- Nu, bineînţeles, încuviinţă Tania.
- Trebuie să iau costumul de baie, spuse Kit, scotocind prin sertare, aruncând în stânga şi-n dreapta tot ce n-o interesa. Am undeva unul nou şi o cască pe care n-am purtat-o până acum.
- Lasă-mă pe mine să te ajut, zâmbi Tania.
- Da, te rog. Dacă o sun pe Ella, trece o jumătate de oră până vine şi nu vreau să-l las pe Ted să aştepte.
- Nu e cazul, zâmbi Tania.

Kit îşi trecu un pieptene prin păr şi-şi puse puţin ruj pe buze.

- Arăt bine? întrebă ea.
- Arăţi superb, o asigură Tania.

Si chiar era adevărat. Când era însufleţită de ceva şi fericită, Kit arăta ca o primăvară.

Kit găsi în cele din urmă costumul de baie şi casca.

- Acum, racheta de tenis.
- Uite-o aici, i-o aduse Tania.
- Să nu stai mult, spuse Kit. Când soseşte Jim, va fi mai vesel în patru.
- Vin cât pot de repede, promise Tania, gândindu-se că lucrurile nu s-ar fi putut aranja mai bine. Kit şi cu Ted trebuia lăsaţi puţin singuri înainte ca ea şi cu Jim să li se alăture.

Capitolul 9

După plecarea lui Kit, Tania aruncă o privire în jurul ei. Camera arăta că şi cum fusese devastată de furtună. Era nevoie ca Ella să facă ordine. Când să ridice receptorul, telefonul începu să sune.

-Alo!

- Kit, tu eşti?

Tania nu putea să nu recunoască accentul scoţian şi vocea aspră pe care le mai auzise.

- Nu, domnule McDonald, răspunse ea. Sunt Tania Grazebrook. Kit a ieşit.
- Trebuie să vorbesc urgent cu ea.
- Mă tem că nu se poate, spuse Tania, hotărâtă să nu-1 lase pe Jock McDonald să strice întâlnirea lui Kit cu Ted Burlington.
- Este important, n-aţi putea să daţi de ea?
- Deocamdată nu, răspunse Tania. Nu puteţi să-mi lăsaţi mie mesajul pentru ea?
- Cred că n-am încotro, ezită el. Am necazuri.

- Ce fel de necazuri? întrebă Tania.
- Necazuri serioase.
- Nu puteţi să-nii spuneţi ce necazuri?
- Aseară, am coborât de pe iaht şi am intrat într-o încăierare. Era mtr-una din cârciumile de aici şi proprietarul m-a dat afară. L-am pocnit si... ei bine, aed că l-am atins mai tare decât am vrut.
- A murit? întrebă Tania.
- Nu cred, dar e destul de grav. L-au dus la spital, iar pe mine m-au arestat.
- De unde vorbiţi acum?
- De la secţia de poliţie. M-au lăsat să telefonez când au auzit cu cine vreau să vorbesc. Kit trebuie să mă ajute.
- Dar ce vreţi să facă? întrebă Tania.
- Să-i spună bătrânului ce s-a întâmplat şi să mă scoată de aici.
- De la ce a pornit scandalul? întrebă Tania.

Jock McDonald ezită înainte de a răspunde.

- La mijloc a fost o femeie. N-a fost cine ştie ce, am invitat-o doar să cineze cu mine.
- înţeleg. Şi doriţi să-i spun lui Kit povestea asta? întrebă ea cu răceală.
- La naiba! Nu contează dacă află adevărul. Mi-am petrecut seara cu ea ca să nu stau singur. Oricum, nu despre asta e vorba. Bătrânul trebuie să mă scoată de aici, clar?
- Şi dacă domnul Newbury refuză să te ajute?
- N-o să refuze, răspunse Jock McDonald. Am scrisori de la Kit şi nu cred că i-ar conveni să apară în ziar. “Fiica milionarului îndrăgostită de un ofiţer de pe iaht!” Cred că domnul Newbury n-ar suporta aşa ceva.
- Dacă omul acela moare, bănuiesc că vei mai rămâne un timp acolo, replică Tania.
- Fie că trăieşte sau nu, bătrânul Newbury poate să mă scoată de aici dacă vrea. Ştiu destule despre el ca să fiu sigur că va accepta să mă salveze,
- înţeleg, zise Tania.
- Atunci, la treabă. Lui Kit n-o să-i convină să-l vadă pe iubitul ei

zăcând în închisoare. Şi dacă e vreo problemă, poţi să pomeneşti de scrisori.

- Le ai la dumneata? întrebă Tania.
- Nu, sunt... la loc sigur. Mai bine grăbeşte-te să iaci ce ţi-am spus.
- Prea bine, spuse Tania înainte să închidă telefonul.

Rămase apoi încremenită locului, cu o privire pierdută. Ceea ce se întâmpla era îngrozitor. Se întreba cum va reacţiona Kit aflând că bărbatul care pretindea că o iubeşte se bătuse într-un bar din cauza unei femei cu care petrecea.

„Ce să fac?" se întrebă ea uitând de propriile ei probleme.

Ieşind pe hol ca să ajungă la camera ei, îl văzu pe domnul Corea îndreptându-se spre ea.

- Vă căutam, domnişoară Grazebrook, zise el. Am biletele pentru dumneavoastră. îmi permiteţi să intru?
- Desigur, răspunse ea deschizând uşa.

-Aici este biletul pentru vagonul de dormit, spuse domnul Corea înmânându-i un plic, biletul de întoarcere şi bani de care domnul Newbury s-a gândit că veţi avea nevoie.

Tania puse plicul pe masă şi se decise pe loc.

- Domnule Corea, am nevoie de ajutorul dumneavoastră.
- Dacă vă pot fi de folos, *miss* Grazebrook...
- Este vorba despre domnul Newbury. Pot să am încredere în dumneavoastră?

I X nunul Corea păru să ezite.

- Depinde despre ce este vorba. Domnul Newbury este patronul meu căruia îi sunt loial.
- Ştiu, spuse Tania, dar aş vrea să-l salvez de la o situaţie care i-ar putea face mult rău.
- Spuneţi-mi despre ce este vorba.
- Pe iaht se află un ofiţer, Jock McDonald, care a intrat în bucluc, spuse Tania. Tocmai a telefonat şi m-a rugat să transmit un mesaj domnişoarei Newbury. Se pare că este decis s-o şantajeze.
- S-o şantajeze? repetă el uimit.

Tania încuviinţă.

- Da. Vrea s-o forţeze să-i ceară tatălui ei să-l ajute. A lovit un om într-o încăierare care acum este internat în spital, iar ofiţerul este arestat.

- E o treabă serioasă, spuse domnul Corea. Mă mir de ce n-a raportat căpitanul.

- Cred că o va face. Vă rog, domnule Corea, să fiţi fi atât de bun încât numele lui Kit să nu apară în discuţie...

- Nu văd niciun motiv ca *niiss* Newbury să fie amestecată. La urma urmei, abia îl cunoaşte.

- Tocmai asta este problema, răspunse Tania. El spune că are nişte scrisori de la ea şi ameninţă că le va da presei dacă domnul Newbury nu-1 scoate din arest.

- Aveţi idee unde sunt aceste scrisori? întrebă el după un moment de tăcere.

- Sunt aproape sigură că sunt pe iaht, răspunse Tania.

- Atunci, va fi foarte simplu, spuse el.

- Ar mai fi ceva, spuse Tania. N-aş vrea ca domnişoara Newbury să afle toate acestea, înţelegeţi? Nu trebuie să-i spună nimeni. Dacă îi scrie din închisoare, scrisoarea nu trebuie să ajungă la ea. Dacă apare ceva în ziar, ea nu trebuie să vadă. Aţi putea să mă ajutaţi în privinţa aceasta?

- Se va rezolva, răspunse domnul Corea. Pentru domnişoara Newbury, individul va dispărea. Nu ştiu ce va face domnul Newbury când va auzi că un ofiţer din echipajul de pe iaht s-a comportat în felul acesta. Va primi cu siguranţă ceea ce merită, iar în ce priveşte cealaltă problemă, nu vă faceţi griji, *miss* Newbury nu va afla nimic.

-Vă mulţumesc, spuse Tania oftând uşurată.

- Acum, vă rog să mă scuzaţi...

Domnul Corea se înclină şi ieşi.

Rămasă singură, Tania se întrebă dacă procedase bine. Este înfricoşător să te amesteci în vieţile oamenilor, dar îşi spuse că avusese un motiv serios, deoarece era sigură că Jock McDonald i-ar fi făcut mult rău lui Kit.

Dând cu ochii de plicul de pe masă, realiză că trebuia să termine pregătirile pentru propria călătorie. Ieşi din cameră, străbătu holul care ducea la

apartamentul Irenei şi bătu la uşă. îi deschise Rosa.

- Doamna Newbury s-a trezit? întrebă Tania.

- Doamna ia micul dejun.

Tania traversă antreul şi deschise aşa camerei de zi. Era o încăpere mare, scăldată în soare.

Irene era aşezată la masă, într-un neglijeu din dantelă care o făcea să pară ca scoasă din cutie. De partea cealaltă a mesei, stătea Michael. Ridicară amândoi privirile când intră Tania, care avu impresia că întrerupsese o conversaţie foarte intimă.

- Bună dimineaţa, Tania. Ce doreşti? întrebă femeia, părând deranjată.

- Am venit să vă anunţ că după-amiază trebuie să plec în sudul Franţei. -Adevărat?

Tonul Irenei arăta că nu era interesată de această veste. Tania ştia că Michael o privea şi-i era greu să nu-l privească.

- Da, mătuşa mea mi-a scris de la Cannes şi m-a rugat să stau puţin cu ea, explică Tania. Trebuie să mă grăbesc, pentru că pleacă în Italia. Voi reveni luni, dacă sunteţi de acord.

- Bineînţeles că ne va face plăcere să te întorci, răspunse Irene. îmi pare bine că fiica mea vitregă are o prietenă aici. Ar trebui să vorbeşti cu Corea, el poate rezolva toate problemele călătoriei tale.

-Vă mulţumesc mult, spuse Tania. Sunteţi atât de amabilă cu mine!

- N-ai pentru ce, răspunse Irene.

- Trebuie neapărat să te duci să-ţi vizitezi mătuşa?

întrebă pe neaşteptate Michael.

- Este... singura mea mătuşă, reuşi ea să îngaime.

- Michael, interveni Irene, dacă Tania doreşte să-şi viziteze mătuşa, nu ne putem opune.

- Nu, bineînţeles, răspunse Michael. Mă gândeam însă că este o călătorie prea lungă pentru o vizită atât de scurtă.

- Cred că Taniei îi place să călătorească, spuse Irene. Acum du-te la Kit, cred că vrei să mai stai cu ea.

- La revedere, spuse Tania, mulţumită să se retragă.

Făcu un efort şi-şi adună costumul de baie, împrumută una din

rachetele de tenis ale lui Kit şi coborî.

*

Ajungând la terenul de tenis, Tania constată că Jim sosise şi urmărea partida dintre Ted şi Kit.

- Credeam că nu mai vii, spuse el zâmbind.
- Am fost reţinută cu treburi, răspunse ea.

Se aşeză lângă el şi vorbiră până când se termină partida dintre Ted şi Kit. După aceea, începură o partidă de dublu, până când Kit spuse că era prea cald şi voia să facă o baie, să se răcorească. Tania se declară de acord şi se duseră la cort să se schimbe, în timp ce Ted şi Jim plecară la o cabină pe care o aveau pe plajă.

- I-ai spas Irenei? o întrebă Kit în timp ce se dezbrăca.
- Da, răspunse Tania.

Se gândi să nu spună mai mult, de teamă să n-o întrebe dacă era şi Michael acolo. Nici nu voia să-i audă numele. Numai gândul la el o durea atât de mult, încât durerea devenise aproape fizică.

- N-a fost curioasă? întrebă Kit.
- Nu prea.

Scoase capul din cort şi văzând că nu e nimeni prin preajmă, o întrebă pe Tania:

- Ted m-a invitat la cină. Vrea să ieşim la un local aflat la vreo unsprezece kilometri de aici. Cum să plec fără să afle Irene?
- Ce importanţă are dacă află?
- M-ar bombarda cu întrebări despre Ted, cine este şi câţi bani are. Ştii că ea judecă oamenii după avere.
- De ce nu spui că ieşi cu Jim? Şi dacă pleci suficient de devreme, cât timp ea se îmbracă pentru cină, n-o să-l vadă când vine să te ia.

- Ce n-aş da să nu pleci, oftă Kit. Dar te întorci luni. Până atunci, o să am atâtea noutăţi. îmi place Ted, ţie nu?
- Mi se pare încântător, răspunse Tania cu căldură, şi e atât de sincer.
- Şi e foarte bogat, spuse Kit, aşa că nu trebuie să mă gândesc că aleargă după banii mei.

Deschise apoi cortul şi ieşi pe nisip.

- Să vedem cine ajunge primul în apă! o auzi Tania strigându-i lui Ted. Dimineaţa trecu repede. Prânziră într-un mic restaurant unde Jim şi cu Ted susţineau că se fee cele mai bune scoici marinate de pe întreaga coastă franceză. Masa se desfăşură într-o atmosferă veselă, presărată cu glume şi bună dispoziţie.
- Trebuie să mă întorc, spuse Tania la un moment dat. Urmează să plec la ora trei.
- Mă îmbolnăveşte gândul că trebuie să plece, spuse Kit.
- Când te întorci, dăm o petrecere în cinstea ta, spuse Jim. S-a făcut?
- S-a făcut! exclamă Kit înainte ca Tania să spună ceva.
- Eşti sigură că nu vrei să merg cu tine? o întrebă Kit.
- Sunt sigură, răspunse Tania.

O sărută pe Kit şi-i întinse mâna lui Ted.

- Ai grijă de ea, îi spuse lui Ted.
- Fii liniştită, răspunse el. E pe mâini bune.

Ajungând la hotel, se pregăti de plecare. îmbrăcă un costum simplu de mătase, Kit susţinând că era foarte potrivit pentru călătorii.

“Cred că am luat tot ce trebuie”, îşi spuse ea privind în jur.

îşi luă apoi valiza şi geanta şi coborî cu liftul. Când ieşi la parter, avu surpriza să-l vadă pe domnul Newbury şi pe Irene, însoţiţi de câţiva prieteni. Luaseră masa afară, în grădină.

Domnul Newbury o văzu primul.

- Tania! exclamă el îndreptându-se spre ea. Am auzit că ne părăseşti pentru două zile. îţi vom simţi lipsa, mai ales Kit. îţi urez călătorie plăcută.
- Mulţumesc, spuse ea. Şi mulţumesc pentru timpul minunat pe care l-am petrecut aici.

Se întoarse spre Irene.

- La revedere, doamnă Newbury. Vă mulţumesc.
- La revedere, Tania.
- Ne vedem la maşină, îi spuse domnul Newbury.
- Daţi-mi voie, domnule, zise în momentul acela Michael.

Se desprinsese din grupul musafirilor şi se apropiase strângându-i mâna.

- La revedere, Tania. *Bon voyage.* spuse el zâmbind. Transmite dragostea mea Coastei de Azur.

Tania strânse în palmă hârtia pe care i-o strecurase Michael în mână. Se întoarse spre maşină. In clipa aceea, îl văzu pe domnul Corea apărând dinspre hol şi purtând ceva în mâini.

- Ce e asta, Corea? îl auzi pe domnul Newbury întrebând. Ah, flori, desigur. Uitasem.

Luă florile de la domnul Corea şi le scoase din ambalajul argintiu.

- O mică atenţie din partea lui Kit şi a mea, spuse domnul Newbury.
- Ce frumos! exclamă Tania, încercând să pară surprinsă.
- Prinde-le de taior, îi recomandă domnul Newbury.

Domnul Corea se grăbi să-i ofere un bold.

- Mulţumesc, zâmbi Tania. Sunt minunate. Ce amabil sunteţi că v-aţi gândit să mi le oferiţi.
- Lui Kit trebuie să-i mulţumeşti, spuse domnul Newbury.

Tania îşi prinse bucheţelul de orhidee la piept şi urcă în maşină. Făcu semne cu mâna în timp ce maşina se îndepărta. I se păru că domnul Newbury era îngrijorat. Michael nu-i făcu semn, părând neobişnuit de serios.

Se sprijini apoi de spătar, oftând. Deschise apoi bileţelul din palmă, cu grijă să no vadă şoferul.

Cerc şuierului să oprească la hotelul din Brionne, citi ea.

De ce voia Michael să se oprească acolo? se întrebă ea. Voia să-i trimită un mesaj? Apoi, ghici adevăratul motiv. Voia să-i telefoneze acolo. Bucuria îi accelera bătăile inimii. Aştepta cu nerăbdare să-i audă vocea. Maşina înainta pe drumuri mărginite de garduri vii, trecând prin sate, până când intrară pe şoseaua care care ducea la Paris.

La un moment dat, văzu pancarta care anunţa: *Biionne lo kilomètres.* Se

aplecă în faţă şi-i spuse şoferului:

- Dacă sunteţi amabil să opriţi la hotelul din Brionne!

- Prea bine, *m 'mselle,* răspunse el.

Când intrară în oraş, Tania constată că hotelul era destul de impunător, puţin retras faţă de şosea.

Maşina opri la scară. Hotelul părea pustiu la ora aceea a după-amiezii. în faţă nu erau decât două maşini - un Renault şi un mic Fiat plin de praf. Timidă şi temătoare că nu se va descurca prea bine în franceză, Tania intră în hotel. La recepţie, nimeni. Trecu de holul în care se afla recepţia şi pătrunse într-o încăpere cu lambriuri de stejar şi scaune confortabile plasate în jurul unui şemineu.

Nici aici nu era nimeni. Tania era gata să se întoarcă la recepţie când prin uşa de sticlă care dădea în grădină apăru un bărbat.

- Michael! exclamă ea uluită.

- Te bucuri că mă vezi? întrebă el.

- Firește. Dar cum ai ajuns aici? întrebă ea.

-Am venit cu un Fiat foarte rapid, răspunse el. Te-am depăşit acum vreo douăzeci de minute. Erai foarte îngândurată, dar n-am oprit ca să nu mă radă şoferul.

- Michael, de ce nu mi-ai spus?

- N-am fost sigur că o să reuşesc, răspunse el. Mă gândeam să-ţi telefonez.

- Aşa am crezut şi eu că ai de gând să faci.

-Vino să vorbim.

O luă de mână şi o conduse pe veranda care avea în faţă o grădină plină de flori, unde se aşezară pe scaune acoperite cu perne.

- Iubita mea, doar n-ai crezut că te voi lăsa să pleci iară să-mi iau rămas-bun, nu-i aşa? întrebă Michael.

- Nu ştiam ce să cred, răspunse Tania.

- Ţi-am cerut să ai încredere în mine. De ce nu mi-ai spus azi-dimineaţă că ai de gând să pleci la Cannes?

- Nici eu nu ştiam, răspuase Tania. Abia când am ajuns la hotel am primit scrisoarea.

- Aşa m-am gândit şi eu că s-a întâmplat, spuse Michael. Nu puteam să cred că nu eşti sinceră cu mine.

Tania plecă ochii.

- De ce n-aş fi? murmură ea.

- Te iubesc atât de mult, spuse el emoţionat. Dacă n-aş fi într-o situaţie complicată, ţi-aş explica. Nu pot deocamdată decât să-ţi repet că trebuie să ai încredere în mine.

- Ce vrei să spui?

- Trebuie să pleci în seara asta? întrebă el iară să răspundă.

- Da, răspunse ea.

- Aş fi vrut să te pot însoţi. Am simţit tot timpul că ai nevoie să fii protejată. Am sentimentul că trebuie să te opresc.

- E absurd, spuse Tania cu un uşor tremur în glas.

- Dragostea mea! spuse el, sărutând-o cu patimă. Regret fiecare moment când nu sunt cu tine.

Tulburată de declaraţia lui, Tania alungă îndoielile care o frământau şi răspunse cu ardoare sărutului lui Michael.

- Te iubesc! şopti el ridicându-se şi ajutând-o şi pe ea. Trebuie să pleci, iubita mea, iar eu trebuie să mă întorc.

Umbra Irenei părea să plutească asupra lor.

- îţi vor simţi lipsa? întrebă Tania.

- Sper că nu, răspunse el. Am spus că mă duc să mă tund.

O sărută din nou şi Tania îl privi cu nesfârşită dragoste.

- Eşti atât de frumoasă, spuse Michael. Aş fi vrut să-ţi ofer eu aceste flori, adăugă el atingându-le uşor. Tania se depărtă cu regret de el. Străbătu micul hol, convinsă că o urmărea cu privirea. Se temea că dacă ar întoarce capul, ar fugi înapoi în braţele lui.

Tania nu-şi găsea somnul în vagonul de dormit. întâmplările ciudate din ultimele două zile îi răpeau liniştea.

întâmplările erau atât de incredibile, încât avea impresia că visează. Dar florile prinse la pieptul taiorului erau dovada că totul era real.

Când rămăsese singură, nu rezistase curiozităţii şi le privise cu mai mare atenţie. Tulpinile lor erau strânse cu o panglică purpurie înfăşurată atât de

strâns, încât bănuia că ascundea ceva. Poate acolo erau planurile despre care îi vorbise domnul Newbury.

Pe de altă parte, Tania se întreba ce făcea Kit. Când va începe să se gândească la ce s-a întâmplat cu Jock McDonald. Spera ca Ted Burlington s-o ajute să-l uite pe individul acela dubios.

Apoi, deşi evita să se gândească la el, imaginea lui Michael se impuse în cele din urmă. Săruturile lui îi ardeau încă buzele.

"II iubesc! îl iubesc!" repetă exaltată inima ei.

Avea impresia că roţile trenului repetau fără încetare cuvintele, ca un refren încântător.

Trebuie să fi adormit în cele din urmă, pentru că o treziră strigătele însoţitorilor de vagoane. Sări în picioare şi se uită pe geam. Tabloul care-i apăru în faţa ochilor îi tăie respiraţia.

Marea era de un albastru nemaivăzut. Deşi era devreme, soarele strălucitor lumina casele albe, grădinile pline de flori şi plajele presărate cu umbrele în culori vii.

Privi cu încântare întreaga panoramă, până când însoţitorul bătu la uşă şi-i aduse o ceaşcă de ceai. Atunci îşi dădu seama că urma să coboare, începu să se îmbrace, iară să poată renunţa să privească din când în când imaginile care defilau prin faţa trenului care înainta de-a lungul coastei, să admire înotătorii în mare, valurile spălând stâncile şi ambarcaţiunile dătinându-se pe valuri.

"Urmează Cannes! anunţau însoţitorii de vagoane. Tania închise valiza, luă geanta şi mănuşile şi se privi în oglindă. In ciuda faptului că dormise puţin, nu arăta obosită.

Coborând pe peron, privi nehotărâtă în jur.

- *M'mselle* doreşte un taxi? o întrebă un hamal în franceză.
- Nu, mulţumesc, trebuie să mă întâlnesc cu cineva, răspunse Tania.

înaintând de-a lungul peronului, Tania zări o femeie între două vârste îndreptându-se zâmbind spre ea. Nu avea niciun dubiu că aceasta era falsa mătuşă Jane.

- Dragă Tania! spuse femeia îmbrăţişând-o şi sărutând-o pe obraji. Ce drăguţă eşti că ai făcut atâta drum ca să ne întâlnim. Nu pot să-

ţi spun cât de fericită sunt că te văd.
Femeia îi luă valiza din mână şi o conduse spre ieşirea din gară.
- Sper că ai călătorit bine, spuse ea. M-am gândit la călătoria pe care ai făcut-o şi mi-am dat seama că a fost o cruzime să-ţi cer să vii aici pe căldura asta.
- Am călătorit bine, mulţumesc, răspunse Tania pe un ton cam rezervat.
- A fost foarte greu să-ţi găsesc o cameră, spuse femeia. Hotelul „Splendide" este foarte aglomerat în această perioadă a anului şi am ţinut neapărat să ai o cameră cu vedere la mare.
- Minunat! reuşi Tania să spună cu fals entuziasm.
Ieşind din gară, femeia se opri lângă un taxi care părea s-o aştepte.
Abia când se aflau departe de gară şi după ce verificase dacă geamul care despărţea şoferul de clienţi era închis, femeia păru că începe să se relaxeze.
- Am stat într-o tensiune teribilă, spuse ea. Mi-a fost foarte teamă că n-ai să vii.
Tania rămase tăcută, decisă să respecte instrucţiunile primite. Nu avea de ce să discute despre planuri cu femeia aceasta.
- Nu eşti cum m-am aşteptat, continuă femeia. Credeam că o să vină cineva mai în vârstă şi mai versat, dacă înţelegi ce vreau să spun. Tu eşti un copil.
- Am aproape douăzeci şi unu de ani, răspunse Tania.
- Ceea ce înseamnă că eşti foarte tânără. Doamne, cât mi-ar plăcea să mai am vârsta asta, să iau viaţa de la început.
Tania nu avea ce să comenteze, mulţumindu-se să privească pe geamul maşinii.
- E atât de frumos! exclamă ea, cu o voce marcată de emoţie.
- N-ai mai fost aici? întrebă femeia.
Tania clătină din cap.
- Foarte bine, va fi o experienţă pentru tine, deşi cred că ai călătorit mult.
Tania rămase pe gânduri. Nu avea niciun motiv s-o mintă pe femeia aceasta, căreia i se spusese probabil că este bogată.

- Uneori nu eşti trimis în locuri frumoase ca acesta, spuse femeia cu subînţeles. De obicei, ajungi în locuri atât de sumbre, încât abia aştepţi să scapi de acolo.
- Unde? întrebă Tania.

Femeia păru stânjenită.

- Uită ce am spus. După cum ştii, nu trebuie să spunem pe unde am umblat.
- Mi-e teamă că nu înţeleg, spuse Tania.
- Vrei să-mi faci necazuri? o întrebă femeia.
- N-am să suflu o vorbă, o asigură Tania.

începea să devină dramatic, gândi Tania. Cine este această femeie? Şi ce fel de oameni lucrează cu ea? Simţea că era ceva care-l depăşea pe domnul Newbury. Sau poate era mai lipsit de scrupule decât crezuse.

- Uite ce este, spuse Tania pe neaşteptate. Aş vrea să mă întorc, ce părere ai?
- Faci cum crezi, ridică femeia din umeri.
- Aş vrea să mă întorc astă-seară, dacă s-ar putea.
- Dacă vrei să-ţi dau un sfat, e mai bine să nu faci decât ce se aşteaptă din partea ta. Altfel poţi să ai necazuri.
- Ce necazuri?

Femeia nu răspunse.

- Există un tren care pleacă seara? întrebă Tania.
- Bineînţeles, răspunse femeia, dar dacă ţi s-a cerut să stai aici două nopţi, ar fi bine să faci cum ţi s-a spus. Ai să-ţi dai seama că ei te pot face să regreţi.

Tania se înfioră. Simţea că lucrurile luau o turnură gravă. Ar trebui să-i telefoneze domnului Newbury.

- Iată că am ajuns la hotel, spuse femeia în momentul acela.

Când se opri taxiul, apăru un om de servicu să le ia bagajele.

- Nepoata mea a sosit cu bine, spuse femeia când ajunseră la recepţie. Se întoarse apoi spre Tania.
- Bănuiesc că vrei să te schimbi, draga mea. Să îmbraci ceva uşor. Mă găseşti la bar. Am să comand ceva răcoritor. Nu întârzia mult.

- Nu, fii iară grijă, răspunse Tania.

Capitolul 10

Camera ei de la etajul patru era spaţioasă şi mai luxoasă decât cea de la Deauville. Era scăldată în soare, iar pe masa de la fereastră se afla un buchet de garoafe roz.

Tania privi încântată în jur. Era la Cannes! Se grăbi să iasă pe balcon, ca să admire albastrul incredibil al mării.

îşi aminti însă că femeia o aştepta la bar. Trebuia să se schimbe şi să coboare. Ce bine ar fi fost să fie aici singură, să se bucure de tot ce vedea.

Deschise valiza şi scoase o rochie. Nu luase cu ea decât două - una trandafirie, terminată la poale cu o garnitură albă, cealaltă verde-crud. Mai erau acolo sandale, costume de baie şi tot felul de lucruri pe care Ella le pusese în valiză, pe care Tania le considera nepotrivite pentru o vizită atât de scurtă.

Dezbrăcând costumul cu care călătorise, desprinse bucheţelul de orhideea de pe pieptul taiorului. Privindu-l mai de aproape, simţi tentaţia de a desface panglica purpurie cu care erau legate, ca să vadă ce

era ascuns acolo.

Se răzgândi însă, ca să nu trădeze încrederea domnului Newbury. In fond, îşi dăduse cuvântul şi trebuia să-l respecte.

Aruncă apoi bucheţelul la coş, uşurată că misiunea ei luase sfârşit, îmbrăcă rochia verde şi privindu-se în oglindă, să declară mulţumită de înfăţişarea ei.

Ieşi din cameră, încuie uşa, şi se îndreptă spre lift. Aşteptă destul de mult venirea lui; liftierul se scuză, spunând că dusese o doamnă aflată în scaun cu rotile la ultimul etaj.

Când liftul ajunse la parter, Tania îşi aminti că uitase geanta în cameră.

- îmi pare rău, dar trebuie să mă întorc, îi spuse liftierului.

Acesta închise aşile fără să comenteze.

- Mă întorc imediat, spase Tania când ieşi din lift.

Traversă în fugă holul spre camera ei, descuie aşa şi intră.

La început, nu văzu că era cineva în cameră. Când îşi dădu seama că un bărbat căuta ceva în dulap, ţipă speriată.

- Ce faci aici? îl întrebă ea, uitând că trebuia să vorbească în franceză. Bărbatul închise dulapul şi se întoarse,
- Michael! Ce cauţi la mine în cameră?
- Poate ar li mai bine să-mi răspunzi tu ce faci aici.
- Michael, nu înţeleg, spuse ea.
- A spus că vii aici să te întâlneşti cu mătuşa ta, dar constat că ai minţit.
- De unde ştii? întrebă ea.
- Pentru că am văzut-o, răspunse el. Nu este mătuşa ta.

Tania simţi nevoia să se aşeze pe un scaun.

- Ai face mai bine să mi le dai, spuse Michael.
- Ce să-ţi dau?
- Cum ai ajuns în povestea asta? întrebă el.
- Cine eşti tu? îl întrebă Tania. Cine îţi dă dreptul să-mi pui întrebări?
- Am să-ţi spun mai târziu cine sunt, răspunse Michael. Ce-ai făcut cu ele?
- Nu înţeleg ce înţelegi prin „ele".
- Vorbesc despre planuri, ştii bine, răspunse el.

Tania se ridică şi se duse la fereastră. Avea impresia că misterul începea să se dezlege. Domnul Newburyîi vorbise despre rivalii lui şi despre concurenţă. O folosise ca acoperire pentru planurile lui, iar rivalii lui îl folosiseră pe Michael în acelaşi scop. El era în tabăra adversă, adică un duşman al domnului Newbury şi orice sentimente avea pentru Michael, trebuia să-şi respecte curantul dat.

Se întoarse spre el.

- Mi-e teamă că faci o mare greşeală, spuse ea. N-am venit la Cannes pentru mătuşa mea, ci ca să mă întâlnesc cu o persoană pe care doream foarte mult s-o văd.
- Un bărbat? întrebă el.

- Asta mă priveşte numai pe mine, replică ea plecând ochii.
- Nu te aed. Dacă e adevărat ce spui, ce căutai cu Kitty Marlowe?
- Kitty Marlowe? întrebă ea uimită.
- Femeia care s-a înregistrat drept doamna Jane Woodruff.
- Păi... ea era doar un pretext ca să pot pleca din Deauville şi să vin aici. Michael se apropie şi-i puse mâinile pe umeri.
- Nu mai minţi, spuse el. Eşti cea mai mare mincinoasă pe care am cunoscut-o. Poate mă crezi atât de prost încât să mă las păcălit de tine, dar nu cred că eşti implicată cu adevărat în povestea asta. Spune-mi adevărul, Tania!

Li atingerea mâinilor lui, tânăra se înfioră. Se uită la el şi o clipă i se păru că totul era pierdut. Ar fi vrut să-i înconjoare gâtul cu braţele, să-i povestească totul, să-i spună cine era şi cum se implicase în toate acestea. Dar îşi dădea seama că nu este în stare.

- Nu pot să-ţi spun nimic.
- Eşti exasperantă, spuse el. Ascultă, am să-ţi spun ce ştiu eu. Când ai plecat aseară din Deauville, ai luat cu tine nişte planuri. Sunt planuri atât de importante, încât trebuie neapărat să-mi spui unde sunt sau ce ai făcut cu ele. Te implor să-mi spui, doar ştii bine că te iubesc.
- Cum să te cred, replică ea, când apari aici pe neaşteptate şi insişti să fac ceva ce ţi-am spus că nu pot?
- Ţi-e teamă?
- Nu mi-e teamă, răspunse Tania.
- Atunci, spune-mi. Am putea rezolva împreună lucrurile.
- în favoarea cui? întrebă ea.
- Pentru cine este în drept să le aibă.
- Sunt planuri despre arme noi? întrebă ea.
- Ca şi cum n-ai şti, replică Michael uşor dispreţuitor. Sunt planurile unei invenţii tehnice.
- îmi pare rău, Michael. Acum înţeleg despre ce vorbeşti şi cred că ştiu cine eşti. Eşti în serviciul companiei rivale, care vrea să pună mâna pe ele.
- Nu ştiu cum ai fost atrasă în povestea asta şi ce ţi s-a spus, dar

sunt convins că nu ştii cine este proprietarul invenţiei.

- Nu cred, replică ea încercând să-şi apere punctul de vedere. Nu vreau să-ţi dau ceva ce nu este al meu şi mi-am dat cuvântul să nu vorbesc despre asta.

- Tania, iubita mea, nu pot să te las să faci o prostie pe care s-o regreţi toată viaţa.

- Pleacă Michael, nu mai insista.

- N-am de gând să plec până nu-mi spui unde sunt planurile, răspunse el înaintând spre ea.

- Nu mă atinge! îl opri ea. Şi să nu mai spui că mă iubeşti.

în momentul acela, când înfruntarea lor devenea tot mai încinsă, răsună o bătaie la uşă, urmată de intrarea unui bărbat în uniforma de valet a hotelului.

- *Pardon, madame! Pardon, monsieur!* spuse el.

Când traversă camera, Tania îşi dădu seama în ce scop se afla acolo. Venise pentru bucheţelul de orhidee din coşul de hârtii. îl luă, şterse de pe un colţ al măsuţei de toaletă o urmă imaginară de praf şi se întoarse.

- *Bonjour, madame! Bonjour, monsieur!* spuse apoi, pornind spre uşă.

Poate ceva de pe chipul Taniei sau intuiţia îl făcură pe Michael să acţioneze.

- Aşteaptă! zise el repezindu-se să pună mâna pe coş.

Valetul opuse rezistenţă, dar Michael reuşi să i-1 smulgă din mâini şi celălalt fugi pe uşă.

Rămas cu coşul în mâini, Michael scoase bucheţelul de orhideele. îl cercetă atent, apoi dezlegă panglica cu care erau legate şi începu s-o desfasoare, dând la iveală un film ascuns dedesubt.

- Foarte ingenios! constată Michael.

Privi apoi în lumină filmul care avea vreo treizeci de centimetri lungime şi pe faţa lui Michael apăru o expresie de mare satisfacţie. După care îl strânse şi-l strecură în buzunarul hainei.

- Mulţumesc, spuse el ironic.

Tania rămase cu capul plecat, cu regretul că nu reuşise să-şi ţină cuvântul.

- De ce ai făcut-o, Tania? o întrebă el cu blândeţe.

- Pentru că rn-a rugat domnul Newbury, răspunse ea. Eram musafira lui şi nu puteam să refuz.
- Acesta este adevărul? insistă el venind lângă ea şi ridicându-i bărbia ca s-o privească în ochi.
- Bineînţeles că este adevărul, replică ea. Sunt sătulă de suspiciunile tale şi de modul cum te-ai purtat cu mine.
- Iubita mea naivă, spuse el. Cred că ai spus adevărul despre ce s-a petrecut.
- Bineînţeles că am spus adevărul! replică ea cu lacrimi în ochi. Bietul domn Newbury o să fie supărat că a rămas fără planuri.
- Bietul domn Newbury! râse Michael. Vrei să ştii adevărul despre el?
- Da, dacă este adevărul, răspunse ea, trăgându-şi sufletul printr-un suspin.
- Domnul Newbury este un om lacom, continuă Michael. Nu-i pasă decât de bani. Nu-i pasă cum îi câştigă sau de la cine îi obţine. După cum se pare că ţi-a spus...

Se întrerupse, scoase o batistă din buzunar şi şterse lacrimile Taniei.
- După cum se pare că ţi-a spus, reluă el, este vorba de planurile unei noi tehnologii de exploatare a zăcămintelor minerale. Nu ştiu cum a intrat domnul Newbury în posesia lor, dar am aflat că vrea să le vândă celor care erau dispuşi să plătească bani buni pe ele. Ştiind că este urmărit, a ales ca loc al tranzacţiei Cannes, pentru că aici vin mulţi turişti străini. Problema era cum să ajungă fără riscuri planurile aici.
- încep să înţeleg, oftă Tania.
- Aşa am crezut şi eu, spuse Michael cu blândeţe în glas.

înconjură patul şi ridică receptorul telefonului.
- *Donnez-moi la Sûreté Nationale, s'il vous plaît,* spuse el.

Tania se lăsă pe un scaun şi luă capul în mâini. Oare toate astea se întâmplaseră cu adevărat? Era o poveste reală? Se uită la Michael, care vorbea la telefon într-o franceză fluentă şi înţelese că era adevărat.

Dar cine era Michael? Şi cum aflase de ea? Intră în panică la gândul că ar putea să afle mai multe despre ea înainte să-i mărturisească.

Michael închise telefonul.

- Trimit o maşină a poliţiei, spuse el. Şi azi după-amiază vor pleca în Anglia cu un avion special.

Veni lângă ea şi-i luă o mână.

- Şi acum că misiunea mea s-a încheiat, putem să vorbim despre noi. Degetele Taniei le strânseră instinctiv pe ale lui.

- în ce sens? întrebă ea încordată.

- Ştii bine că te iubesc, spuse el. Draga mea, trebuie să mă ierţi pentru suspiciunile pe care le-am avut. Aparenţele păreau împotriva ta, dar simţeam că ai fost implicată iară voia ta în povestea asta.

O trase mai aproape şi o îmbrăţişă.

- Acum s-a terminat, continuă el. Nu mai trebuie să ne prefacem. Putem să ne iubim iară să ne ascundem.

Tania îşi spunea că trebuie să-i spună adevărul, dar sărutul lui Michael o făcu să tremure şi să uite toml.

Tania se opri din frământarea aluatului când răsună soneria de la intrare, îşi şterse mâinile şi se duse să vadă cine venise.

La uşă era un băieţel care respira greu.

- Vă rog, domnişoară, spuneţi-i vicarului să vină pe Bull Lane, la douăzeci şi doi. Mama spune că bunicul nu apucă noaptea.

-Vicarul nu este deocamdată aici, spuse Tania. Dar am să-i spun îndată ce se întoarce. Bull Lane, douăzeci şi doi. Eşti Jimmie Hawkins, nu-i aşa?

- Aşa-i, domnişoară.

Băieţelul se întoarse şi fugi, mulţumit că îndeplinise misiunea.

Tania închise uşa, scrise mesajul în caietul aflat în hol în acest scop şi se întoarse la bucătărie.

în timp ce bătea ouăle pentru prăjitura pe care o pregătea, gândurile îi rătăceau departe, la marea albastră strălucind în soare, la palmierii de pe ţărmul ei şi parcă îl auzea pe Michael spunând: “Acum, putem să vorbim despre noi.”

Nu putuse să-i spună adevărul, să-l vadă dezamăgit că-l minţise.

- Te rog, nu putem discuta despre asta acum, îi spusese ea atunci.

- De ce? o întrebase Michael zâmbind.

Nu îndrăznise să-l privească, de teamă să nu-i ghicească suferinţa. Cum ar

fi putut să-i spună că nu era cine credea el, că hainele pe care le purta nu erau ale ei, că era de fapt o impostoare?

- Sunt atât de bucuros că misiunea mea s-a încheiat, continuase Michael. Eram plecat în Africa, în Sudan mai precis şi când m-am întors, unna să plec din nou departe, dar Ministerul de Externe mi-a cerut să mă ocup de povestea asta şi n-am putut să refuz.
- Ministerul de Externe? întrebase Tania, cu ochii măriţi de uimire.
- Nu oficial, desigur, răspunsese Michael. Dacă dădeam greş, s-ar fi spălat pe mâini. Erau foarte îngrijoraţi ca această invenţie să nu ajungă pe mâna cui nu trebuie.
- Şi acum, îţi sunt recunoscători? întrebase Tania.
- Să nu crezi că o să fiu decorat, răspunsese Michael în glumă,. Vor spune doar “Nu e rău băiete! Cred că vom mai avea ceva pentru tine”.
- Adică să pleci din nou? întrebase Tania.

-Acum, depinde de tine, răspunsese Michael.

Ce voia oare să spună? se întrebase ea. Că ar putea obţine o slujbă mai bună dacă ar avea o soţie bogată? în cazul acesta, de ce nu se îndrăgostise de Kit? Ar fi fost perfect pentru el. Dar gândul că ar putea iubi o altă femeie îi strânsese inima.

- Mai vrei un pahar, o întrebase Michael şi abia atunci îşi dăduse seama că băuse un cocteil cu şampanie şi nu-i simţise gustul.
- Nu, mulţumesc.
- Atunci, mergem să cinăm undeva, propusese el.

Porniseră pe sub palmieri, se opriseră la o terasă şi prânziseră la adăpostul unor umbrele viu colorate.

După-amiaza trecea ca un vis pentru Tania. Michael îi şoptea cuvinte de dragoste şi o privea cu ochi plini de pasiune, facând-o să se înfioare, fericită.

- Te las singură o oră sau două, spusese Michael când soarele se pregătea să apună. Trebuie să telefonez la Londra, să aflu dacă avionul a ajuns acolo şi să-mi lac un program pentru ziua de mâine. Pleci cu trenul de dimineaţă?
- Unde? întrebase ea neajutorată.

- Bănuiesc că înapoi la Deauville, la Kit, răspunsese Michael. Doar dacă
nu vrei să mai dai ochii cu bătrânul. Apoi, presupun că te întorci acasă.
Acasă! Era cuvântul pe care aştepta să-l audă. Ştia acum ce avea de făcut.
- Nu este nevoie să iei repede o decizie, continuase Michael. Acum, te conduc la hotel ca să te poţi odihni puţin. Dacă vei fi gata pe la nouă, vom cina undeva în liniște și poate vom dansa.
Tania nu era sigură ce răspuns îi dăduse. Se gândea doar că drumul până la hotel într-un taxi decapotabil era drumul de despărţire.
Michael îi ţinea o mână şi când ajunseseră la intrarea hotelului "Splendide", o dusese la buze şi-i sărutase degetele.
- Ne vedem la ora nouă, spusese el. Să nu mă laşi să aştept prea mult. După plecarea taxiului, Tania se dusese la recepţie.
- Trebuie să plec foarte repede, spusese ea. Vă rog să trimiteţi pe cineva să-mi coboare bagajele şi să-mi comandaţi un taxi.
îşi făcuse rapid valiza şi-i scrisese un bilet lui Michael.
"Am plecat acasă. Te rog, nu încerca să mă cauţi, uită ce s-a întâmplat vreodată. A fost minunat cât a durat".
îl pusese într-un plic pe care-1 lăsase la recepţie, adăugând:
- Mă va căuta un domn la ora nouă. Vă rog să-i spuneţi că am fost nevoită să plec şi înmânaţi-i acest plic.
- Prea bine, *m 'msclle.*
Se urcase în taxi şi-i spusese şoferului să meargă de-a lungul falezei. Numai când se îndepărtase de „Splendide" îi ceruse şoferului s-o ducă la aeroport.
în avion, îşi dăduse seama că nu va reuşi niciodată să scape de amintiri. Avea fără încetare chipul lui Michael în faţa ochilor, şoptindu-i că o iubeşte.
Pregătind aluatul pentru prăjitură, Tania auzea şi acum şoapta lui Michael repetând că o iubeşte. Abia pusese tava în cuptor când răsună din nou soneria de la intrare.
Deschizând uşa, îl descoperi uimită pe Michael.
- Tu? reuşi să îngaime.
- Pot să intru?

- Da, desigur, răspunse ea cu o voce gâtuită de emoţie.

Michael intră în hol şi închise uşa după el.

Tania îl conduse în camera de zi, ffecându-şi mâinile de şorţul cu pătrăţele pe care-l purta. îl scoase apoi şi-l puse pe un scaun aflat în spatele uşii. Camera de zi arăta dezordonată şi sărăcăcioasă. Parcă era îmbrăcată într-o rochie veche de bumbac.

Pe canapea se afla cutia de lucru a mamei şi un vraf de ciorapi care aşteptau să fie cârpiţi. Edwina lăsase în urma ei o pictură neterminată lângă trusa de colorat; pe masă şi pe scaune erau cărţi şi reviste de religie.

- Scuze pentru deranjul de aici, spuse ea.

Michael stătea cu spatele la şemineu. în ochii lui era o sclipire pe care Tania n-o înţelegea.

- Cum m-ai găsit? întrebă ea.
- I-am telefonat lui Kit şi am lacut-o să-mi spună unde locuieşti. Eram sigur că ai plecat acasă.
- Şi de ce ai venit?
- Să te văd, răspunse el. Şi apoi, nu crezi că ara dreptul la o explicaţie?
- Cred că da, murmură ea.
- De ce n-ai avut încredere în mine?
- Cum aş fi putut? Lucrurile ajunseseră prea departe.
- Cu atât mai mult trebuia să-mi spui adevărul.
- N-am putut, răspunse ea.
- Şi n-ai de gând s-o faci acum?
- Nu vezi singur? replică ea. Nu vezi că nu sunt fata bogată pe care ai cunoscut-o? Eu sunt Tania Grazebrook, fiica vicarului din Bermondsey! Asta e casa mea şi tot ce ai crezut despre mine şi ce ţi-am spus a fost fals.
- Tot? întrebă Michael după o pauză.
- Tot ce este important, răspunse ea.

Michael rămase tăcut, apoi se apropie şi Tania se încordă.

-Acum că ştii adevărul, continuă ea, poţi să pleci.

- Tu crezi că mă interesează banii tăi? întrebă Michael.
- Te-ai gândit că sunt bogată şi tu ai nevoie de bani, replică ea.
- Cine ţi-a spus?

-Jim Garson.

- Când îl văd o să-i sucesc gâtul, spuse Michael. Jim este un flecar iară pereche. Aşadar, ai crezut că sunt un vânător de avere?

- Da, şi Kit credea la fel. Doar de aceea te ţineai tot timpul după Irene.

- Da, aparenţele îţi dau dreptate, recunoscu Michael. A fost însă singura modalitate de a pătrunde în casa lui Newbury. Dar între noi era altceva, cel puţin aşa am crezut.

Adăugă, după o mică pauză:

- Şi dacă îţi spun că banii nu m-au interesat niciodată, mă crezi?

- într-un fel, tot te-ai gândit la bani, răspunse Tania. M-ai văzut îmbrăcată elegant şi m-ai crezut bogată. De fata aceea te-ai îndrăgostit, nu de cea care o vezi acum.

- Voi fi foarte încântat să te cunosc în mediul tău, replică el.

- Nu înţelegi, spuse ea. Eu nu am nimic în comun cu oamenii pe care-i cunoşti sau care te interesează. Nu înţeleg lumea aceea, deşi admit că a fost interesant să mă aflu un timp acolo. Eu n-aş putea trăi astfel, am viaţa mea aici.

- Crezi că o să-ţi fie de-ajuns? O să poţi uita seara aceea pe iaht, când te-am sărutat prima dată? Şi noaptea când am dansat în cluburile din Trouville şi ne-a prins dimineaţa împreună?

- Mă chinuieşti, îi reproşă ea cu lacrimi în ochi. Nu înţeleg ce vrei de la mine şi te rog să pleci.

- Draga mea! spuse Michael. Nu poţi fi atât de oarbă încât să nu vezi că te iubesc.

- Nu pe mine mă iubeşti, suspină ea, ci pe cea care credeai că sunt.

Michael se apropie şi-i luă mâna.

- Eu iubesc o fată care se numeşte Tania, răspunse el. Are păr negru şi ochi angelici tulburători. Face gropiţe în obraji când râde şi are buze dulci pe care nu mă satur să le sărut.

Se aplecă şi o sărută înainte ca ea să-l poată opri. încercă să i se opună, dar renunţă curând.

- Michael! şoapti ea cuibărindu-se la pieptul lui.

- Te iubesc şi vreau să mă căsătoresc cu tine, spuse Michael sărutând-

o din nou. Cuvintele şi săruturile lui Michael o ameţiră pe Tania, fitcând-o să simtă cu toată fiinţa ei că pentru ea nu mai avea importanţă decât dragostea bărbatului pe care-1 iubea.

După foarte mult timp cum i se păru Taniei, stăteau mână în mână pe canapea.

- Cum ai ajuns să mă suspectezi şi să vii după mine la Cannes?

- Mă gândeam când o să mă întrebi, replică Michael. Am să-ţi spun ce s-a întâmplat. După ce ne-am despărţit la Brionne, m-arn înors la Deauville şi când am ajuns la hotel, m-am dus în camera lui Corea, să-l întreb unde sunt ceilalţi. Ştiam că dacă Irene ieşea, lăsa un mesaj la secretar.

Corea lipsea şi în locul lui era *miss* Harris - nu ştiu dacă ai întâlnit-o, este o secretară tânără şi iară experienţă. „Mi-a lăsat doamna Newbury vreun mesaj?" am întrebat. "S-a dus la Royal pentru un cocteil cu prietenii, domnule Tarrant", mi-a răspuns *miss* Harris. "Doreşte să mergeţi şi dumneavoastră, îndată ce veţi putea".

"Am să merg imediat", am spus eu şi când mă îndreptam spre uşă, mi-a venit o idee. *"Miss*Grazebrtx/k şi-a luat pa.şa|x>ruil ni ca?" am întrebai eu. "A plecat în mare grabă şi e posibil sa-1 li uitat" "Suni convinsa ca domnul Corea şi-a amintit", mi-a răspuns //i/ss! lan is S-a ridicat şi a căutat într-un sertar, "liste un pasa|x >rt canadian i am amintit eu în caz că nu ştia ce caută. "Alt, nu", a spus //im I lai iîs. ".Mm Grazebrook are paşaport englez obişnuit".

Când ajunsesem pe iaht, nu erau decât două paşapoarte străine. I Inul era al cameristei doamnei Newbury, celălalt al unui majordom care era polonez. N-arn contrazis-o, pentru că mi-arn dat seama că spunea adevărul. Am înţeles astfel că nu erai şi n-ai fost niciodată canadiană. Mi-am amintit că ai refuzat să discuţi despre Montreal şi ai făcut unele afirmaţii care dovedeau că n-ai călătorit niciodată. Apoi, m-ai păcălit cu planurile care a fost cât pe ce să-mi scape printre degete.

Mi-am făcut valiza, i-am spun lui *miss* Harris că trebuie să plec urgent să văd un unchi grav bolnav. După aceea, m-am dus la aeroport şi am luat un avion spre Cannes.

- Aşadar, ai ajuns cu mult înaintea mea, remarcă Tania.
- Da, răspunse Michael. Am aflat astfel cine trece drept mătuşa ta, Jane Woodruff. O mai întâlnisem, când fusese implicată într-un furt de diamante.
- Nu te-a recunoscut? întrebă Tania.
- Nu, am avut grijă să nu mă vadă. Am pus doi oameni pe urmele ei şi îndată ce am luat filmul de la tine, au sfătuit-o să plece din Cannes. Francezii nu sunt la fel de toleranţi cu asemenea persoane cum suntem noi.
- Şi ce se va întâmpla cu domnul Newbury? întrebă Tania.
- Nu-i purta de grijă, se descurcă el.
- Şi Kit? Trebuie să-i spun.
- Ai putea s-o suni diseară şi să-i spui că eşti logodită cu mine, spuse Michael. Nu m-ar mira să-ţi spună că s-a logodit cu Ted.
- Sper! exclamă Tania. Dar cu Irene cum rămâne? întrebă ea.
- Cred că nu va fi foarte încântată de mine, răspunse Michael. La urma urmei, va avea cine să-mi ia locul, roiesc atâţia în jurul ei.
- Ai un răspuns la toate, nu-i aşa? răse Tania,
- Dar tu ce răspuns ai pentru mine când te întreb dacă mă iubeşti? replică el.

O înconjură cu braţul în timp ce vorbea şi o strânse lângă el.

- Ştii foarte bine că te iubesc, răspunse Tania, dar eşti sigur că nu te deranjează faptul că sunt săracă, neimportantă şi impostoare?
- Problema banilor nu mă îngrijorează nicidecum, răspunse Michael. Cred că o să ne descurcăm. în privinţa importanţei, pentru mine eşti cea mai importantă persoană din lume. în ceea ce priveşte al treilea lucru, te iert pentru ce-ai făcut cu o condiţie.
- Care? întrebă Tania.
- Să nu mă mai minţi niciodată, răspunse Michael.
- Promit să nu te mint niciodată, îl asigură ea, pentru că te iubesc atât de mult.

Răspunsul lui Michael Iii un sărut atât de lung, încât nu observară deschiderea uşii şi intrarea lui Wîlliam Grazebrook.

El îi privi surprins şi când uşa se trânti din cauza curentului, Michael şi

Tania se despărţiră cu o expresie vinovată.

- Tată! exclamă Tania.

Se ridică în picioare şi se duse la el.

- Tată, el este Michael, cu care m-am logodit.

- Am avut o bănuială, spuse vicarul întinzând mâna lui Michael.

- încântat, domnule, spuse Michael. Mi-e teamă că prezentarea Taniei nu este prea clară. Mă numesc Tarrant - Michael Tarrant.

Vicarul clătină din cap şi spuse:

- Tarrant! Am avut un coleg la Oxford. Stephan Tarrant. Eşti rudă cu el?

- A fost tatăl meu, domnule. Dacă stau să mă gândesc, îmi aduc aminte că l-am auzit vorbind despre dumneavoastră, dar n-am făcut până acum legătura cu Tania.

- Da, eram foarte bun prieten cu Stephen Tarrant, spuse vicarul. Am plănuit chiar să facem împreună o expediţie în jurul lumii, dar bunicul tău a murit şi tatăl tău a intrat în posesia ridului. A trebuit să plece şi să preia moşiile din Dorset. A fost foarte dezamăgit, ca şi mine...

- Mi-a povestit, domnule.

- Am auzit că a murit acum vreo două luni, spuse vicarul. Sunt ani de zile de când nu l-am văzut, dar prietenia noastră a rămas la fel.

Vicarul îi privi atent când pe unul, când pe celălalt.

-Aşadar, cu tânărul acesta vrei să te măriţi, Tania?

- Da, tată.

- Trebuie să-i spun şi mamei tale ce se întâmplă, spuse vicarul. Sper că sir Michael doreşte un ceai. Eu unul aş vrea.

- Tania se întoarse spre Michael, cu ochii măriţi de uimire.

- Sir Michael?

- Da, răspunse el, te deranjează?

- Dacă mă deranjează... începu ea, apoi duse mâna la gură. Am uitat de prăjitura mea! S-o fi făcut scrum.

Fugi la bucătărie şi când scotea din cuptor o prăjitură arsă, se trezi cu Michael lângă ea.

- Am venit să te ajut, spuse el. Tatăl tău a fost de acord.

- Michael, n-ar fi trebuit să vii aici, spuse Tania.
- De ce? întrebă el. Să ştii că sunt un bucătar foarte priceput.
- Dar eşti nobil, spuse ea. Nu rni-ai spus niciodată. Mărturisesc că mă sperie gândul să fiu soţia unui baronet.
- Nu trebuie să-ţi fie teamă de nimic atâta timp cât sunt lângă tine, spuse Michael.

Luă tava din mâinile ei şi o puse pe masă.

- Te iubesc, spuse el. Te iubesc atât de mult, încât nu pot să mă gândesc decât la tine. Tania, vreau să ne căsătorim cât mai repede.

Sărutul lui Michael o împiedică să răspundă.

- Spune-mi că mă iubeşti, îi ceru el cu ardoare. Vreau să te aud

spunând-o.

- Te iubesc, murmură Tania, în timp ce vicarul aştepta ceaiul în camera de zi.

Sfârşit.